

Introducere

Apar adesea întrebări referitoare la ceea ce spune biserica referitor la diferite subiecte. Acestea sunt adresate atât de credincioși și de pastori adventiști, cât și de publicul general sau de media.

Dacă ne gândim la dezvoltarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea începând cu anii 1980, în multe cercuri din interiorul bisericii observăm un interes crescut pentru formularea și publicarea de declarații care reprezintă poziția Bisericii cu privire la anumite subiecte sau probleme. Adesea, acestea reprezintă o reacție la o problemă de interes public. Este de la sine înțeles că se așteaptă ca Biserica, în calitate de forță morală în interiorul societății, să clarifice sau să-și exprime poziția sau chiar să aibă un anumit interes. Credincioșii adventiști, în calitate de membri ai societății, reflectă adesea provocările și nevoile celor din jurul lor.

Unele dintre aceste probleme nu sunt noi, însă în zilele noastre sunt, poate, mai presante. Documentele disponibile aici abordează întregul spectru al acestor probleme și preocupări. Biserica nu trebuie să comenteze asupra tuturor problemelor de natură publică sau socială. Multe dintre aceste documente pur și simplu clarifică poziția Bisericii cu privire la aceste probleme și oferă indicații cu privire la modul în care credincioșii pot depune mărturie despre propriile convingeri, principii și practici și cu privire la modul în care pot reacționa la ceea ce se întâmplă în societate.

Istoria Bisericii începe în anii 1860, atunci când aceasta a fost organizată formal. De la origini și de-a lungul existenței sale, credincioșii adventiști de ziua a șaptea au fost recunoscuți ca un grup de creștini conștiincioși, care au luat poziție cu privire la diferite cauze și probleme. Lista acestora este impresionantă – drepturile civile și mișcarea de abolire a sclaviei, libertatea religioasă, sănătatea și promovarea temperanței, prevenirea dependenței de alcool și de droguri, lobby împotriva tutunului, educația, asistența socială, ajutorul umanitar, dezvoltarea și așa mai departe.

Deși creștinii adventiști au fost, de-a lungul istoriei lor, niște reformatori, uneori, conducerea Bisericii s-a ferit să adopte o poziție publică referitoare la anumite probleme. Printre excepții se numără probleme precum libertatea religioasă și temperanța. O atitudine tipică a adventiștilor constă în sublinierea faptului că cea mai eficientă modalitate de schimbare a societății este schimbarea la nivel personal, schimbarea din viața fiecărui credincios în parte. Declarațiile și acțiunile publice nu au fost abordările preferate în influențarea problemelor de natură socială.

Astfel, deși Biserica Adventistă a folosit cu succes amvonul și sălile de clasă pentru a transmite valorile creștine și pentru a se exprima împotriva relelor din societate, până de curând nu a exprimat o poziție oficială prin intermediul declarațiilor publice. La începuturile sale, aceasta nu a avut o abordare bazată pe declarații doctrinare, „convingerile fundamentale” luând forma primei „declarații de credință” abia în anii 1930.

Inițial, aceasta a fost destinată profesioniștilor adventiști din domeniul comunicării, putând fi folosită în relațiile cu media, însă a devenit un instrument util conducerii și pastorilor Bisericii, iar acum se află la cea de-a treia ediție.

Acest volum conține declarațiile și ghidurile discutate, aprobate și votate de conducerea Bisericii începând cu anul 1980, fiind îmbogățit cu documente publice mai recente (de după anul 2000). Documentele au fost scrise adresându-se în special publicului adventist, unele reflectând un interes al bisericii de natură internă. Veți găsi documente votate în cadrul sesiunii Conferinței Generale, de Comitetul Executiv al Conferinței Generale, de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale sau de Biroul Președintelui Conferinței Generale. Documentele incluse în acest volum pot fi clasificate în trei categorii:

1. **Declarații oficiale**, incluzând aici *Declarația de misiune* a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea;
2. **Ghiduri** și
3. **Alte documente** precum un studiu cu privire la SIDA sau un document care explică viziunea Bisericii cu privire la relațiile interreligioase și așa-numita mișcare ecumenică.

Pe măsură ce Biserica va continua să crească din punctul de vedere al influenței și al numărului de membri, rolul său în societate va necesita cunoașterea perspectivei sale și a ceea ce consideră a fi adevărat. Aceasta este direcția în care vor progresa cerințele societății și nevoia de a defini relevanța adventismului sau a adevărului prezent în fața celor care pun întrebări și caută răspunsuri la dilemele lor. Acest volum este, într-un fel, o colecție de documente care prezintă o parte dintr-o călătorie în răspunsul Bisericii la problemele de natură publică. Fără îndoială, vor apărea documente noi. De-a lungul timpului au fost redactate declarații pornind de la puncte de vedere ale Bisericii exprimate anterior.

Documentele incluse în acest volum nu reprezintă un scop în sine, ci ele reflectă o mișcare sensibilă la chemarea sa și un popor care „[știe] cum trebuie să [răspundă] fiecăruia” (Coloseni 4:6).

Am putea rezuma importanța acestor documente prin a spune că faptele sunt mai importante decât vorbele.

Rajmund Dabrowski, Director

Departamentul Comunicare

Sediul Bisericii mondiale

[revizuit în iunie 2010]

Asistent: Elizabeth Lechleitner

Traducere: Anamaria Maier

Cuprins

Declarații	6
Declarația de misiune a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.....	7
Declarație cu privire la abuz și violența domestică.....	9
Declarație cu privire la SIDA.....	10
Declarație cu privire la interzicerea vânzării de arme de asalt civililor	11
Declarație de consens cu privire la controlul nașterilor	12
Grija pentru creație – o declarație cu privire la mediu	15
O recunoaștere a creației.....	16
Răspuns la documentul „O recunoaștere a creației”	23
Declarație de consens cu privire la îngrijirea persoanelor aflate pe moarte.....	25
Folosirea, abuzul și dependența de substanțe	28
Declarație cu privire la abuzul sexual asupra copiilor.....	29
Pericolele schimbărilor climatice: O declarație adresată guvernelor țărilor industrializate	32
Activități cu elemente competitive: Perspectivă și analiză.....	33
Declarație cu privire la droguri	40
Declarație cu privire la mediu	41
Declarație cu privire la rolul de gestionare a mediului	42
O recunoaștere a importanței familiei.....	43
Violența domestică	44
Declarație cu privire la jocurile de noroc	47
Principii de administrare a instituțiilor de sănătate	49
Apelul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la cooperare pentru sănătate și vindecare.....	51
Declarație cu privire la Sfânta Scriptură	52
Declarație despre cămin și familie	53
Lipsa de adăpost și sărăcia.....	54
Homosexualitate	56
Declarație referitoare la considerațiile etice cu privire la clonarea umană.....	57
Declarație cu privire la relațiile umane	62
Declarație cu privire la aniversarea a 50 de ani de la adoptarea Declarației universale a drepturilor omului.....	63
Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la criza din Kosovo	64
Declarație cu privire la alfabetizare	65
O afirmare a căsătoriei.....	66

Declarație cu privire la pace.....	67
Apel la pace al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	69
O declarație cu privire la mesajul de pace adresat tuturor oamenilor de bunăcredință	74
Declarație cu privire la pornografie	75
Declarație a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la libertatea religioasă, evanghelizare și prozelitism	76
Declarație cu privire la rasism.....	78
Declarație cu privire la libertatea religioasă	80
Minoritățile religioase și libertatea religioasă: o declarație a angajamentului și a preocupării....	81
Romano-catolicismul în perspectiva adventistă	82
Uniunile între persoane de același sex	83
Declarație referitoare la îngrijorarea cu privire la comportamentul sexual.....	85
Declarație cu privire la provocările reprezentate de bolile cu transmitere sexuală.....	87
Declarație cu privire la fumat și etică	92
Declarație cu privire la fumat și tutun	93
Declarație de reconfirmare a încrederii în spiritul profeției	94
Reînnoirea spirituală determină schimbarea socială.....	95
Declarație cu privire la menținerea principiilor temperanței și refuzul donațiilor reprezentanților din industria tutunului și alcoolului	96
Declarație cu privire la libertatea și responsabilitatea teologică și academică	97
Declarație cu privire la toleranță	104
Declarație cu privire la valorile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	105
Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la războiul din Congo	106
Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la războiul din Irak	107
Declarație cu privire la fericirea și valoarea copiilor.....	108
Declarație cu privire la problemele femeilor	110
Declarație cu privire la adventism și anul 2000	111
Declarație cu privire la perspectiva biblică asupra vieții înainte de naștere și implicațiile ei asupra avortului	112
Declarație cu privire la transsexualism	116
Declarație de încredere în scrierile lui Ellen G. White	120
Declarație de consens cu privire la o teologie adventistă a hirotonirii	121
Declarație cu privire la zecime și destinația ei.....	123
Creația: concepția biblică.....	125
Libertatea de exprimare și defăimarea religiei.....	126

Sărăcia globală	128
Educarea și protejarea copiilor	129
Advenștii de ziua a șaptea iau poziție pentru încetarea violenței împotriva femeilor și fetelor	131
Angajamentul față de sănătate și vindecare.....	132
Ghiduri	133
Ghidul cu privire la avort.....	133
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și epidemia de SIDA – instrucțiuni	137
Ghid cu privire la relațiile dintre angajat și angajator.....	139
Ghid pentru implicarea în misiunea globală	142
Hărțuirea	148
Filosofia adventistă de ziua a șaptea cu privire la muzică – Ghid	150
Hărțuirea sexuală – Ghid.....	154
Ghid cu privire la utilizarea zecimii	156
Ghid cu privire la mărcile înregistrate ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.....	161
Imunizarea	163
Ghid pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în contextul schimbărilor de atitudine din societate cu privire la homosexualitate și alte practici sexuale.....	164
Site-urile web ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	171
Alte documente	173
SIDA – un răspuns al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	173
Considerații cu privire la reproducerea umană asistată medical	179
Principii creștine pentru intervenții genetice	181

Declarații

Declarația de misiune a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Misiunea noastră

Să facem ucenici ai lui Isus Hristos care trăiesc dând o mărturie plină de dragoste cu privire la El și vestindu-le tuturor oamenilor evanghelia veșnică a întregitei solii îngerești, anticipând apropiata Sa revenire (Matei 28:20; Faptele Apostolilor 1:8, Apocalipsa 14:6-12).

Metoda noastră

Conduși de Biblie și de Duhul Sfânt, credincioșii adventiști de ziua a șaptea urmăresc împlinirea acestei misiuni trăind, comunicând, făcând ucenici, învățând, vindecând și slujind asemenea lui Hristos.

Viziunea noastră

În armonie cu revelația biblică, credincioșii adventiști de ziua a șaptea consideră că apogeul planului lui Dumnezeu îl constituie readucerea întregii Lui creații în perfectă armonie cu voința Sa desăvârșită și neprihănirea Sa.

Identitate și implementarea misiunii noastre

Identitatea noastră

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se consideră a fi Biserica rămășiței din profeția biblică referitoare la timpul sfârșitului. Membrii Bisericii, atât la nivel individual, cât și colectiv, consideră că au un rol special de ambasadori ai împărăției lui Dumnezeu și soli ai revenirii iminente a lui Isus Hristos. Credincioșii adventiști de ziua a șaptea conlucrează cu Dumnezeu în misiunea Sa de eliberare a lumii de sub puterea și prezența răului, în contextul Marii Lupte dintre Hristos și Satana.

Astfel, fiecare aspect al vieții unui membru al Bisericii este influențat de convingerea că trăim în ultimele zile ale istoriei, descrise de profeția biblică, și că revenirea lui Isus Hristos este iminentă. Credincioșii adventiști de ziua a șaptea sunt chemați de Dumnezeu să trăiască în această lume. Fiecare faptă a creștinului este realizată „în numele lui Isus” și pentru înaintarea împărăției Sale.

Implementarea misiunii noastre

Pentru credincioșii adventiști de ziua a șaptea, Biblia este descoperirea infailibilă a voii lui Dumnezeu, acceptând atât autoritatea sa în viața Bisericii și a fiecărui credincios, cât și rolul său fundamental pentru credință și doctrină. Credincioșii adventiști de ziua a șaptea cred că Duhul Sfânt este puterea care transformă vieți și le oferă oamenilor abilitățile necesare pentru avansarea împărăției lui Dumnezeu în această lume.

Chemați de Dumnezeu, conduși de Biblie și împuterniciți de Duhul Sfânt, în calitate de credincioși adventiști de ziua a șaptea din orice colț al lumii, ne dedicăm:

1. *Trăirii asemenea lui Hristos* – Ilustrând faptul că Isus este Domn al vieții noastre prin comportamente morale, etice și sociale care sunt în concordanță cu învățăturile și exemplul lui Isus.
2. *Comunicării asemenea lui Hristos* – Fiind conștienți de faptul că suntem toți chemați să fim martori, prin intermediul discuțiilor personale, al predicilor, al publicațiilor și al artei împărtășim mesajul Bibliei cu privire la Dumnezeu și la speranța și salvarea oferite prin viața, slujirea, moartea răscumpărătoare, învierea și lucrarea de Mare Preot a lui Isus Hristos.
3. *Să facem ucenici asemenea lui Hristos* – Recunoscând importanța vitală a creșterii și dezvoltării din punct de vedere spiritual a tuturor celor care Îl acceptă pe Isus ca Domn și Mântuitor, ne susținem și ne învățăm reciproc pentru a tinde spre o viață neprihănită, oferim instruire pentru a mărturisi eficient și încurajăm disponibilitatea de a împlini voia lui Dumnezeu.
4. *Să învățăm /predăm asemenea lui Hristos* – Recunoscând importanța vitală a dezvoltării minții și caracterului în planul lui Dumnezeu de mântuire, promovăm dezvoltarea unei înțelegeri mature și a unei relații cu Dumnezeu, cu Cuvântul Său și cu Universul creat.
5. *Să vindecăm asemenea lui Hristos* – Recunoscând accentul pus de Biblie pe starea de bine a întregii persoane, considerăm că păstrarea sănătății și vindecarea celor bolnavi reprezintă o prioritate, iar prin lucrarea pentru cei săraci și oprimați cooperăm cu Creatorul în eforturile Sale pline de compasiune de restaurare a ființei umane.
6. *Să slujim asemenea lui Hristos* – Urmând exemplul lui Isus, ne dedicăm slujirii umile, lucrând în favoarea persoanelor și grupurilor care se confruntă cu sărăcie, tragedii, deznădejde și boli.

Această declarație a fost votată în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din 13 octombrie 2014, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la abuz și violența domestică

Advenștii de ziua a șaptea susțin demnitatea și valoarea fiecărei ființe umane și condamnă toate formele de abuz fizic, sexual și emoțional și violența domestică.

Recunoaștem extinderea mondială a acestei probleme și efectele grave, pe termen lung, asupra vieților tuturor celor implicați. În opinia noastră, creștinii ar trebui să reacționeze față de abuz și violența în familie, atât în cadrul bisericii, cât și în societate. Tratăm cu seriozitate rapoartele cu privire la abuzuri și violență, iar aceste probleme s-au numărat printre principalele subiecte discutate în cadrul acestei reuniuni internaționale. Credem că indiferența și neadoptarea unei poziții față de aceste probleme înseamnă tolerarea, perpetuarea și probabil chiar extinderea acestui comportament.

Ne acceptăm responsabilitatea de a coopera cu alte organizații specializate, de a asculta și de a le purta de grijă celor care au suferit în urma abuzului și violenței domestice, de a recunoaște nedreptățile și de a lua poziție în favoarea victimelor. Vom ajuta persoanele în nevoie să identifice și să aibă acces la serviciile specializate disponibile.

Atunci când schimbarea atitudinilor și a comportamentelor va deschide calea pentru iertare și noi începuturi, vom sprijini eforturile de reconciliere. Vom sprijini familiile care suferă din cauza relațiilor care nu mai pot fi refăcute. Vom căuta să răspundem frământărilor de natură spirituală cu care se confruntă persoanele abuzate, încercând să înțelegem originea abuzului și a violenței din familie și să dezvoltăm modalități mai bune de prevenire a ciclicității acestor fenomene.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație cu privire la SIDA

Sindromul Imunodeficienței Dobândite (SIDA) și afecțiunile asociate acestuia se răspândesc cu rapiditate în întreaga lume. Potrivit statisticilor, se estimează că în viitorul apropiat, în multe țări ale lumii, fiecare biserică de cel puțin 100 de membri va avea în mijlocul ei cel puțin un membru care are o rudă sau un prieten infectat cu SIDA.

SIDA se transmite prin două căi majore: intimitate sexuală cu o persoană infectată și introducerea în corp a virusului HIV (virusul imunodeficienței umane) prin sânge contaminat, fie prin injecții cu seringi și ace nesterilizate, fie prin produse sanguine contaminate. SIDA poate fi prevenită prin evitarea contactului sexual înainte de căsătorie și păstrarea unei relații monogame cu o persoană neinfectată în cadrul căsătoriei, prin evitarea folosirii acelor nesterile pentru injecții și prin garantarea siguranței produselor sanguine.

Advențiștii sunt implicați în educația pentru prevenirea SIDA. Advențiștii au luptat timp îndelungat împotriva traficului, vânzării și utilizării drogurilor și continuă să facă acest lucru. Advențiștii susțin o educație sexuală care include înțelegerea conform căreia sexualitatea umană este darul lui Dumnezeu pentru omenire. Sexualitatea prezentată în Biblie limitează în mod clar relațiile sexuale la cele din cadrul căsătoriei, excluzând promiscuitatea și toate celelalte relații sexuale, precum și consecința acestora, expunerea crescută la virusul HIV.

Răspunsul creștinului care se aseamănă cu Hristos față de SIDA trebuie să fie personal – plin de compasiune, util și răscumpărător. După cum Isus Se îngrijea de bolnavii de lepră, cea mai de temut boală transmisibilă a zilelor Sale, tot așa și urmașii Lui de astăzi se vor îngriji de cei bolnavi de SIDA. Apostolul Iacov întreba: ce folos dacă „unul dintre voi le spune «duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!», însă nu le dă cele trebuincioase trupului?” (Iacov 2:16).

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la interzicerea vânzării de arme de asalt civililor

Armele automate sau semiautomate specifice armatei sunt din ce în ce mai ușor de obținut de civili. În unele regiuni ale lumii este relativ ușoară procurarea acestora. Ele apar nu numai pe stradă, dar și în mâinile tinerilor din școli. Numeroase infracțiuni sunt comise folosindu-se acest tip de arme. Sunt făcute pentru a ucide. Utilizarea lor în scop recreativ nu este legitimă.

Învățăturile și exemplul lui Hristos constituie ghidul creștinului de azi. Hristos a venit în lume pentru a salva vieți, nu pentru a le distruge (Luca 9:56). Atunci când Petru a scos arma, Isus i-a spus: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri” (Matei 26:52). Isus nu a apelat la violență.

Unii susțin că interzicerea armelor de asalt reprezintă o limitare a drepturilor omului și că nu armele comit infracțiunea, ci oamenii. Deși este adevărat că violența și înclinațiile spre un comportament criminal duc la obținerea armei, este, de asemenea, adevărat că accesibilitatea armelor duce la comiterea actelor de violență. Posibilitatea de a obține arme de asalt automate sau semiautomate de către civili, fie ele cumpărate sau obținute pe o altă cale, crește numărul deceselor ca urmare a infracțiunilor. În ultimii patru ani, posesia de arme de către civilii din Statele Unite a crescut cu aproximativ 300%, iar în aceeași perioadă s-a constatat o creștere uluitoare a atacurilor armate și a deceselor care au avut loc în urma lor.

În cea mai mare parte a lumii, astfel de arme nu pot fi cumpărate prin mijloace legale. Biserica privește alarmată relativa ușurință cu care pot fi achiziționate în unele zone. Disponibilitatea lor poate duce doar la noi tragedii.

Căutarea păcii și protejarea vieții ar trebui să fie obiectivele creștinilor. Răul nu poate fi învins cu rău, ci trebuie învins cu bine. Creștinii adventiști de ziua a șaptea, împreună cu alți oameni de bună credință, doresc să colaboreze în folosirea tuturor mijloacelor legitime pentru reducerea și, acolo unde este posibil, eliminarea cauzelor fundamentale ale infracțiunilor. În plus, păstrând în atenție siguranța publică și valoarea vieții umane, vânzarea de arme de asalt automate sau semiautomate ar trebui stric controlată. Acest lucru ar duce la reducerea utilizării armelor de către persoane cu tulburări mintale și de către criminali, și în mod deosebit în rândul celor care fac parte din bande și a celor implicați în consumul și traficul de droguri.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Declarație de consens cu privire la controlul nașterilor

Tehnicile științifice din zilele noastre permit un control al fertilității și al reproducerii umane mai mare decât în trecut. Aceste tehnici fac posibilă reducerea semnificativă a cazurilor de sarcini nedorite în urma contactului sexual. Cuplurile căsătorite creștine pot opta pentru contracepție, ceea ce generează numeroase întrebări cu ample implicații religioase, medicale, sociale și politice. Aceste noi opțiuni aduc oportunități și beneficii, dar și provocări și probleme. Trebuie avute în vedere unele aspecte de ordin moral. Creștinii care, în cele din urmă, trebuie să ia propriile decizii în această privință trebuie să fie informați pentru a putea lua decizii înțelepte, bazate pe principii biblice.

Printre aspectele care trebuie avute în vedere se regăsește și problema măsurii în care se cuvine ca omul să intervină în procesele biologice naturale ale reproducerii umane. Dacă se concluzionează că astfel de intervenții sunt morale, atunci se ridică alte întrebări referitoare la tipul intervenției, dar și când și cum ar trebui să aibă loc. Printre problemele legate de acest subiect se mai numără:

- probabilitatea creșterii imoralității sexuale pe care ar putea-o promova accesibilitatea și folosirea mijloacelor contraceptive;
- probleme de dominare a unuia dintre sexe legate de privilegiile și prerogativele de natură sexuală aplicabile atât bărbaților, cât și femeilor;
- aspecte sociale, inclusiv dreptul societății de a limita libertatea individuală în interesul general și povara susținerii economice și educaționale a celor defavorizați; și
- aspecte legate de creșterea populației și epuizarea resurselor naturale.

O declarație referitoare la considerațiile de ordin moral cu privire la controlul nașterilor trebuie așezată în contextul mai larg al învățăturilor biblice cu privire la sexualitate, căsătorie, rolul de părinte și valoarea copiilor și al înțelegerii legăturilor dintre aceste aspecte. Fiind conștienți de diversitatea opiniilor din cadrul Bisericii, prezentăm următoarele principii biblice cu scopul de a oferi educație și călăuzire în luarea unei decizii.

1. *Administratori responsabili.* Dumnezeu a creat ființele umane după chipul Său, bărbat și femeie, cu capacitatea de a gândi și de a lua decizii (Isaia 1:18; Iosua 24:15; Deuteronom 30:15-20). Dumnezeu le-a dat ființelor umane stăpânire asupra pământului (Geneza 1:26,28). Această stăpânire presupune controlarea și îngrijirea naturii. Administrarea creștină presupune și responsabilitatea pentru procrearea umană. Sexualitatea, ca aspect al naturii umane pe care omul este chemat să o administreze, trebuie să fie exprimată în armonie cu voia lui Dumnezeu (Exodul 20:14; Geneza 39:9; Leviticul 20:10-21; 1 Corinteni 6:12-20).

2. *Scopul procreator.* Perpetuarea familiei umane este unul dintre scopurile lui Dumnezeu cu privire la sexualitatea umană (Geneza 1:28). Deși s-ar putea înțelege că scopul căsătoriei în general este nașterea copiilor, Scriptura nu prezintă niciodată procrearea ca pe o obligație a tuturor cuplurilor pentru a fi plăcute lui Dumnezeu. Cu toate acestea, revelația divină acordă o mare valoare copiilor și subliniază bucuria de a fi părinte (Matei 19:14; Psalmii 127:3). Nașterea și creșterea copiilor îi ajută pe părinți să-L înțeleagă pe Dumnezeu și să dezvolte compasiunea, atitudinea plină de grijă, umilința și altruismul (Psalmii 103:13; Luca 11:13).

3. *Scopul unificator*. Sexualitatea are un scop unificator în căsătorie, scop diferit de cel procreator și stabilit, de asemenea, de Dumnezeu (Geneza 2:24). Sexualitatea în relația de căsătorie este menită să aducă bucurie, plăcere și încântare (Eclesiastul 9:9; Proverbe 5:18,19; Cântarea Cântărilor 4:16-5:1). Dumnezeu dorește ca soțul și soția să trăiască comuniunea sexuală și fără intenția de reproducere (1 Corinteni 7:3-5), o comuniune care să consolideze legături strânse și să protejeze partenerii conjugali de relații extramaritale (Proverbe 5:15-20; Cântarea Cântărilor 8:6,7). În planul lui Dumnezeu intimitatea sexuală nu este destinată în mod exclusiv conceperii de copii. Scriptura nu le interzice cuplurilor căsătorite să se bucure de plăcerea relațiilor conjugale și să ia măsuri de prevenire a sarcinii.

4. *Libertatea de alegere*. Prin creație, ca și prin răscumpărarea lui Hristos, Dumnezeu le-a lăsat ființelor umane libertatea de a alege, iar El le cere să-și folosească această libertate cu responsabilitate (Galateni 5:1,13). În planul divin, soțul și soția constituie o unitate familială distinctă, amândoi având atât libertatea, cât și responsabilitatea de a contribui la luarea deciziilor referitoare la familia lor (Geneza 2:24). Soțul și soția ar trebui să ia în considerare opinia celuilalt atunci când sunt luate decizii cu privire la contracepție, fiecare fiind dispus să ia în considerare atât nevoile celuilalt, cât și propriile nevoi (Filipeni 2:4). Pentru cei care aleg să aibă copii, decizia de procreare ar trebui să se încadreze între anumite limite. Decizia lor ar trebui să aibă la bază câțiva factori, inclusiv capacitatea de a împlini nevoile copiilor (1 Timotei 5:8), sănătatea fizică, emoțională și spirituală a mamei și a celorlalte persoane care îi îngrijesc (3 Ioan 2; 1 Corinteni 6:19; Filipeni 2:4; Efeseni 5:25), circumstanțele de ordin social și politic în care copiii se vor naște (Matei 24:19), calitatea vieții și resursele generale disponibile. Noi suntem administratori ai creației lui Dumnezeu, iar acest fapt presupune să privim dincolo de propria fericire și propriile dorințe și să ținem cont și de nevoile celorlalți (Filipeni 2:4).

5. *Metode contraceptive adecvate*. Din punct de vedere moral, luarea deciziei cu privire la alegerea și utilizarea metodelor contraceptive trebuie să aibă la bază cunoașterea mecanismului de acțiune, a posibilelor efecte secundare asupra sănătății fizice și emoționale și a costurilor implicate. Numeroase metode de contracepție precum metodele de tip barieră, spermicidele și sterilizarea previn concepția și sunt acceptabile din punct de vedere moral. Alte metode¹ contraceptive precum dispozitivele intrauterine, pilulele hormonale, injecțiile sau implanturile pot bloca eliberarea ovulului (ovulația), fecundarea ovulului de către spermatozoid (fertilizarea) sau atașarea de mucoasa uterină a ovulului deja fecundat (implantarea). Din cauza incertitudinii privind acțiunea lor în fiecare caz în parte, ele pot fi suspecte din punct de vedere moral pentru cei care cred că viața umană trebuie protejată imediat după fecundare. Dar întrucât majoritatea ovulelor fecundate nu sunt implantate sau se pierd după implantare chiar și când nu se folosesc metode contraceptive, metodele hormonale de control al nașterii și dispozitivele intrauterine care au efecte similare pot fi considerate acceptabile din punct de vedere moral. Avortul, întreruperea intenționată a unei sarcini aflate în curs, este un mijloc contraceptiv inacceptabil din punct de vedere moral.

6. *Folosirea greșită a contracepției*. Posibilitatea tot mai mare de a controla nașterile și de a se proteja împotriva bolilor cu transmitere sexuală le poate fi utilă multor cupluri căsătorite, însă mijloacele contraceptive pot fi și folosite greșit. De exemplu, cei care ar avea relații sexuale înainte de căsătorie sau relații sexuale extraconjugale ar putea fi mai tentați să adopte astfel de comportamente ca urmare a disponibilității metodelor contraceptive. Folosirea acestor metode

¹ Între aceste metode se numără dispozitivele intrauterine, pilulele hormonale (inclusiv „pilula de a doua zi”), injecțiile sau implanturile. Întrebările referitoare la aceste metode ar trebui adresate unui cadru medical.

pentru protejarea relațiilor sexuale extramaritale ar putea reduce riscurile de boli cu transmitere sexuală și/sau sarcină. Totuși relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt atât dăunătoare, cât și imorale, indiferent dacă aceste riscuri sunt diminuate sau nu.

7. *O abordare răscumpărătoare.* Accesibilitatea metodelor contraceptive face și mai stringentă nevoia educației cu privire la sexualitate și moralitate. Ar trebui depuse mai puține eforturi pentru a condamna și mai multe pentru a educa și pentru a adopta abordări răscumpărătoare care caută să îi permită fiecărei persoane să se lase convinsă prin lucrarea profundă a Duhului Sfânt.

Această declarație a fost votată în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale din 29 septembrie 1999, în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Recomandări cu privire la utilizarea de Mifepriston (RU486)

1. În tratarea afecțiunilor medicale precum cancerul, pentru care RU486 poate reprezenta un tratament eficient, medicamentul ar trebui folosit în concordanță cu legislația în vigoare și cu descoperirile din domeniul medical.
2. RU486 este folosit, de asemenea, ca mijloc contraceptiv. Atunci când efectul medicamentului este de prevenire a fertilizării ovulului, utilizarea lui este permisă din punct de vedere etic. Cu toate acestea, asemenea altor contraceptive orale, RU486 poate preveni uneori implantarea unui ovul fertilizat. Acest aspect poate fi problematic din punct de vedere etic pentru cei care consideră acest efect ca fiind avort.
3. Atunci când RU486 este folosit într-un cadru legal și medical adecvat pentru a cauza avortul, ar trebui ca luarea deciziilor să se bazeze pe Ghidul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la avort.

Aceste recomandări au fost votate de Comitetul Viziunea Creștină asupra Vieții Umane reunit în perioada 10-12 aprilie 1994 în Pine Springs Ranch, California, și de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în 26 iulie 1994, în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Grija pentru creație – o declarație cu privire la mediu

Lumea în care trăim este un dar născut din iubirea unui Dumnezeu Creator, un dar din partea Celui care „a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7; 11:17,18). În cadrul creației, El a așezat în mod intenționat ființele umane în relație cu El, cu alte persoane și cu lumea înconjurătoare. Așadar, în calitate de credincioși adventiști de ziua a șaptea, noi credem că protejarea și îngrijirea naturii sunt strâns legate de slujirea Lui.

Dumnezeu a pus deoparte Sabatul zilei a șaptea ca un semn permanent de aducere aminte a lucrării Sale creatoare și a întemeierii lumii. Odihnindu-se în această zi, credincioșii adventiști de ziua a șaptea întăresc această semnificație specială a relației cu Creatorul și cu creația Sa. Respectarea Sabatului subliniază importanța integrării noastre în lumea care ne înconjoară.

Decizia ființei umane de a nu asculta de Dumnezeu a distrus ordinea inițială din cadrul creației, ducând la o lipsă de armonie străină intențiilor Sale. Prin urmare, aerul și apele noastre sunt poluate, fauna și flora sunt prădate, iar resursele naturale sunt exploatate. Considerând ființele umane ca fiind parte a creației lui Dumnezeu, preocuparea noastră față de mediu se răsfrânge și asupra stilului de viață și sănătății personale. Susținem un stil de viață echilibrat și respingem folosirea de substanțe precum tutunul, alcoolul și alte droguri dăunătoare organismului și care epuizează resursele pământului; promovăm, de asemenea, o dietă vegetariană simplă.

Credincioșii adventiști de ziua a șaptea întrețin relații de respect și cooperare cu toți oamenii, recunoscând originea noastră comună și considerând demnitatea noastră umană ca fiind un dar din partea Creatorului. Deoarece sărăcia și degradarea mediului sunt strâns legate, ne luăm angajamentul de a contribui la îmbunătățirea calității vieții tuturor oamenilor. Ținta noastră este dezvoltarea durabilă a resurselor în timp ce venim în întâmpinarea nevoilor oamenilor.

Progresul autentic în îngrijirea mediului depinde atât de efortul nostru individual, cât și de cel colectiv. Acceptăm provocarea de a lucra pentru restaurarea planului divin inițial și, conduși de credința în Dumnezeu, ne luăm angajamentul de a promova, printr-o viață de slujire a lui Dumnezeu și a omenirii, atât vindecarea individuală, cât și restaurarea mediului.

Luându-ne acest angajament, ne recunoaștem rolul de administratori ai creației lui Dumnezeu și credința într-o restaurare totală ce va avea loc doar atunci când Dumnezeu va face toate lucrurile noi.

Această declarație a fost votată în data de 12 octombrie 1992 în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Raportul Comitetului de organizare al Conferinței Mondiale pentru Credință și Știință, 2002-2004, prezentat Comitetului Executiv al Conferinței Generale prin intermediul biroului Președintelui Conferinței Generale, 10 septembrie 2004

Introducere

Primele cuvinte ale Bibliei constituie temelia pentru tot ceea ce urmează: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul...” (Geneza 1:1). În întreaga Scriptură, actul creației este celebrat ca fiind lucrarea lui Dumnezeu, Acesta fiind slăvit și adorat în calitate de Creator și Susținător a tot ceea ce există. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor lui” (Psalmii 19:1).

Din această perspectivă asupra lumii reies o serie de doctrine care se împletesc și care formează nucleul mesajului adventist de ziua a șaptea pentru lume: o lume perfectă, fără păcat și moarte, creată relativ recent; Sabatul; căderea primilor noștri părinți; răspândirea păcatului, a decăderii și a morții asupra întregii creații; venirea lui Isus Hristos, Dumnezeu întrupat, pentru a trăi printre noi și pentru a ne salva din păcat prin moartea și învierea Sa; a doua venire a lui Isus, Creatorul și Răscumpărătorul nostru; restaurarea finală a tot ceea ce a fost pierdut în urma căderii.

În calitate de creștini care iau Biblia în serios și încearcă să trăiască în conformitate cu principiile sale, adventiștii de ziua a șaptea privesc natura cu respect. Noi credem că, chiar și în starea prezentă de decădere, natura descoperă puterea eternă a lui Dumnezeu (Romani 1:20), că „«Dumnezeu este dragoste» este scris pe fiecare boboc de floare ce stă să înflorească, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, pag. 10).

Pentru noi, toată Scriptură este inspirată și este testul pentru toate celelalte căi prin care Dumnezeu se descoperă pe Sine, inclusiv natura. Purtăm un deosebit respect științei și apreciem importanța acordată departamentelor științifice din cadrul universităților și instituțiilor noastre medicale. De asemenea, apreciem munca oamenilor de știință și a cercetătorilor adventiști de ziua a șaptea care nu sunt angajați ai Bisericii. Instruim studenții din universitățile noastre cu privire la folosirea riguroasă a metodelor științifice. În același timp, refuzăm să restricționăm căutarea adevărului la constrângerile impuse de folosirea singulară a metodelor științifice.

Problema originilor

Cel puțin în lumea creștină, relatarea biblică a creației a fost timp de secole explicația standard oferită întrebărilor cu privire la origini. Metodologiile utilizate de știință în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea au început să ofere o înțelegere mai complexă a modului în care funcționează lucrurile. Astăzi, nimeni nu poate nega faptul că știința a avut un impact remarcabil asupra vieții noastre datorită

progresului în domenii precum agricultura, comunicarea, ecologia, ingineria, genetica, sănătatea și explorarea Universului.

În multe domenii ale vieții, cunoașterea derivată din natură și cunoașterea prin revelația oferită de Scriptură sunt în armonie. Progresul cunoașterii științifice deseori confirmă și validează perspectiva credinței. În orice caz, în ceea ce privește originea Universului, a Pământului și a vieții și a istoriei ei, există concepții diferite. Afirmările bazate pe studiul Scripturii sunt adesea în contrast cu presupuzițiile și metodologiile științifice folosite în studierea naturii. Această tensiune are un impact direct asupra vieții, mesajului și mărturiei Bisericii.

Celebrăm o credință vie și susținem o viață de instruire. Atât în studierea Scripturii, cât și în procesele ordonate ale naturii vedem indicii ale minții minunate a Creatorului. De la începuturile sale, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a încurajat dezvoltarea minții și a înțelegerii prin închinare, educație și observație.

În ultimele decenii, dezbaterile cu privire la teoriile originilor au avut loc, în primul rând, în mediul academic. În orice caz, naturalismul filosofic (procese în întregime naturale, întâmplătoare și nedirecționate de-a lungul timpului) a fost larg acceptat în mediul educațional, constituind asumptions fundamentale pentru cea mai mare parte a conținutului științelor naturale și sociale. Membrii și studenții adventiști de ziua a șaptea se confruntă cu această perspectivă și cu implicațiile sale în multe domenii ale vieții de zi cu zi.

În declarația cu privire la credințele sale fundamentale, Biserica Adventistă recunoaște o creație divină, după cum este descrisă în relatarea biblică a Genezei 1. „Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor și El a așezat în Scriptură raportul autentic al activității Sale creatoare. În șase zile Dumnezeu «a făcut cerurile și pământul» și toate ființele vii de pe pământ și S-a odihnit în ziua a șaptea a acelei prime săptămâni. Astfel, El a instituit Sabatul ca monument permanent al încheierii lucrării Sale creatoare. Primul bărbat și prima femeie au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ca o încoronare a lucrării de creație, dându-li-se stăpânire peste întregul Pământ și încredințându-li-se răspunderea de a se îngriji de el. Când lucrarea de creare a lumii a fost terminată, ea era «foarte bună», declarând slava lui Dumnezeu” (Geneza 1:2; Exodul 20:8-11; Psalmii 19:1-6; 33:6,9; 104; Evrei 11:3)

Motive pentru organizarea conferințelor cu privire la credință și știință

În urma influenței tot mai mari a teoriei evoluției, Comitetul Executiv al Conferinței Generale (în cadrul consiliului anual din anul 2001) a inițiat organizarea de conferințe despre credință și știință pe parcursul a trei ani. Aceste conferințe nu au avut ca scop modificarea poziției Bisericii cu privire la creație, ci revizuirea contribuțiilor și limitelor credinței și științei în înțelegerea noastră cu privire la origini.

Printre principalele motive care au dus la organizarea acestor conferințe se numără:

1. *Întrebări de natură filosofică*: Există o provocare permanentă în definirea relației dintre teologie și știință, dintre credință și rațiune. Aceste două izvoare ale cunoașterii merg mână în mână sau sunt în conflict? Ar trebui văzute ca fiind interrelaționate sau independente, sfere ale cunoașterii care nu se intersectează? În majoritatea societăților moderne, concepția dominantă despre lume și viață interpretează viața, realitatea fizică și comportamentul foarte diferit de concepția creștină. Cum ar trebui să se raporteze un creștin la aceste lucruri?
2. *Întrebări de natură teologică*: Cum trebuie interpretată Biblia? De ce are nevoie credinciosul pentru simpla citire a textului? În ce măsură cunoașterea oferită de știință ar trebui să constituie baza și să modeleze înțelegerea Scripturii și vice-versa?
3. *Întrebări de natură științifică*: Aceleași informații oferite de natură le sunt disponibile tuturor observatorilor. Ce spun și ce înseamnă aceste informații? Cum să ajungem la interpretări și concluzii corecte? Știința este un instrument sau o filozofie? Cum facem diferența între știința bună și știința rea?
4. *Problema dezvoltării și educării membrilor bisericii*: Cum se va raporta un membru al bisericii la diferitele interpretări ale relatării Genezei? Ce are de spus Biserica pentru cei care găsesc în curriculumul educațional idei care sunt în conflict cu credința lor? Păstrarea tăcerii cu privire la aceste subiecte transmite mesaje contradictorii, creează incertitudine și furnizează un teren fertil pentru opinii nefondate și dogmatice.
5. *Dezvoltarea unei credințe vii*: Clarificarea și reafirmarea unei teologii biblice a originilor le va oferi membrilor susținerea necesară în confruntarea cu provocări legate de acest subiect. Conferințele despre credință și știință nu au fost organizate pentru simpla stimulare intelectuală a participanților, ci pentru a le oferi o direcție și călăuzire practică membrilor bisericii. Biserica nu poate pretinde să își păstreze convingerile într-un loc sigur, departe de orice îndoială. Dacă procedează astfel, în curând va deveni o relicvă. Învățăturile Bisericii trebuie să abordeze problemele cotidiene astfel încât credința să rămână o vie; altfel, ele vor fi doar dogmă moartă.

Conferințele despre credință și știință

S-au desfășurat două conferințe mondiale despre credință și știință – în Ogden, Utah, 2002, și în Denver, Colorado, 2004 – cu participarea internațională a teologilor, oamenilor de știință și administratorilor Bisericii. În plus, șapte² dintre cele 13 diviziuni ale Bisericii au organizat conferințe la nivelul diviziunii sau la nivel regional, conferințe care au abordat interacțiunea dintre credință și știință în explicarea originilor. Comitetul de organizare își exprimă aprecierea față de contribuția participanților la aceste conferințe la redactarea acestui raport.

Programul conferinței din Ogden a fost conceput astfel încât să familiarizeze participanții cu modalitățile în care teologia și știința explică originea pământului și a vieții. Programul conferințelor organizate la nivelul diviziunilor a fost stabilit de organizatori, deși majoritatea au inclus câteva dintre subiectele abordate în Ogden. Conferința desfășurată în Denver a încheiat seria de trei ani a conferințelor. Programul său a început cu prezentarea succintă a problemelor din punctul de vedere

² Diviziunea Africa Centrală și de Est, Diviziunea Euro-Africa, Diviziunea Nord-americană, Diviziunea Pacificului de Sud, Diviziunea Africa de Sud – Oceanul Indian, Diviziunea Asia de Sud, Diviziunea Africa Centrală și de Vest.

al teologiei și al științei, după care s-au abordat câteva întrebări referitoare la problema credinței și științei în viața bisericii. Dintre aceste întrebări amintim:

- Locul cunoașterii academice în biserică: Cum menține Biserica natura confesională a învățăturilor sale în timp ce rămâne deschisă progresului în înțelegerea adevărului?
- Modele educaționale pentru abordarea subiectelor controversate și a problemelor de natură etică cu care se confruntă profesorii și conducătorii Bisericii: Cum ar trebui să predăm științele în școlile noastre astfel încât să îmbogățească, nu să erodeze știința?
- Ce probleme de natură etică apar atunci când convingerile personale sunt diferite de învățătura Bisericii? Care este relația dintre libertatea de conștiință și statutul public de conducător al Bisericii? Cu alte cuvinte, care sunt principiile responsabilității personale și eticii dezacordului?
- Care sunt responsabilitățile de natură administrativă și procesele care au loc în rezolvarea variațiilor și reformulărilor concepțiilor doctrinale?

În cadrul tuturor conferințelor au fost susținute comunicări științifice de către teologi, oameni de știință și profesori (Institutul de Cercetare Geoscience păstrează copii ale tuturor lucrărilor prezentate în cadrul conferințelor). La conferințele din Ogden și Denver a participat cel puțin câte un reprezentant al fiecărei diviziuni. De-a lungul celor trei ani au participat la conferințe mai mult de 200 de persoane. La întâlnirea din Denver au fost prezente mai mult de 130 de persoane, majoritatea participând la cel puțin încă o conferință despre credință și știință.

Observații generale:

1. Apreciem seriozitatea și demnitatea care au caracterizat conferințele.
2. Am observat că a prevalat o atitudine de dedicare și loialitate față de biserică.
3. Am observat că deși uneori s-au manifestat tensiuni, participanții au menținut relații cordiale, trecându-se peste diferențele de opinie.
4. Am fost martorii unui grad înalt de acord în ceea ce privește înțelegerea principiilor fundamentale, în principal a rolului normativ al Scripturii, susținută de scrierile lui Ellen G. White, și al credinței tuturor în Dumnezeu, în calitatea Sa de Creator binefăcător.
5. Nu a existat o susținere sau apărare a naturalismului filosofic, a ideii că universul și-a început existența fără implicarea unui Creator.
6. Ne dăm seama de faptul că acest conflict dintre viziunea biblică și cea contemporană cu privire la lume și viață influențează oameni de știință și teologi deopotrivă.
7. Recunoaștem faptul că tensiunea dintre credință și înțelegere este un element al vieții cu care credinciosul trebuie să învețe să trăiască.
8. Remarcăm faptul că respingerea interpretărilor științifice cu privire la origini care sunt în conflict cu relatarea biblică nu implică desconsiderarea științei sau a omului de știință.
9. Deși prevalează acordul cu înțelegerea Bisericii cu privire la viața pe Pământ, recunoaștem faptul că există printre noi persoane care interpretează relatarea biblică în moduri care conduc la concluzii diferite.
10. Acceptăm faptul că atât teologia, cât și știința contribuie la înțelegerea realității.

Descoperiri:

1. În Biserica mondială, nivelul tensiunilor existente cu privire la înțelegerea noastră în problema originilor variază. În zonele în care știința a pătruns cel mai mult în societate, întrebările sunt mai numeroase în rândul membrilor Bisericii. Odată cu avansarea științei în toate societățile și sistemele educaționale, va avea loc o creștere a numărului membrilor care se întreabă cum se pot împăca învățăturile Bisericii cu teoriile naturaliste cu privire la origini. Un mare număr de studenți adventiști de ziua a șaptea frecventează școli de stat în care este predată și promovată evoluția, fără a se oferi materiale și argumente în favoarea relatării biblice cu privire la origini.

2. Reafirmarea doctrinei Bisericii cu privire la creație este puternic susținută. Credința adventistă de ziua a șaptea într-o creație literală și istorică ce a avut loc în șase zile este solidă din punct de vedere teologic și în concordanță cu învățăturile Bibliei.

3. Creația este un pilon fundamental al întregului sistem de doctrine adventiste de ziua a șaptea – este în relație directă cu multe, dacă nu cu toate celelalte convingeri fundamentale. Orice altă interpretare a relatării creației trebuie examinată în lumina impactului asupra tuturor celorlalte convingeri. Câteva dintre conferințele despre credință și știința au revizuit interpretările alternative ale Genezei 1, inclusiv ideea evoluționismului teist. Acestor interpretări le lipsește coerența teologică cu întreaga Scriptură și nu sunt în armonie cu celelalte elemente ale doctrinei adventiste de ziua a șaptea. Astfel, ele nu sunt considerate înlocuitori acceptabili ai doctrinei biblice a Bisericii cu privire la creație.

4. S-a exprimat îngrijorarea cu privire la ceea ce unii consideră a fi caracterul ambiguu al expresiei „în șase zile” prezentă în doctrina cu privire la creație deoarece nu se menționează ce se înțelege prin aceasta (creația descrisă în Geneza a avut loc într-o săptămână literală și istorică). Această situație permite existența unei anumite incertitudini cu privire la ceea ce crede în realitate Biserica. În plus, lasă loc pentru alte explicații cu privire la creație. Se dorește ca vocea Bisericii să se facă auzită în clarificarea celei de-a șasea convingeri fundamentale.

5. Deși unele date științifice pot fi interpretate în armonie cu concepția biblică a creației, am analizat și date interpretate astfel încât pun la îndoială credința Bisericii într-o creație recentă. Punctele tari ale acestor interpretări nu pot fi trecute cu vederea. Respectăm concluziile științei, le studiem și dorim o soluție. Aceasta nu exclude o reexaminare a Scripturii pentru a ne asigura că este înțeleasă corect. În orice caz, atunci când nu este posibilă o interpretare care să fie în armonie cu descoperirile științifice, nu acordăm științei o poziție privilegiată în care ea dictează rezultatul, ci recunoaștem faptul că nu este justificabilă îngrădirea învățăturilor clare ale Scripturii în limitele impuse de interpretarea științifică actuală a datelor.

6. Recunoaștem faptul că printre noi există diferite interpretări teologice cu privire la capitolele 1-11 din Geneza. În contextul existenței acestor interpretări, există o preocupare cu privire la etica și integritatea cu care își desfășoară munca cei implicați în lucrarea de educație – în conformitate cu standardele profesiei lor, cu învățăturile Scripturii și cu înțelegerea fundamentală a ansamblului credincioșilor. Deoarece adventiștii de ziua a șaptea recunosc faptul că înțelegerea lor cu privire la adevăr este treptată, există o nevoie permanentă de a continua studiul Scripturii, al teologiei și al științei pentru ca adevărul pe care îl deținem să reprezinte o credință vie, capabilă să răspundă teoriilor și filosofiilor contemporane.

7. Recunoaștem și susținem importanța dialogului internațional și interdisciplinar între teologii, oamenii de știință, profesorii și administratorii adventiști de ziua a șaptea.

Declarații

În urma celor două conferințe mondiale și a celor șapte conferințe organizate la nivelul diviziunilor, Comitetul de organizare raportează următoarele:

1. Recunoaștem înțelesul Scripturii în înțelegerea adventistă de ziua a șaptea cu privire la origini.
2. Confirmăm înțelegerea istorică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la Geneza 1, conform căreia viața pe pământ a fost creată în șase zile literale și este de origine recentă.
3. Recunoaștem relatarea biblică a căderii în păcat, care a avut ca urmări moartea și răul.
4. Recunoaștem relatarea biblică a unui potop catastrofal, o acțiune a judecății lui Dumnezeu care a afectat întreaga planetă, ca un element important în înțelegerea istoriei Pământului.
5. Recunoaștem faptul că înțelegerea noastră limitată cu privire la origini ar trebui să ducă la adoptarea unei atitudini pline de umilință și că aprofundarea acestor întrebări ne apropie de mistere profunde și minunate.
6. Recunoaștem faptul că doctrina despre creație se împletește cu alte doctrine adventiste de ziua a șaptea.
7. Recunoaștem faptul că, în ciuda denaturării sale, natura dă mărturie despre Creator.
8. Recunoaștem eforturile oamenilor de știință adventiști de ziua a șaptea de a înțelege lucrarea Creatorului prin intermediul metodologiilor specifice disciplinelor lor.
9. Recunoaștem eforturile depuse de teologii adventiști de ziua a șaptea pentru a explora și a clarifica conținutul revelației.
10. Recunoaștem lucrarea fundamentală de slujire a tinerilor și copiilor Bisericii, întreprinsă de educatorii adventiști de ziua a șaptea.
11. Reafirmăm misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea identificată în Apocalipsa 14:6,7, care include un apel la venerarea lui Dumnezeu în calitate de Creator al tuturor lucrurilor.

Recomandări

Comitetul de organizare al conferințelor mondiale despre credință și știință recomandă:

1. Pentru a răspunde la ceea ce unii interpretează ca fiind o lipsă de claritate în cea de-a șasea credință fundamentală a adventiștilor de ziua a șaptea cu privire la înțelegerea istorică a Genezei, aceasta trebuie formulată și mai explicit.
2. Încurajarea conducătorilor Bisericii de la toate nivelurile să evalueze și să monitorizeze eficiența cu care sistemele și programele Bisericii reușesc să le transmită tinerilor, inclusiv celor care frecventează școli neadventiste, o înțelegere biblică despre origini și să îi ajute să conștientizeze provocările cu care se pot confrunta cu privire la această înțelegere.
3. Oferirea oportunităților de dialog interdisciplinar și cercetare, într-un mediu sigur, oamenilor de știință adventiști de ziua a șaptea din toată lumea.

Concluzie

Biblia începe cu relatarea creației și se încheie cu relatarea recreării lumii. Tot ceea ce s-a pierdut prin căderea primilor noștri părinți este restaurat. Cel care la început a făcut toate lucrurile prin Cuvântul gurii Sale încheie lupta îndelungată cu păcatul, răul și moartea într-un mod triumfător și glorios. El este Cel care a trăit printre noi și a murit în locul nostru pe Calvar. După cum ființele cerești au cântat de bucurie la crearea lumii, cei răscumpărați de pe Pământ proclamă: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!... Vrednic este Mielul care a fost junghiat...” (Apocalipsa 4:11; 5:12).

Acest document, pregătit de Comitetul de organizare al Conferințelor Mondiale pentru Credință și Știință care au avut loc între anii 2002 și 2004, a fost prezentat și primit de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în cadrul consiliului anual din data de 11 octombrie 2004, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Răspuns la documentul „O recunoaștere a creației”

Ținând cont de faptul că:

Convingerea cu privire la creația literală, în șase zile, este indisolubil legată de autoritatea Scripturii,

Această convingere se împletește cu alte doctrine biblice precum Sabatul și răscumpărarea și

Advențiștii de ziua a șaptea înțeleg misiunea așa cum este descrisă în Apocalipsa 14:6,7, constând și într-un apel adresat lumii de a se închina lui Dumnezeu, în calitatea Sa de Creator,

Noi, membrii Comitetului Executiv al Conferinței Generale, reuniți în cadrul consiliului anual din anul 2004, declarăm următoarele ca răspuns la documentul *O recunoaștere a creației* [*An Affirmation of Creation*], înaintat de organizatorii Conferințelor mondiale despre credință și știință:

Suștinem cu tărie recunoașterea poziției noastre biblice istorice cu privire la credința într-o creație literală, recentă, care a avut loc în șase zile.

Facem apel ca documentul, însoțit de acest răspuns, să fie transmis în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din toată lumea, folosindu-se toate canalele de comunicare disponibile, în principalele limbi vorbite de credincioșii adventiști.

Reconfirmăm înțelegerea adventistă de ziua a șaptea cu privire la istoricitatea primelor 11 capitole din Geneza – cele șapte zile ale creației au fost zile literale, de 24 de ore, care au format împreună o săptămână, așa cum o înțelegem și în prezent, iar potopul a avut natură globală.

Facem apel la toate comitetele și la toți educatorii din instituțiile de învățământ adventiste de ziua a șaptea de la toate nivelurile să continue să susțină și să promoveze poziția Bisericii cu privire la origini. Împreună cu părinții adventiști de ziua a șaptea, ne așteptăm ca elevii să aibă parte de o prezentare completă, echilibrată și riguroasă din punct de vedere științific, în care se recunoaște convingerea noastră istorică într-o creație literală, recentă, în șase zile, chiar dacă sunt educați astfel încât să înțeleagă și să evalueze filosofii concurente cu privire la origini care domină comunitatea științifică a lumii contemporane.

Facem apel la conducătorii Bisericii din toată lumea să caute modalități de instruire a membrilor, în mod deosebit a tinerilor care nu frecventează școli adventiste de ziua a șaptea, cu privire la problemele legate de doctrina creației.

Facem apel la toți membrii familiei adventiste de ziua a șaptea din toată lumea să proclame și să învețe înțelegerea Bisericii cu privire la doctrina biblică a creației, să trăiască în lumina ei, bucurându-se de statutul de fii și fiice ale lui Dumnezeu, slăvind-L pe Domnul nostru Isus Hristos – Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

Acest răspuns la documentul „O recunoaștere a creației” [“An Affirmation of Creation—Report”] a fost acceptat și votat în data de 13 octombrie 2004, în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație de consens cu privire la îngrijirea persoanelor aflate pe moarte

Oamenii care își călăuzesc viața conform Bibliei recunosc realitatea morții ca făcând parte din actuala condiție umană, afectată de păcat (Geneza 2:17; Romani 5; Evrei 9:27). „Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei” (Eclesiastul 3:2). Deși viața veșnică este un dar oferit tuturor celor care acceptă mântuirea prin Isus Hristos, creștinii credincioși așteaptă revenirea lui Isus pentru a primi nemurirea (Ioan 3:36; Romani 6:23; 1 Corinteni 15:51-54). În timp ce așteaptă revenirea lui Isus, creștinii pot fi chemați să îngrijească persoane aflate pe moarte sau se pot confrunta cu propria moarte.

Durerea și suferința lovesc toate ființele umane. Traumele fizice, mintale și emoționale sunt universale. Cu toate acestea, suferința nu are valoare răscumpărătoare și nu îi conferă valoare ființei umane. Biblia învață că suferința umană, oricât de îndelungată sau intensă ar fi, nu poate reprezenta plata pentru păcat. Doar suferința lui Isus Hristos este suficientă. Scriptura le spune creștinilor să nu dispare în suferință, îndemnându-i să învețe ascultarea (Evrei 5:7-8) și să îndure cu răbdare necazul (Romani 5:3; Iacov 1:2-4; 5:10-11). Biblia mărturisește, de asemenea, despre puterea biruitoare a lui Isus Hristos (Ioan 16:33) și învață că slujirea celor aflați în suferință este o datorie importantă a creștinului (Matei 25:34-40). Aceasta a fost reflectată în exemplul și în învățătura lui Isus (Matei 9:35; Luca 10:34-36), fiind și voia Lui cu privire la noi (Luca 10:37). Creștinii așteaptă cu nerăbdare ziua în care Dumnezeu va pune pentru totdeauna capăt suferinței (Apocalipsa 21:4).

Progresul din domeniul medicinei a făcut și mai complexe deciziile cu privire la îngrijirea celor aflați pe moarte. În trecut nu se puteau face multe pentru prelungirea vieții umane, însă puterea medicinei contemporane de a preveni moartea a dus la apariția unor întrebări dificile de natură morală și etică. Ce constrângeri impune credința creștină utilizării acestei puteri? Când este cazul ca obiectivul amânării momentului morții să fie înlocuit cu cel al alinării durerii de la finalul vieții? Cine este îndreptățit să ia aceste decizii? Ce limite ar trebui să impună dragostea creștină acțiunilor menite să pună capăt suferinței umane – dacă există astfel de limite?

În mod obișnuit, aceste acțiuni sunt reunite sub numele de eutanasiu. Există multă confuzie cu privire la acest termen. Sensul lui original și literal este cel de „moarte bună”, însă, în prezent, termenul de „eutanasiu” este asociat cu „uciderea din milă” sau cu luarea intenționată a vieții unui pacient pentru a evita o moarte dureroasă sau pentru a ușura povara familiei sau a societății. Adventiștii de ziua a șaptea cred că a-i permite unui pacient să moară renunțând la intervențiile medicale care doar îi prelungesc suferința și îi amână momentul morții este diferit, din punct de vedere moral, de acțiunile a căror intenție principală o constituie luarea vieții pacientului.

Adventiștii de ziua a șaptea caută să abordeze aspectele de natură etică cu privire la sfârșitul vieții într-un mod care să reflecte credința lor în Dumnezeu, în calitatea Lui de Creator și Răscumpărător al vieții, și care să descopere modul în care harul lui Dumnezeu le dă putere să manifeste o dragoste frățească față de cei din jur. Adventiștii de ziua a șaptea Îl recunosc pe Dumnezeu în calitate de creator al vieții umane, un dar extraordinar care merită protejat și susținut (Geneza 1-2). Ei recunosc, de asemenea, minunatul dar al răscumpărării care le oferă viața veșnică celor care cred (Ioan 3:15; 17:3). În consecință, ei sunt de acord cu apelarea la mijloacele medicinei moderne de prelungire a vieții în această lume. Cu toate acestea, această putere ar trebui folosită în moduri pline de

compasiune care să descopere harul lui Dumnezeu prin alinarea suferinței. Deoarece avem făgăduința lui Dumnezeu cu privire la viața veșnică pe Noul Pământ, în calitate de creștini, nu ar trebui să ne agățăm cu disperare de ultimele rămășițe ale vieții de pe acest Pământ, nici nu ar trebui să acceptăm sau să oferim orice tratament posibil doar pentru a prelungi procesul morții.

Ca urmare a devotamentului lor pentru îngrijirea persoanei ca întreg, adventiștii de ziua a șaptea sunt preocupați de îngrijirea persoanei aflate pe moarte în toate dimensiunile ei – fizică, afectivă și spirituală. În eforturile lor de a face acest lucru, ei se bazează pe următoarele principii biblice:

1. O persoană care se apropie de încheierea vieții și care este în deplinătatea facultăților mintale merită să știe adevărul cu privire la starea în care se află, cu privire la tratamente și la posibilele consecințe ale acestora. Adevărul nu ar trebui ascuns, ci împărtășit cu dragoste și sensibilitate față de particularitățile de natură personală și culturală ale pacientului (Efeseni 4:15).
2. Dumnezeu le-a dat ființelor umane libertatea de alegere și le cere să o folosească în mod responsabil. Adventiștii de ziua a șaptea cred că această libertate vizează și luarea deciziilor cu privire la îngrijirea medicală. După ce a cerut călăuzirea divină și a luat în considerare interesele celor care sunt afectați de această decizie (Romani 14:7), precum și sfatul medicului, o persoană capabilă să decidă ar trebui să hotărască dacă acceptă sau respinge intervențiile medicale care au ca scop prelungirea vieții. Aceste persoane nu ar trebui obligate să se supună tratamentelor medicale pe care le consideră inacceptabile.
3. Planul lui Dumnezeu este ca oamenii să fie susținuți de o familie și de o comunitate de credință. Situația ideală este cea în care deciziile cu privire la viața umană sunt luate în contextul unor relații de familie sănătoase și după ce se ia în considerare sfatul medicului (Geneza 2:18; Marcu 10:6-9; Exodul 20:12; Efeseni 5-6). Când o persoană aflată pe moarte nu poate să își dea consimțământul sau să își exprime opinia cu privire la intervenția medicală, aceste decizii ar trebui luate de cel care a fost ales de către persoana bolnavă. Dacă nu a fost ales nimeni, hotărârea va trebui luată de o persoană apropiată celei aflate pe moarte. Exceptând circumstanțele extraordinare, medicii și personalul legal ar trebui să lase ca decizia cu privire la intervenția medicală să fie luată de persoanele cele mai apropiate de cel aflat pe moarte. Cel mai bine ar fi ca dorințele și deciziile acestuia să fie consemnate în scris și să fie în conformitate cu prevederile legale aflate în vigoare.
4. Dragostea creștină este practică și responsabilă (Romani 13:8-10; 1 Corinteni 13; Iacov 1:27; 2:14-17). Această dragoste nici nu neagă credința și nici nu ne obligă să oferim sau să acceptăm intervenții medicale a căror povară depășește posibilele beneficii. Spre exemplu, dacă funcțiile corpului sunt menținute doar prin intermediul aparatelor medicale și nu mai există speranța că pacientul își va recăpăta cunoștința, îngrijirea medicală este zadarnică și poate fi întreruptă fără a avea muștrări de conștiință. Tot astfel, tratamentele medicale de prelungire a vieții pot fi omise sau întrerupte dacă nu fac altceva decât să sporească suferința pacientului și să prelungească inutil procesul morții. Orice acțiune întreprinsă trebuie să fie în armonie cu principiile divine referitoare la caracterul sacru al vieții.
5. Deși dragostea creștină poate duce la refuzarea sau încetarea intervențiilor medicale care doar sporesc suferința sau amână momentul morții, adventiștii de ziua a șaptea nu practică „uciderea din

milă” sau sinuciderea asistată (Geneza 9:5-6; Exodul 20:13; 23:7). Ei se opun luării intenționate a vieții unei persoane suferinde sau aflate pe moarte.

6. Compasiunea creștină îndeamnă la alinarea suferinței (Matei 25:34-40; Luca 10:29-37). În îngrijirea celor aflați pe moarte, creștinul are responsabilitatea de a alina cât mai mult durerea și suferința. Atunci când este clar că intervenția medicală nu va duce la vindecarea pacientului, obiectivul principal al îngrijirii medicale ar trebui să fie alinarea suferinței.

7. Potrivit principiului biblic al dreptății, trebuie acordată o atenție deosebită îngrijirii celor fără apărare și dependenți (Psalmii 82:3-4; Proverbe 24:11-12; Isaia 1:1-18; Mica 6:8; Luca 1:52-54). Din cauza stării lor vulnerabile ar trebui să fie luate măsuri speciale de îngrijire pentru ca persoanelor aflate pe moarte să li se respecte demnitatea și să nu fie discriminate. Îngrijirea acestor persoane trebuie să țină cont de nevoile lor spirituale și medicale și de alegerile exprimate de acestea, mai degrabă decât de opinia noastră cu privire la valoarea lor socială (Iacov 2:1-9).

Advențiștii de ziua a șaptea caută să aplice aceste principii, primind speranță și curaj din faptul că Dumnezeu răspunde rugăciunilor copiilor Săi și este capabil să lucreze în mod miraculos pentru starea lor de bine (Psalmii 103:1-5; Iacov 5:13-16). Asemenea lui Isus, ei se roagă, de asemenea, să accepte voia lui Dumnezeu în toate lucrurile (Matei 26:39). Ei sunt încredințați că pot cere puterea lui Dumnezeu care să-i ajute să se îngrijească de nevoile fizice și spirituale ale celor aflați în suferință sau pe moarte. Ei știu că harul lui Dumnezeu este de ajuns pentru a suporta dificultățile (Psalmii 50:14-15). Ei cred că viața veșnică a tuturor celor care cred în Isus Hristos este asigurată prin triumful iubirii lui Dumnezeu.

Această declarație de consens a fost aprobată și votată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în cadrul consiliului anual din data de 9 octombrie 1992, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii. Revizuită de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în data de 9 mai 2013.

Folosirea, abuzul și dependența de substanțe

Încă de la începuturile ei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, organizată oficial în anul 1863, a abordat problematica consumului de alcool și tutun. Biserica a condamnat folosirea acestora din cauza efectelor lor distructive asupra vieții, familiei și spiritualității. La nivel practic, aceasta a adoptat o definiție a temperanței, îndemnând la „abținerea totală de la tot ceea ce este vătămător și folosirea atentă și chibzuită a ceea ce este bun”.

Poziția Bisericii cu privire la consumul de alcool și tutun a rămas neschimbată. În ultimele decenii, Biserica a promovat în mod activ o educație împotriva consumului de alcool și de droguri în interiorul ei și a colaborat cu alte organizații pentru educarea societății în vederea prevenirii dependenței de alcool și de droguri. La începutul anilor 1960, Biserica a dezvoltat un program de renunțare la fumat care a ajutat zeci de mii de fumători din întreaga lume să renunțe la fumat. Cunoscut inițial ca „Planul de cinci zile”, acesta poate fi considerat programul de renunțare la fumat cu cel mai mare succes.

Crearea în laborator a sute de noi droguri, ca și redescoperirea și popularizarea vechilor droguri naturale precum marijuana și cocaina, au agravat o problemă care în trecut era relativ simplă și au creat provocări tot mai mari pentru biserică și pentru societate. Într-o societate care tolerează și chiar promovează folosirea drogurilor, dependența reprezintă o amenințare tot mai mare.

Intensificându-și eforturile în domeniul prevenirii dependenței, Biserica dezvoltă noi planuri de învățământ pentru școlile sale și susține programe care să îi ajute pe tineri să rămână abștinenți.

De asemenea, Biserica urmărește să fie o voce influentă care să atragă atenția presei, a autorităților publice și a legiuitorilor asupra degradării societății ca urmare a promovării și răspândirii alcoolului și tutunului.

Biserica crede în continuare că sfatul apostolului Pavel din 1 Corinteni 19:20 se aplică și astăzi, iar „trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt” și noi „trebuie să-L proslăvim pe Dumnezeu” în trupurile noastre. Noi Îi aparținem lui Dumnezeu și suntem martori ai harului Său. Trebuie să ne străduim să urmărim binele nostru fizic și mintal, astfel încât să ne putem bucura de comuniunea cu El și să-L slăvim numele.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la abuzul sexual asupra copiilor

Abuzul sexual asupra copiilor are loc atunci când o persoană mai în vârstă sau mai puternică decât copilul se folosește de putere, de autoritate sau de o poziție de încredere pentru a implica copilul într-un comportament sau o activitate sexuală. Incestul, o formă particulară de abuz sexual asupra copiilor, este definit ca fiind orice activitate sexuală dintre un copil și un părinte, un frate, un membru al familiei extinse sau un părinte vitreg sau tutore.

Agresorul sexual poate fi bărbat sau femeie și poate avea orice vârstă, orice naționalitate sau statut socio-economic. Adesea, acesta este căsătorit și are la rândul lui copii, are o slujbă respectabilă și poate merge regulat la biserică. Este ceva obișnuit ca agresorii să își nege cu hotărâre comportamentul abuziv, să refuze să își vadă acțiunile ca reprezentând o problemă și să găsească o explicație rațională pentru comportamentul lor sau să învinovățească circumstanțele sau o altă persoană pentru comportamentul lor. Deși este adevărat că numeroși agresori manifestă o nesiguranță profundă și o stimă de sine scăzută, aceste probleme nu ar trebui acceptate niciodată ca scuze pentru abuzarea sexuală a unui copil. Numeroși specialiști consideră că adevărata problemă în abuzul sexual asupra copiilor este mai degrabă legată de dorința de putere și control decât de dorința de sex.

Când a creat familia umană, Dumnezeu a început cu căsătoria bazată pe dragoste și încredere reciprocă dintre un bărbat și o femeie. Această relație încă mai are rolul de a constitui temelia pentru o familie stabilă, fericită, în care demnitatea, valoarea și integritatea fiecărui membru al familiei sunt protejate și respectate. Fiecare copil, băiat sau fată, trebuie considerat ca fiind un dar din partea lui Dumnezeu. Părinților li s-au oferit privilegiul și responsabilitatea de a asigura educația, protecția și bunăstarea fizică a copiilor care le-au fost încredințați de Dumnezeu. Copiii ar trebui să fie capabili să își respecte și să își cinstească părinții și să aibă încredere în ei și în alți membri ai familiei fără riscul de a fi abuzați.

Biblia condamnă abuzul sexual asupra copiilor în termenii cei mai puternici cu putință. Orice încercare de a produce confuzie, neclaritate sau de a denigra barierele legate de persoană, vârstă sau sex printr-un comportament sexual abuziv reprezintă, în viziunea Bibliei, un act de trădare și o violare gravă a individualității. Biblia condamnă în mod deschis abuzul de putere, de autoritate și de responsabilitate deoarece acestea lovesc la baza celor mai profunde sentimente ale victimelor cu privire la sine, la alții și la Dumnezeu, distrugând capacitatea lor de a iubi și de a avea încredere. Isus a condamnat hotărât acțiunile oricărei persoane care, prin cuvânt sau faptă, determină un copil să se poticnească.

Comunitatea creștină adventistă nu este imună la abuzul sexual asupra copiilor. Credem că, în conformitate cu principiile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, trebuie să ne implicăm activ în prevenirea acestui comportament. De asemenea, suntem implicați în asistarea spirituală a celor abuzați, a agresorilor și a familiilor lor în procesul de vindecare și recuperare și în a ne asigura că angajații și conducătorii laici ai bisericii au un comportament demn de pozițiile de conducere și de încredere pe care le ocupă.

În calitate de Biserică, noi credem că principiile noastre ne cheamă:

1. Să respectăm și să promovăm principiile lui Hristos în relații de familie în care respectul de sine, demnitatea și puritatea copiilor sunt recunoscute ca drepturi divine.
 2. Să creăm o atmosferă în care copiii care au fost agresați să simtă că pot raporta în siguranță abuzul sexual și că cineva îi ascultă.
 3. Să ne informăm cu privire la abuzul sexual și impactul lui asupra propriei comunități de credință.
 4. Să ajutăm pastorii și conducătorii laici ai bisericilor locale să recunoască semnele abuzului sexual asupra copiilor și să știe cum să reacționeze când suspectează un abuz sau când un copil reclamă un abuz sexual.
 5. Să ne informăm și să contactăm consilieri și organizații locale specializate care pot asista victimele abuzului și familiile acestora.
 6. Să creăm o strategie/ politici la diferitele niveluri ale bisericii, pentru asistarea conducătorilor bisericii în:
 - a. A depune eforturi pentru a trata corect persoanele acuzate de abuz sexual asupra copiilor.
 - b. A-i trage pe agresori la răspundere pentru acțiunile lor și a administra disciplina adecvată faptei.
 7. Să sprijinim educația și dezvoltarea familiilor și a membrilor acestora prin:
 - a. Înlăturarea convingerilor culturale sau religioase general acceptate care ar putea fi folosite pentru a justifica sau a ascunde abuzul sexual asupra copiilor.
 - b. Dezvoltarea, în fiecare copil, a unui simț sănătos al valorii personale care să-l facă pe acesta capabil să se respecte pe sine și pe alții.
 - c. Promovarea unor relații asemenea lui Hristos între bărbați și femei, atât în cămin, cât și în biserică.
 8. Să purtăm de grijă și să avem în vedere lucrarea răscumpărătoare pe care o avem de făcut în cadrul bisericii atât pentru supraviețuitorii abuzului, cât și pentru agresori, facilitându-le, în același timp, accesul la ajutor specializat în zona în care trăiesc.
 9. Să încurajăm instruirea mai multor specialiști în domeniul consilierii de familie care să acorde asistență în procesul de vindecare și de recuperare atât victimelor abuzului, cât și agresorilor.
- (Această declarație are la bază principiile exprimate în următoarele pasaje biblice: Geneza 1:26-28; 2:18-25; Leviticul 18:20; 2 Samuel 13:1-22; Matei 18:6-9; 1 Corinteni 5:1-5; Efeseni 6:1-4; Coloseni 3:18-21; 1 Timotei 5:5-8.)
-

*Această declarație a fost votată în data de 1 aprilie 1997, în cadrul reuniunii de primăvară a
Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurate în
Loma Linda, California, Statele Unite ale Americii.*

Pericolele schimbărilor climatice: O declarație adresată guvernelor țărilor industrializate

Oamenii de știință avertizează cu privire la faptul că încălzirea treptată a atmosferei ca urmare a activității umane va avea consecințe grave asupra mediului înconjurător. Clima se va schimba, iar această schimbare va duce la creșterea numărului furtunilor, inundațiilor și secetelor.

Pentru a menține schimbarea climatică în limite acceptabile, emisiile de gaze cu efect de seră, și în special de dioxid de carbon (CO₂), trebuie reduse semnificativ. Țările industrializate reprezintă principala sursă a acestor emisii, dar primele victime sunt reprezentate de statele insulare și de țărilor de coastă aflate la altitudini joase.

În ciuda riscurilor evidente, guvernele nu par a se grăbi să ia măsuri.

Credincioșii adventiști de ziua a șaptea din toată lumea fac apel la guvernele vizate să facă demersurile necesare pentru evitarea pericolului prin:

1. Îndeplinirea obligațiilor asumate prin semnarea Convenției-cadru asupra schimbărilor climatice în anul 1992, în Rio de Janeiro, astfel încât nivelul emisiilor de dioxid de carbon din anul 2000 să nu depășească nivelul celor din 1990;
2. Realizarea de planuri pentru reducerea emisiilor de dioxid de carbon și după anul 2000;
3. Inițierea de dezbateri publice mai susținute cu privire la riscurile reprezentate de schimbările climatice.

Prin semnarea acestei declarații, adventiștii de ziua a șaptea își declară susținerea pentru un stil de viață simplu și sănătos, care exclude un consumerism fără limită și producerea excesivă de deșeuri. Ei fac apel la respect pentru creație, la limitarea folosirii resurselor naturale și la reevaluarea nevoilor noastre ca indivizi.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 19 decembrie 1995.

Activități cu elemente competitive: Perspectivă și analiză

Introducere

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și organizațiile sale doresc să își clarifice poziția cu privire la competiție și confruntări și să recomande anumite norme pentru activitățile care pot implica elemente competitive. Aceste propuneri au ca obiectiv oferirea unei direcții și a unor sfaturi membrilor, bisericilor, conferințelor și instituțiilor Bisericii din perspectiva Bibliei și a spiritului profeției.

Planul lui Dumnezeu

1. *O cale mai bună.* În Biserica lui Dumnezeu, idealul este cooperarea și unitatea, după cum este ilustrat în 1 Corinteni 12:12-31, acolo unde diferitele părți ale bisericii sunt simbolizate de mădulare care lucrează împreună ca un tot. Există o cooperare caracterizată de solidaritate, fără urmă de rivalitate.

2. *Planul lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa.* „Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești; nu a fost niciodată mai importantă studierea lui cu sârguință, ca acum. (...) niciodată nu au fost confrunțați tinerii și tinerele cu primejdii atât de mari cum sunt cele care îi amenință în aceste zile. (...) Planul lui Dumnezeu pentru viață include fiecare ființă omenească. Fiecare dintre noi are datoria de a-și folosi talanții la maximum; iar credințioșii în acest lucru, fie că darurile sunt multe, fie că sunt mai puține, conferă dreptul la cinste. În planul lui Dumnezeu nu există vreun loc pentru rivalitate egoistă” (*Educație*, pag. 225, 226).

O abordare echilibrată a vieții

Advențiștii de ziua a șaptea cred că omul reprezintă un tot unitar ale cărui nevoi fizice, mintale, spirituale și sociale sunt interrelaționate și interdependente. Aceștia sunt preocupați de dezvoltarea tuturor acestor dimensiuni la nivel individual, simțind că fiecare persoană are nevoie de o activitate fizică regulată și planificată în conformitate cu caracteristicile sale. Pentru a îndeplini această nevoie la granița dintre secole, instituțiile adventiste de ziua a șaptea, în general aflate în zone rurale, oferă numeroase oportunități de a face mișcare.

Instituțiile de astăzi se află în medii tot mai aglomerate cu posibilități tot mai reduse de a folosi munca utilă pentru recreere. Pe lângă această schimbare de la o societate preponderent rurală la una preponderent urbană, a scăzut numărul ocupațiilor care presupun activitate fizică, s-au înmulțit tensiunile, iar timpul liber este tot mai dominat de forme de divertisment care antrenează sedentarismul precum radioul, televiziunea și filmele. Pentru a compensa aceste schimbări, trebuie încurajată o abordare echilibrată a activității fizice în bisericile, școlile și alte instituții ale Bisericii.

În orice context în care, în bisericile sau școlile noastre, se organizează activități sportive, rezultatele pot fi benefice dacă prevalează următoarele idealuri: cooperarea, bunătatea, altruismul, un spirit cordial, jocul de plăcere, nu doar pentru a câștiga, și respectarea spiritului, nu doar a literei regulilor.

„Recreerea, când este într-adevăr așa cum o arată numele, are tendința de a întări și zidi.” Aceasta nu va încuraja egoismul, rivalitatea, ostilitatea, conflictul, plăcerea de a domina, iubirea de plăceri, sau entuziasmul nesănătos.

O conducere eficientă își va asuma responsabilitatea pentru atingerea acestor obiective.

Scopurile și obiectivele activităților bisericii

Toate programele și activitățile bisericii ar trebui să contribuie la dezvoltarea unui caracter asemenea caracterului lui Hristos și să ducă la o mărturisire eficientă. Acestea vor stimula:

1. Dezvoltarea deplină a dragostei creștine și a prețuirii dezinteresate a celorlalți (1 Corinteni 13).
2. Respect reciproc și părtășia credincioșilor, așa cum sunt ilustrate în imaginea trupului bisericii ca un tot unitar (1 Corinteni 12).
3. Eliberarea de rivalitatea egoistă și trăirea unei experiențe superioare oferite de efortul de a coopera.
4. Dezvoltarea unui trup, a unei minți și a unui spirit sănătoase.
5. Dorința și dezvoltarea de relații sociale sănătoase.
6. Inspirația și îndreptarea spre o închinare plăcută lui Dumnezeu.
7. Încurajarea persoanelor să depună eforturi pentru a-și atinge potențialul maxim în orice demers valoros.
8. Implicarea resurselor umane enorme ale bisericii în câștigarea de suflete.

Orice activități care împiedică împlinirea acestor scopuri fundamentale vor fi respinse.

Situații particulare

În conformitate cu scopurile menționate mai sus, se fac următoarele recomandări pentru a limita utilizarea competițiilor ca factor motivațional în interiorul bisericii:

1. Nu va fi încurajată expunerea la activități comercializate, foarte competitive.

2. Vor fi căutate activități alternative satisfăcătoare care să evite competiția nesănătoasă.

3. În stabilirea stimulentei pentru acțiuni individuale, implicare și progres personal în activitatea Bisericii, programul va fi astfel structurat încât indivizii se vor raporta mai degrabă la un standard de performanță decât la un sistem care presupune rivalitate interpersonală, interbisericească și interinstituțională.

4. Deși se recunosc eforturile sau realizările indivizilor sau ale grupurilor, este important ca acest lucru să se facă astfel încât Dumnezeu să fie slăvit pentru succesul unui demers, fără a se încuraja elogierea oamenilor.

5. Programele sau activitățile vor fi gândite astfel încât să îi ofere un anumit nivel de succes fiecărui participant, contribuind, astfel, la păstrarea individualității, identității, personalității și dependenței constante de Dumnezeu. Fiecare participant va fi apreciat într-o anumită măsură, însă această recunoaștere va evita extravaganta și diferențele extreme.

6. În recunoașterea realizărilor se va avea în vedere îmbunătățirea eficienței și eficacității individului în lucrarea lui Dumnezeu.

7. Rapoartele statistice referitoare la creșterea numărului de membri sau a bugetului vor fi folosite pentru încurajarea faptelor bune, și nu ca instrumente care exprimă o atitudine competitivă, create pentru a facilita eficiența organizațiilor.

8. Procedurile interne de notare din cadrul școlilor trebuie să reflecte creșterea și dezvoltarea fiecărui student, precum și îndeplinirea cerințelor de bază pentru fiecare disciplină în parte, iar nu poziția sa în raport cu ceilalți elevi.

9. Orice activitate care limitează succesul la un număr restrâns de persoane:

- a. va fi întreruptă,
- b. va fi limitată la o perioadă limitată de timp, într-un cadru recreativ sau
- c. va fi folosită pentru identificarea abilităților de bază necesare pentru o anumită profesie, precum testele de aptitudini sau cerințele specifice pentru admiterea la o școală care asigură pregătirea pentru profesiile liberale.

10. Construirea și extinderea clădirilor și proprietăților bisericii vor lua în considerare nevoia și funcționalitatea acestora, ținându-se cont de bunul gust, de cerințele estetice și de simplitatea frumuseții arhitecturale. Toate încercările de a înălța clădiri care vor ieși în evidență sau vor rivaliza cu clădirile altor instituții sau conferințe vor fi considerate a fi incompatibile cu idealurile adventiste de ziua a șaptea.

„Niciodată să nu ne bazuim pe lauda lumii și pe treapta socială înaltă la care am tinde. Niciodată, când înființăm instituții, să nu încercăm să ne luăm la întrecere cu instituțiile lumii în mărime și splendoare. Noi trebuie să câștigăm biruința, nu prin înălțarea de construcții masive, în rivalitate (...), ci cultivând un duh creștinesc — un duh de blândețe și smerenie” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, pag. 100).

Întrucât rivalitatea și multe acțiuni egoiste își pot avea originea în cămin, este imperios necesar ca părinții să cultive în copiii lor atitudini prin care aceștia vor evita adoptarea unui model bazat pe o rivalitate egoistă la maturitate.

Activități cu elemente competitive organizate de Biserică

Standardele de performanță și presiunile rezultate ca urmare a acestora nu trebuie confundate cu rivalitatea distructivă. În toate domeniile de activitate ale bisericii pot exista standarde stabilite de organizații și comisii de control. Direcțiile prezentate de mai sus se aplică activităților și programelor bisericii, conferințelor și instituțiilor, precum:

1. campanii;
2. concursuri: între universități, în cadrul cluburilor de exploratori, concursuri de oratorie, concursuri biblice, dezbateri;
3. activități recreative, inclusiv programe de atletism;
4. sisteme de notare*
5. burse, recunoaștere academică;
6. aspirarea la ocuparea unei anumite poziții;
7. aspectul, stilul și dimensiunile clădirilor;
8. atingerea obiectivelor bisericii.

Controlarea programelor motivaționale

Deoarece o conducere înțeleaptă este esențială în implementarea și controlarea programelor motivaționale, următoarele observații sunt oportune:

1. *Conducerea.* În alegerea coordonatorilor pentru programele bisericii, ar trebui să se pună accentul pe următoarele calități:

- a. Spiritualitate, dăruire, experiență și capacitate de organizare.
- b. Capacitatea de a câștiga respectul elevilor și al altor conducători și de a menține autoritatea și disciplina.
- c. Dedicare pentru atingerea scopului și obiectivelor menționate în prezenta declarație.
- d. Capacitatea de a provoca și de a inspira participanții să se implice cu entuziasm în împlinirea obiectivelor stabilite aici.
- e. Cunoștințe cu privire la activitățile în care sunt implicați și ce presupun acestea – din punct de vedere fizic, mintal, spiritual și social.

2. *Siguranță și control.* Experiența a demonstrat necesitatea stabilirii unor măsuri și controale adecvate în activitatea bisericii.

Implementarea acestora implică:

- a. Procurarea și utilizarea echipamentelor și spațiilor necesare, luându-se măsurile de siguranță adecvate.
- b. Planificarea transportului pentru grupuri sub îndrumarea unor adulți responsabili.
- c. Respectarea Sabatului, nerealizându-se călătorii pentru activități laice și, în măsura posibilului, limitarea celor pentru activități religioase.
- d. O asigurare cu o acoperire suficientă pentru participanți și echipamentul transportat.
- e. Protejarea sănătății și siguranței grupurilor care călătoresc prin limitarea pe cât posibil a călătoriilor pe timp de noapte, a meselor neregulate și a condițiilor de cazare precare.

Activități sportive și recreative organizate

Obiectivele activităților sportive:

- a. Dezvoltarea fizică și îmbunătățirea funcționării organismului participanților.
- b. Dezvoltarea controlului neuromuscular al individului în ceea ce privește realizarea mișcărilor de bază, poziția generală a corpului și abilitățile esențiale necesare în îndeplinirea activităților care sunt în armonie cu prezenta declarație.
- c. Eliminarea defectelor care pot fi corectate și îmbunătățirea stării fizice generale a persoanei, în măsura în care acestea pot fi influențate de un program de exerciții conceput corect.
- d. Dezvoltarea mintală și intelectuală prin utilizarea strategiilor, a luării deciziilor sub presiune și organizarea procesului de gândire pentru o funcționare adecvată.
- e. Dezvoltarea caracterului astfel încât să includă auto-disciplina, încrederea în sine, controlul emoțional, respectarea drepturilor altora și conduita morală și etică fundamentate pe idealuri creștine.
- f. Oferirea de experiențe fizice adecvate și recunoașterea realizărilor care vor contribui la descoperirea de sine, la echilibrul emoțional și la dezvoltarea de relații de cooperare.
- g. Dezvoltarea calităților spirituale și a trăsăturilor sociale care definesc un bun cetățean cu principii și o etică creștine care să îl ghideze în relațiile interumane.
- h. Dezvoltarea abilităților recreative care au efecte benefice, precum modul de petrecere a timpului liber pe tot parcursul vieții.
- i. Dezvoltarea abilităților de autoapărare și de menținere a siguranței care vor duce la o creștere a capacității individului de a se proteja pe sine și de a-i ajuta pe ceilalți în activitățile zilnice și în situații de urgență. Trebuie evitate instruirea în domeniul artelor marțiale și al activităților fizice care pun accentul pe agresivitate și competitivitate.
- j. Creșterea nivelului de conștientizare cu privire la valorile estetice inerente activităților fizice și recreative.
- k. Promovarea dragostei pentru natură și pentru activitățile în aer liber și conștientizarea a ceea ce se poate face la nivel personal pentru a trăi o viață mai fericită, o viață „din belșug”.
- l. Dezvoltarea unei filosofii de viață care să includă atitudini și practici adecvate de îngrijire a corpului. Această abordare echilibrată a dezvoltării fizice, mintale, spirituale și sociale a fost și poate fi promovată prin activități precum:
 - 1) Activități recreative în aer liber – înot, ciclism, călărie, schi, canotaj, gimnastică, grădinarit, drumeții, camping, colectare de roci, scufundări, speologie și altele.

- 2) Hobby-uri precum ceramica, tăierea pietrelor, mecanică auto, agricultură, tâmplărie, prelucrarea pieilor, sculptura și fotografia.
- 3) Programe interne coordonate și organizate formal care presupun participarea tuturor membrilor echipei care doresc să participe.

Activități recreative interne

Numite în limba engleză activități *intramural*, în interiorul zidurilor, aceste activități sunt destinate indivizilor din aceeași biserică, școală sau instituție. Când sunt organizate în mod corespunzător, ele vor contribui la dezvoltarea caracterului, a condiției fizice și a unei interacțiuni sănătoase între membrii grupului. Pentru garantarea beneficiilor unui astfel de program de activități recreative interne, se recomandă următoarele obiective:

1. Instituirea unui comitet format din reprezentanți din rândul conducătorilor și al participanților pentru a planifica și a coordona activitățile recreative organizate în orice orică biserică, școală sau instituție.
2. Responsabilii de activități sportive ar trebui să fie conștienți de nevoia participanților de a avea un program echilibrat, care ar trebui să includă metode de recreere și din alte surse decât sporturile organizate.
3. Clasificarea participanților în funcție de factori precum categoria de greutate, vârstă și abilități, prevăzându-se includerea tuturor celor care doresc să participe.
4. Asigurarea echipamentului și spațiilor adecvate, urmărindu-se sănătatea și siguranța participanților.
5. Familiarizarea participanților și spectatorilor cu filosofia și obiectivele menționate în această declarație ar trebui să fie necesară pentru organizarea activităților sportive.
6. Evitarea reacțiilor exagerate ale echipelor și ale spectatorilor – organizatorii ar trebui să fie responsabili de menținerea unei atitudini sănătoase.
7. Membrii echipelor ar trebui rotiți periodic pentru a diminua rivalitatea.

Evenimente sportive interșcolare

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se opune organizării de competiții interșcolare în sistemul său educațional.

Principalele motive pentru adoptarea acestei poziții sunt:

1. Pericolele inerente competițiilor sunt amplificate în cadrul evenimentelor interorganizaționale; și
2. Investiția de timp, personal și finanțe este de obicei disproporționată față de numărul participanților.

Concluzii

1. Creștinii trebuie să aibă cele mai înalte motive în căutarea excelenței atletice.
2. Jocurile amicale ocazionale sau meciurile care implică instituții în cadrul reuniunilor comune cu caracter social nu sunt considerate a fi competiții interne sau interșcolare.
3. Toți oamenii au talente – unii mai multe, alții mai puține. Dumnezeu se așteaptă la credincioșie în slujire indiferent de talente sau de plată (Matei 20:1-16). Chiar dacă talentele sunt distribuite diferit, Dumnezeu se așteaptă ca fiecare să dezvolte ceea ce are la cel mai înalt nivel posibil, iar responsabilitățile îi vor fi încredințate în funcție de credincioșia lui. Scripturile ne reamintesc: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii” (Coloseni 3:23,24).

* Se știe faptul că, în multe sisteme educaționale, trecerea de la un nivel de învățământ la altul se face pe baza notelor mari obținute la examene. Admiterea la anumite facultăți și programe de studii post-universitare necesare pentru pregătirea în anumite domenii le este rezervată celor care au note mai mari decât ceilalți la astfel de examene sau prin medii mari ale anilor de studii. De asemenea, succesul în domenii în care există concurență poate fi obținut numai atingând un nivel mai înalt de performanță decât alții. Dat fiind faptul că unele aspecte ale concurenței sunt inerente vieții moderne, creștinul autentic le va minimaliza pe cât posibil. Sperăm că direcțiile trasate în cadrul prezentei declarații vor fi utile în eliminarea rivalității egoiste sau a concurenței nesănătoase, care sunt în detrimentul dezvoltării caracterului creștin.

Această declarație a fost aprobată și votată în data de 7 octombrie 1988 în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurate în Nairobi, Kenya.

Declarație cu privire la droguri

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îndeamnă toate persoanele și toate națiunile să coopereze pentru eradicarea epidemiei mondiale de droguri care subminează structurile sociale ale statelor, iar la nivel individual duce adesea la moartea victimelor sau le conduce la o viață de infracțiuni.

Advențiștii de ziua a șaptea cred că Biblia învață faptul că fiecare trup omenesc este un „templu al Dumnezeului celui viu” de care trebuie să avem grijă în mod inteligent (2 Corinteni 6:15-17).

Conform convingerii fundamentale a Bisericii cu numărul 21: „Pe lângă mișcare fizică și odihnă corespunzătoare, noi trebuie să adoptăm cea mai sănătoasă dietă cu puțință... Deoarece băuturile alcoolice, tutunul și folosirea iresponsabilă a medicamentelor și a narcoticelor sunt dăunătoare pentru corpurile noastre, noi trebuie să ne abținem de la folosirea lor. În schimb, trebuie să ne implicăm în tot ceea ce aduce gândurile și corpurile noastre în ascultare de Hristos, care dorește să fim sănătoși, folositori și plini de bucurie și bunătate.”

Pentru a fi plini de viață, adventiștii de ziua a șaptea îndeamnă toți oamenii să adopte un stil de viață care evită consumul de tutun, alcool și droguri.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în luna iunie 1985, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în New Orleans, Louisiana, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la mediu

Advențiștii de ziua a șaptea cred că ființele umane au fost create după chipul lui Dumnezeu, reprezentându-L în calitate de administratori ai Săi în gestionarea mediului înconjurător într-un mod util și cu credincioșie.

Din păcate, omul este responsabil și de deteriorarea și exploatarea mediului. Tot mai mulți oameni au fost implicați în distrugerea egoistă a resurselor Pământului, ceea ce a dus la răspândirea suferinței, la degradarea mediului și la confruntarea cu amenințarea schimbărilor climatice. Deși cercetările în domeniu trebuie să continue, din dovezile acumulate reiese clar faptul că distrugerea masivă a pădurilor americane, creșterea emisiilor de gaze nocive, distrugerea stratului de ozon și așa-numitul efect de seră amenință ecosistemul Pământului.

Aceste probleme sunt, în mare parte, urmarea egoismului uman și a dorinței egocentrice de a avea tot mai mult prin creșterea permanentă a producției, prin consumul nelimitat și prin epuizarea resurselor neregenerabile. Criza ecologică își are originile în lăcomia umană și în refuzul de a fi administratori buni și credincioși, în limitele divine ale creației.

Advențiștii de ziua a șaptea sunt adepții unui stil de viață simplu și sănătos care descurajează consumerismul necontrolat, achiziționarea de bunuri și producerea de deșeuri. Facem apel la respectarea creației, la limitarea folosirii resurselor naturale, la reevaluarea nevoilor personale și la reafirmarea demnității vieții create.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație cu privire la rolul de gestionare a mediului

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are convingerea că ființele umane au fost create după chipul lui Dumnezeu, reprezentându-L în calitate de administratori ai Săi în gestionarea mediului într-un mod util și cu credincioșie. Natura este darul lui Dumnezeu.

Din păcate, omul este responsabil și de distrugerea iresponsabilă a resurselor Pământului, ceea ce a dus la răspândirea suferinței, la degradarea mediului și la confruntarea cu amenințarea schimbărilor climatice. Deși cercetările în domeniu trebuie să continue, din dovezile acumulate reiese clar faptul că distrugerea masivă a pădurilor tropicale americane, creșterea emisiilor de gaze nocive și distrugerea stratului de ozon (așa-numitul efect de seră) amenință ecosistemul Pământului.

Se fac predicții îngrijorătoare cu privire la încălzirea globală, creșterea nivelului oceanelor și mărilor, frecvența tot mai mare a furtunilor și inundațiilor distructive, a deșertificării și a secetelor devastatoare.

Aceste probleme sunt, în mare parte, urmarea egoismului și lăcomiei umane, ceea ce duce la creșterea permanentă a producției, la consumul nelimitat și la epuizarea resurselor neregenerabile. Se vobește despre solidaritatea cu generațiile viitoare, însă se acordă prioritate presiunii intereselor imediate. Criza ecologică își are originile în lăcomia umană și în refuzul de a fi administratori buni și credincioși.

Guvernul și populația Republicii Costa Rica merită toată aprecierea pentru susținerea unei politici cuprinzătoare de dezvoltare durabilă în armonie cu natura.

Advenștii de ziua a șaptea promovează un stil de viață simplu și sănătos care descurajează consumerismul necontrolat, acumularea de bunuri și producerea de deșeuri. Este nevoie de o revizuire a stilului de viață care să pună accentul pe respectul pentru natură, limitarea folosirii resurselor naturale, reevaluarea nevoilor personale și reafirmarea demnității vieții create.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert S. Folkenbert în cadrul sesiunii consiliului anual care a avut loc în perioada 1-10 octombrie 1996 în San Jose, Costa Rica.

O recunoaștere a importanței familiei

Legătura familială este cea mai strânsă, cea mai sensibilă și cea mai sfântă dintre toate relațiile umane de pe Pământ. Dumnezeu a instituit familia ca fiind principala relație caracterizată de căldură și grijă după care tânjește inima omului.

În cercul familiei, nevoile profunde și permanente de apartenență, iubire și intimitate sunt împlinite în moduri pline de semnificație. Dumnezeu binecuvântează familia și dorește ca membrii ei să se ajute unii pe alții să ajungă la maturitate și deplinătate. În familia creștină, valoarea personală și demnitatea fiecărui membru sunt recunoscute și protejate într-un mediu caracterizat de respect, egalitate, deschidere și dragoste. În acest cerc intim este dezvoltată o atitudine timpurie și durabilă față de relații, iar valorile sunt transmise de la o generație la alta.

De asemenea, Dumnezeu intenționează ca relația de familie să îl descopere pe El și căile Sale. Căsătoria caracterizată de dragoste reciprocă, cinste, intimitate și un angajament pe viață reflectă dragostea, sfințenia, durabilitatea și permanența legăturii dintre Hristos și biserica Sa. Instruirea și disciplinarea copiilor de către părinți și răspunsul iubitor al copiilor la afecțiunea care le este arătată reflectă experiența credincioșilor în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu, familia poate fi un factor puternic în conducerea membrilor ei la Hristos.

Păcatul a pervertit idealurile lui Dumnezeu pentru căsătorie și familie. În plus, caracterul tot mai complex al societății și stresul enorm care se resfrânge asupra relațiilor produc crize în cadrul multor familii de astăzi. Urmările sunt evidente în vieți și relații distruse, disfuncționale și caracterizate de lipsă de încredere, conflicte, ostilitate și înstrăinare. Numeroși membri ai familiei, inclusiv părinți și bunici, dar mai ales soți și copii, suferă din cauza violenței domestice. Abuzul, atât fizic, cât și emoțional, a atins proporții epidemice. Numărul tot mai mare al divorțurilor indică un nivel ridicat al neînțelegerilor maritale și al nefericirii în cadrul familiei.

Famiile au nevoie să experimenteze reînnoirea și reforma în relațiile lor. Acestea vor contribui la schimbarea atitudinilor și practicilor distructive întâlnite astăzi în numeroase cămine. Prin puterea evangheliei, membrii familiei trebuie să își recunoască propria stare de păcat, fiecare să accepte starea căzută a celuilalt și să primească vindecarea răscumpărătoare a lui Hristos în viețile și relațiile lor. Chiar dacă unele familii s-au îndepărtat de ideal, iar refacerea în urma răului produs nu mai poate fi completă, acolo unde domnește dragostea lui Hristos, Duhul Său va aduce unitate și armonie, făcând din asemenea cămine canale ale unei bucurii dătătoare de viață și putere în biserică și în societate.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Violența domestică

Violența domestică este definită ca fiind un atac de orice fel – verbal, fizic, emoțional, sexual sau neglijarea activă sau pasivă – comis de una sau mai multe persoane împotriva unui alt membru al familiei, indiferent dacă cei implicați sunt căsătoriți, sunt rude, trăiesc împreună sau separat sau sunt foști soți. Cercetările internaționale actuale arată că violența domestică este o problemă globală, nefiind influențată de factori precum vârsta, naționalitatea, nivelul socio-economic, apartenența religioasă sau lipsa acesteia. Incidența s-a dovedit a fi similară în orașe, în suburbii sau în comunitățile rurale.

Violența domestică se manifestă în diferite moduri. De exemplu, poate lua forma unui atac fizic asupra partenerului de viață. Atacurile emoționale cum ar fi amenințările verbale, izbucnirile nervoase, umilirea și așteptările nerealiste sunt, de asemenea, forme de abuz. Ea poate lua și forma constrângerii fizice și a violenței în cadrul relațiilor sexuale maritale sau a amenințării cu violența folosindu-se intimidarea verbală sau non-verbală. Aceasta include comportamente precum incestul și maltratarea sau neglijarea ce duc la jignirea sau rănirea minorilor de către un părinte sau tutore. Violența îndreptată împotriva vârstnicilor poate lua forma abuzului fizic, psihologic, sexual, verbal, material și medical sau a neglijenței.

Biblia arată clar faptul că semnul distinctiv al credincioșilor creștini este calitatea relațiilor din cadrul familiei și al bisericii. Este în spiritul lui Hristos să îi iubim și să îi acceptăm pe ceilalți, să le recunoaștem valoarea și să contribuim la dezvoltarea lor, și nu să abuzăm de ei sau să ne distrugem unii pe alții. Printre urmașii lui Hristos nu există loc pentru control tiranic și abuz de putere sau de autoritate. Motivați de dragostea lor pentru Hristos, ucenicii Lui sunt chemați să dea dovadă de respect și să fie interesați de prosperitatea celorlalți, să-i accepte pe bărbați și femei ca egali și să recunoască faptul că fiecare persoană are dreptul la respect și demnitate. Eșecul în a ne raporta astfel la ceilalți le violează individualitatea, devalorizează ființele umane create și răscumpărate de Dumnezeu.

Apostolul Pavel numește biserica „familia credinței” care funcționează ca o familie extinsă care oferă acceptare, înțelegere și siguranță tuturor, în special celor care sunt răniți sau dezavantajați. Scriptura aseamănă biserica unei familii în care dezvoltarea personală și spirituală poate avea loc într-un cadru în care sentimentele de trădare, respingere și durere sunt înlocuite de sentimente de iertare, încredere și deplinătate. Biblia vorbește, de asemenea, despre responsabilitatea personală a creștinului de a-și apăra templul trupului nepângărit deoarece în el locuiește Dumnezeu.

Din păcate, violența domestică are loc în multe cămine creștine. Ea nu poate fi tolerată. Aceasta afectează grav viețile tuturor celor implicați și adesea are ca urmare deformarea pe termen lung a percepției cu privire la Dumnezeu, cu privire la sine și la ceilalți. Noi credem că biserica are responsabilitatea:

1. Să le poarte de grijă celor implicați în cazurile de violență domestică și să răspundă nevoilor lor prin:

- a. Ascultarea și acceptarea celor care suferă în urma abuzului, iubindu-i și recunoscându-le valoarea și demnitatea.
- b. Recunoașterea nedreptății abuzului și luarea de poziție în favoarea victimelor atât în cadrul comunității de credincioși, cât și în societate.
- c. Oferirea de sprijin și atenție familiilor afectate de violență și abuz, căutând ca, atât victimele, cât și agresorii să fie puși în legătură cu consilieri adventiști de ziua a șaptea, acolo unde este posibil, sau cu alți consilieri.
- d. Încurajarea formării și înființării de servicii adventiste autorizate atât pentru membrii bisericii, cât și pentru comunitatea locală.
- e. Medierea eforturilor de reconciliere atunci când căința agresorului face posibilă iertarea și refacerea relațiilor. Căința include întotdeauna acceptarea întregii responsabilități pentru răul comis, dispoziția de a îndrepta lucrurile în orice mod posibil și schimbarea comportamentului astfel încât să se elimine abuzul.
- f. Concentrarea asupra învățăturii evangheliei cu privire la natura relațiilor soț-soție, părinte-copil sau orice alte relații apropiate, oferindu-le indivizilor și familiilor posibilitatea de a tinde spre idealul lui Dumnezeu în viața lor împreună.
- g. Apărarea victimelor sau a agresorilor de marginalizare în cadrul familiei sau al comunității bisericii, deși agresorii sunt trași la răspundere pentru acțiunile lor.

2. Să consolideze viața de familie prin:

- a. Oferirea unei educații cu privire la viața de familie care se concentrează asupra harului lui Dumnezeu și care include o înțelegere biblică a reciprocității, egalității și responsabilității, aspecte indispensabile relațiilor creștine.
- b. Creșterea gradului de înțelegere a factorilor care contribuie la violența domestică.
- c. Dezvoltarea unor căi de prevenire a abuzului și violenței și a ciclului repetitiv care se observă adesea în familii de-a lungul generațiilor.
- d. Corectarea convingerilor culturale sau religioase general acceptate care ar putea fi folosite pentru justificarea sau ascunderea cazurilor de violență domestică. De exemplu, deși Dumnezeu le spune părinților să își corecteze copiii pentru a-i îndrepta, această responsabilitate nu le dă dreptul să apeleze la măsuri disciplinare severe.

3. Să ne acceptăm reponsabilitatea morală de a fi vigilenți și de a reacționa la abuzurile care au loc în familiile bisericilor și comunităților noastre și de a denunța un astfel de comportament abuziv ca o violare a standardelor creștine adventiste de ziua a șaptea. Niciun indiciu și niciun raport primit cu privire la un abuz nu trebuie tratate ca fiind lipsite de importanță, ci trebuie tratate cu seriozitate. Dacă membrii bisericii rămân indiferenți și nu iau poziție în astfel de cazuri înseamnă că tolerează, perpetuează și poate chiar contribuie la înmulțirea cazurilor de violență domestică.

Pentru a trăi ca niște copii ai luminii trebuie să luminăm întunericul în care are loc violența domestică în mijlocul nostru. Trebuie să ne purtăm de grijă unii altora chiar și atunci când ar fi mai simplu să nu ne implicăm.

Declarația de mai sus se bazează pe principiile exprimate în următoarele pasaje biblice: Exodul 20:12; Matei 7:12; 20:25-28; Marcu 9:33-45; Ioan 13:34; Romani 12:10,13; 1 Corinteni 6:19; Galateni 3:28; Efeseni 5:2-3,21-27; 6:1-4; Coloseni 3:12-14; 1 Tesaloniceni 5:11; 1 Timotei 5:5-8.

Această declarație a fost votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 27 august 1996 și a fost înaintată pentru a fi analizată în cadrul consiliului anual care a avut loc în perioada 1-10 octombrie 1996 în San Jose, Costa Rica.

Declarație cu privire la jocurile de noroc

Jocurile de noroc – definite ca fiind jocuri de hazard practicate pe bani – au un impact important asupra tot mai multor oameni din toată lumea. Ideea de a câștiga pe cheltuiala altora a devenit un blestem modern. Societatea plătește costul tot mai mare al infracțiunilor asociate jocurilor de noroc, asistării victimelor și dezmembrării familiilor, ceea ce duce la diminuarea calității vieții. Adventiștii de ziua a șaptea se opun ferm jocurilor de noroc, considerându-le incompatibile cu principiile creștine. Jocurile de noroc nu sunt considerate nici forme adecvate de divertisment, nici metode legale de obținere de fonduri.

Jocurile de noroc încalcă principiile creștine ale isprăvniceii. Dumnezeu consideră că munca este mijlocul potrivit de a obține beneficii materiale, nu practicarea jocurilor de noroc, visând la obținerea de câștiguri pe seama altora. Jocurile de noroc au un impact important asupra societății. Cheltuieli majore apar ca urmare a infracțiunilor comise pentru finanțarea obiceiului de a practica jocuri de noroc, a sporirii măsurilor de ordine publică și a cheltuielilor juridice, ca și a delictelor asociate pecum drogurile și prostituția. Jocurile de noroc nu generează venituri, ci, adesea, prin intermediul lor, banii celor care și așa nu își permit să piardă ajung la câțiva câștigători. Evident, cel mai important câștigător este cel care le organizează. Ideea că jocurile de noroc ar putea oferi beneficii economice este iluzorie. De fapt, ele diminuează simțul creștin al responsabilității față de familie, vecini, cei în nevoie și biserică (1 Tesaloniceni 4:11; Geneza 3:19; Matei 19:21; Faptele Apostolilor 9:36; 2 Corinteni 9:8,9).

Jocurile de noroc creează speranțe false. Visul „marelui câștig” înlocuiește adevărata speranță cu un vis fals al unei șanse de câștig improbabile din punct de vedere statistic. Bogăția nu trebuie să reprezinte speranța creștinilor. Speranța creștină într-un viitor glorios promis de Dumnezeu este „sigură și neîndoielnică” – spre deosebire de visul jucătorului de noroc. Marele câștig spre care indică Biblia este „evlavia însoțită de mulțumire” (1 Timotei 6:17; Evrei 11:1; 1 Timotei 6:6).

Jocurile de noroc creează dependență, iar această caracteristică a lor este în mod clar incompatibilă cu un stil de viață creștin. Biserica încearcă să-i ajute, nu să-i condamne, pe cei care suferă din cauza dependenței de jocuri de noroc sau alte dependențe. Creștinii recunosc că sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru resursele și stilul lor de viață (1 Corinteni 6:19,20).

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ca organizație, nu tolerează tombolele sau loteriile organizate pentru strângeri de fonduri și îi îndeamnă pe membrii ei să nu participe la astfel de activități, oricât de bună ar fi cauza pentru care se organizează. Biserica nu este de acord nici cu jocurile de noroc organizate de stat. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îndeamnă toate autoritățile să prevină răspândirea tot mai largă a jocurilor de noroc și efectele lor dăunătoare asupra indivizilor și a societății.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea respinge jocurile de noroc, așa cum sunt definite mai sus, și nu solicită, nici nu acceptă fonduri despre care se știe că provin din jocuri de noroc.

Această declarație a fost votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în perioada 29 iunie – 9 iulie 2000 în Toronto, Canada.

Principii de administrare a instituțiilor de sănătate

Principii

1. Domnul Hristos a slujit persoanei în integralitatea ei . Urmând exemplul său, misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea include lucrarea de vindecare a persoanei în totalitate – trup, minte și spirit. Această lucrare presupune grijă și compasiune pentru cei bolnavi și suferinzi. Ea presupune, de asemenea, menținerea stării de sănătate. Lucrarea de vindecare cuprinde și alte aspecte precum: învățarea efectelor pozitive ale respectării legilor sănătății, relația care există între legile naturii și cele spirituale, responsabilitatea omului de a respecta aceste legi și harul lui Hristos care ne asigură o viață de biruință.

2. Instituțiile de sănătate (spitale, clinici medicale/dentare, centre de îngrijire și cămine de bătrâni, centre de reabilitate etc.) funcționează ca parte integrantă a lucrării Bisericii și respectă standardele acesteia, inclusiv cele referitoare la sfințirea Sabatului prin promovarea unei atmosfere potrivite Sabatului pentru personal și pacienți, evitarea sarcinilor obișnuite și a serviciilor opționale de diagnostic și tratament în Sabat. Aceste standarde mai includ promovarea unei diete ovo-lacto-vegetariene care exclude folosirea de stimulenți și consumul de alcool. În plus, se asigură un mediu lipsit de fum de tutun. Se promovează controlul asupra apetitului, se controlează folosirea medicamentelor cu potențial de abuz și nu sunt permise tehnicile care presupun controlarea minții de către o altă persoană. Instituțiile sunt conduse ținându-se cont de faptul că reprezintă extensii ale Bisericii, fiind întreprinse activități și practici care sunt clar identificate ca fiind mărturia creștină unică a adventiștilor de ziua a șaptea.

3. În armonie cu recunoașterea demnității umane de către Domnul Hristos și cu demonstrarea dragostei Sale care iartă și poartă de grijă indiferent de trecut și respectă dreptul de a decide în viitor, instituțiile de sănătate ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pun în mod deosebit accentul pe demnitatea personală și relațiile umane. Acest lucru include o diagnosticare și un tratament adecvate, realizate de personal competent, un mediu sigur, care duce la vindecarea minții, a trupului și a spiritului, educația cu privire la obiceiuri sănătoase, precum și susținerea familiei și a pacientului în cazul în care acesta se află pe moarte.

4. Politicile cu privire la sănătate și procedurile medicale trebuie să reflecte întotdeauna o înaltă considerație și grijă pentru valoarea vieții umane și pentru demnitatea personală.

5. Instituțiile de sănătate ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea reprezintă o parte integrantă a comunității și a națiunii în care operează. Pentru că sunt reprezentante ale iubirii lui Hristos în mijlocul acestor comunități umane, sănătatea comunității și a națiunii reprezintă preocuparea fiecărei instituții. Acestea respectă legislația în vigoare, precum și regulamentele cu privire la funcționarea instituțiilor și autorizarea personalului.

6. Instituțiile sunt deschise clericilor de orice confesiune care doresc să își viziteze enoriașii.

7. Misiunea instituțiilor de a-L reprezenta pe Hristos în societate și mai ales printre aceia care apelează la serviciile lor se îndeplinește cu ajutorul unui personal competent și preocupat de binele pacienților, care respectă standardele și practicile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pentru

dezvoltarea profesională a personalului, instituțiile trebuie să organizeze în mod regulat cursuri astfel încât personalul să fie informat cu privire la cele mai recente descoperiri și practici în domeniul lor de activitate, dezvoltându-se atât din punctul de vedere al înțelegerii, cât și al împărtășirii dragostei lui Dumnezeu. Planurile pe termen lung cu privire la personal presupune și susținerea viitorilor profesioniști, inclusiv prin utilizarea instituției pentru stagiul de practică al studenților.

8. Instituțiile trebuie să fie responsabile din punct de vedere financiar și să fie administrate în armonie cu *Statutul de organizare* al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

9. Educația sanitară și prevenția primară trebuie să fie parte integrantă a activității instituțiilor de sănătate.

10. În administrarea și funcționarea fiecărei instituții de sănătate trebuie să se colaboreze în mod regulat și continuu cu Departamentul Sănătate și Temperanță. Comunicarea se va realiza cu Departamentul Sănătate și Temperanță din cadrul misiunii/conferinței, uniunii, diviziunii și Conferinței Generale, în funcție de circumstanțe și de ocazii.

Înființarea și desființarea instituțiilor de sănătate

1. Când se ia în calcul înființarea unei noi instituții, construirea unui alt corp sau evaluarea continuării activității unei instituții deja existente trebuie să se ia în considerare următoarele aspecte:

- a. Planurile Bisericii pe termen lung în zonă și dacă instituția facilitează misiunea Bisericii.
- b. Nevoia de servicii medicale în zonă.
- c. Resursele disponibile – în special cele financiare, de personal și echipament – pentru funcționarea instituției.
- d. Reglementările guvernamentale în vigoare cu privire la funcționarea instituțiilor de sănătate.
- e. Reglementările guvernamentale în vigoare cu privire la desființarea instituțiilor de sănătate.
- f. Impactul înființării sau desființării instituției asupra Bisericii din zonă și a comunității în ansamblu.
- g. Nevoile educaționale ale Bisericii.

Această declarație a fost aprobată în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurat în luna octombrie 1988 în Nairobi, Kenya.

Apelul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la cooperare pentru sănătate și vindecare

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își confirmă angajamentul și obiectivele lucrării sale în domeniul sănătății pentru starea de bine a membrilor ei și a comunităților pe care le slujește și pentru îmbunătățirea sănătății la nivel global.*

Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea își reafirmă angajamentul față de principiile echității și demnității umane, justiției sociale, libertății, autodeterminării, față de accesul la apă potabilă și alimente comestibile și față de accesul tuturor la asistența medicală disponibilă. Prin lucrarea sa de predicare, instruire, vindecare și formare de ucenici, Biserica încearcă să reprezinte misiunea lui Isus Hristos astfel încât să fie:

1. Recunoscută la nivel global pentru promovarea unui stil de viață sănătos bazat pe dovezi în acordarea asistenței medicale primare.
2. Considerată în orice moment un aliat transparent și de încredere de organizațiile cu viziune și obiective compatibile în alinarea suferinței și asigurarea sănătății și stării de bine.
3. Recunoscută pentru tratarea necondiționată a tuturor celor care își doresc această sănătate și stare de bine.
4. Implicată nu numai la nivel administrativ, ci și practic, la toate nivelurile, prin implicarea tuturor bisericilor și membrilor bisericii în această lucrare de vindecare.

*Această declarație a fost redactată în urma recomandărilor formulate la Conferința globală de sănătate și stil de viață organizată în colaborare cu Organizația Mondială a Sănătății în Geneva în luna iulie 2009 și face apel la cooperarea cu organizații similare în vederea îmbunătățirii sănătății la nivel global.

Acest document a fost votat în data de 14 octombrie 2009, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la Sfânta Scriptură

Sfânta Scriptură este fundamentul înțelegerii scopului, mesajului și misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Noi respectăm Biblia ca mesaj al lui Dumnezeu transmis prin scriitori umani. Chiar dacă Scriptura este prezentată într-un limbaj, un context și un cadrul istoric specific uman, ea conține mesaje divine transmise omenirii în ansamblu și în mod deosebit celor care cred în Dumnezeu. Dincolo de diversitatea reflectată de limbajul uman se află adevărul unificator care aduce totul laolaltă sub forma Cuvântului lui Dumnezeu.

Scriptura reprezintă o prezentare autentică și demnă de încredere a Dumnezeului Creator și a activității Sale de aducere la existență a lumii și a locuitorilor ei. Aceasta ne oferă informații cu privire la origini, dă sens vieții și ne prezintă destinul final al omenirii.

Dincolo de toate acestea, Scriptura mărturisește despre Isus Hristos, Acela care este revelația supremă, Dumnezeu printre noi. Atât Vechiul, cât și Noul Testament mărturisesc despre El. Din aceste motive, Sfânta Scriptură reprezintă descoperirea infailibilă a voii lui Dumnezeu, norma valorilor și vieții creștine, standardul tuturor elementelor experienței umane și singurul ghid demn de încredere pentru mântuirea în Hristos.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație despre cămin și familie

Sănătatea și prosperitatea societății sunt direct legate de bunăstarea elementelor ei componente – celula familiei. Astăzi, mai mult decât oricând, familia este în criză. Comentatorii sociali condamnă dezintegrarea vieții moderne de familie. Conceptul creștin tradițional al căsătoriei dintre un bărbat și o femeie este atacat. În aceste timpuri marcate de criza familiilor, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea încurajează fiecare membru al acestora să își dezvolte dimensiunea spirituală și relațiile din familie prin onoare, responsabilitate, dragoste și respect reciproc.

Conform convingerii fundamentale a Bisericii cu numărul 22, relația de căsătorie „trebuie să reflecte iubirea, sfințenia, fidelitatea și permanența relațiilor dintre Hristos și Biserica Sa. (...) Deși relațiile în unele familii pot să se îndepărteze de ideal, într-o căsătorie în care partenerii se încred total unul în celălalt și în Hristos, ei pot obține unitatea plină de iubire, prin călăuzirea Duhului și instruirea Bisericii. Dumnezeu binecuvântează familia și urmărește ca membrii ei să se ajute unul pe altul spre o deplină maturitate. Părinții trebuie să-și crească astfel copiii încât aceștia să-L iubească și să asculte de Dumnezeu. Prin exemplul și cuvintele lor, ei trebuie să-i învețe că Domnul Hristos este autorul iubitor al disciplinei, totdeauna binevoitor, care le poartă de grijă și care dorește ca ei să devină membri ai corpului Său, familia lui Dumnezeu.”

Ellen G. White, unul dintre fondatorii Bisericii, declara: „Lucrarea părinților se află la baza tuturor celorlalte. Societatea este compusă din familii și ea este ceea ce o fac capii familiilor. Din inimă ies «izvoarele vieții» (Proverbe 4:23), iar inima comunității, a bisericii și a națiunii este familia. Bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii depind de influențele căminului” (*Divina vindecare*, pag. 349).

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 27 iunie 1985, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în New Orleans, Louisiana, Statele Unite ale Americii.

Lipsa de adăpost și sărăcia

Într-o lume distrusă de păcat, se înmulțesc roadele amare ale lăcomiei, războiului și ignoranței. Chiar și în așa-numitele „societăți dezvoltate” crește numărul persoanelor sărace și al oamenilor fără adăpost. Peste 10.000 de persoane mor în fiecare zi de foame. Peste două miliarde de persoane suferă de malnutriție, iar mii de oameni orbesc în fiecare zi din cauza deficienței alimentare. Aproximativ două treimi din populația lumii este blocată în ciclul foame-boală-moarte.

Unii sunt responsabili pentru situația în care se află, însă majoritatea acestor persoane și familii sunt sărace din cauza unor situații politice, economice, culturale sau sociale asupra cărora nu au niciun control.

De-a lungul timpului, cei care s-au aflat în astfel de situații au găsit ajutor și sprijin în inimile urmașilor lui Isus Hristos. Instituțiile care desfășoară programe dedicate lor sunt adesea înființate de biserică, iar apoi preluate de agenții guvernamentale, sau invers. Pe lângă un altruism ideologic, aceste agenții reflectă recunoașterea de către societate a faptului că este în interesul ei să îi trateze cu compasiune pe cei aflați în situații nefericite.

Potrivit sociologilor, numeroase boli găsesc un teren fertil în contextul creat de sărăcie. Disperarea, izolarea, invidia și resentimentele conduc adesea la atitudini și comportamente anti-sociale. Apoi, societatea este cea care trebuie să suporte consecințele acestor nenorociri prin intermediul tribunalelor, al închisorilor și al sistemului de asistență socială. În sine, sărăcia și nenorocirile nu ar trebui să ducă la comiterea de infracțiuni și nici nu le scuză. Dar atunci când nevoia de compasiune este ignorată, este posibil să urmeze descurajarea și chiar resentimentele.

Așteptările celor aflați în astfel de situații pentru manifestarea compasiunii creștine nu sunt neîntemeiate. Ele nu izvorăsc din vreo teorie a contractului legal sau chiar social, ci din învățătura clară a Scripturii: „Ți s-a arătat omule ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6:8)

Advenștii de ziua a șaptea prețuiesc capitolul 58 din Isaia. Acesta exprimă responsabilitatea fiecăruia de a fi „dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile...” (vers. 12).

Pe lângă datoria de a reface, fiecăruia i se adresează chemarea: „dezleagă lanțurile răutății, (...) împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l” (vers 6,7). Astfel, în calitate de dregători de spărturi, noi trebuie să le purtăm de grijă celor săraci și să-i ajutăm să se reabiliteze. Dacă transformăm principiile legii lui Dumnezeu în fapte de milă și dragoste, vom reprezenta caracterul Său în lume.

Pentru a realiza lucrarea lui Hristos astăzi, trebuie să facem ceea ce a făcut El, nu doar predicând săracilor evanghelia, ci și vindecându-i pe cei bolnavi, hrănindu-i pe cei înfometați și ridicându-i pe cei căzuți (a se vedea Luca 4:18; Matei 14:14). Dar Matei 14:16 explică de ce „n-au nevoie să plece”. Exemplul lui Hristos este hotărâtor pentru urmașii Săi.

Răspunsul lui Hristos la falsa preocupare a lui Iuda față de săraci – „pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă veți avea” (Matei 26:11) – ne reamintește că oamenii au

disperată nevoie de „pâinea vieții”. Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că dimensiunea fizică și cea spirituală sunt inseparabile. Susținând eforturile bisericii și ale societății de alinare a suferinței și prin inițiativele noastre individuale și colective de a manifesta compasiune, noi susținem chiar acele demersuri realizate la nivel spiritual.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Homosexualitate

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea recunoaște faptul că fiecare ființă umană este valoroasă în ochii lui Dumnezeu și încearcă să le slujească tuturor bărbaților și femeilor în spiritul lui Isus. Crede, de asemenea, că, prin harul lui Dumnezeu și cu încurajarea comunității de credință, o persoană poate trăi în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Advențiștii de ziua a șaptea cred că intimitatea sexuală este rezervată relației maritale dintre un bărbat și o femeie. Acesta a fost modelul stabilit de Dumnezeu la crearea lumii. Sfânta Scriptură declară: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24). Întreaga Scriptură confirmă acest model heterosexual. Biblia nu face compromisuri în ceea ce privește practicile sau relațiile homosexuale. Actele sexuale în afara căsătoriei heterosexuale sunt interzise (Leviticul 20:7-21; Romani 1:24-27; 1 Corinteni 6:9-11). Isus Hristos a confirmat intenția divină de la crearea lumii: „Drept răspuns, El le-a zis: «Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început, i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: 'De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup'? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup»” (Matei 19:4-6). Din aceste motive, advențiștii de ziua a șaptea se opun practicilor și relațiilor homosexuale.

Isus Hristos a susținut demnitatea tuturor ființelor umane și S-a apropiat cu compasiune de persoanele și familiile care sufereau consecințele păcatului. El i-a slujit cu iubire și a transmis cuvinte de mângâiere oamenilor ce se luptau cu păcatul, în timp ce făcea distincție între dragostea Sa față de păcătoși și învățătura Sa clară cu privire la practicile păcătoase. În calitate de ucenici ai Săi, advențiștii de ziua a șaptea caută să urmeze instrucțiunile și exemplul Domnului Isus Hristos, trăind cu compasiune și credincioșie, asemenea Lui.

Această declarație a fost votată în cadrul consiliului anual al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 3 octombrie 1999, în Silver Spring, Maryland, și modificată în cadrul consiliului anual al Conferinței Generale, în data de 17 octombrie 2012.

Declarație referitoare la considerațiile etice cu privire la clonarea umană

Timp de zeci de ani, ideea de a crea noi membri ai familiei umane prin clonare a fost considerată forțată. Cu toate acestea, progresul recent în domenii precum genetica și biologia reproducerii indică iminența dezvoltării tehnicilor de clonare umană. Confrunțați cu această posibilitate, creștinii au responsabilitatea de a aborda profunde probleme de natură etică asociate clonării umane. În calitate de creștini care cred cu tărie în puterea creatoare și răscumpărătoare a lui Dumnezeu, adventiștii de ziua a șaptea acceptă responsabilitatea de a formula principiile etice care rezultă din convingerile lor.

Clonarea reprezintă toate procesele prin care plante sau animale vii sunt multiplicare asexuat – adică prin metode care nu implică fuziunea dintre ovul și spermatozoid. Numeroase procese naturale sunt forme de clonare. De exemplu, microorganismele precum drojdia se înmulțesc prin separarea în două celule-fiice care sunt clone în raport cu celula-mamă și una cu cealaltă. Atunci când tăiem o ramură dintr-o tufă de trandafiri sau dintr-o viță de vie și o înmulțim, se creează, de asemenea, o clonă a plantei originale. În mod similar, multe animale simple precum steaua de mare pot transforma mici părți ale predecesorilor lor în organisme complete. Principiul biologic al clonării nu este nou.

Noua tehnică este cunoscută ca *transferul nucleului celulelor somatice*. În principiu, această metodă constă în luarea unei celule dintr-un organism existent și manipularea acesteia astfel încât să se comporte ca o celulă embrionară. În condiții propice, o celulă embrionară se poate înmulți și da naștere unei entități complete.

În prezent, această reprogramare celulară este realizată prin plasarea unei celule adulte în interiorul unui ovul al cărui nucleu a fost îndepărtat. Ovulul folosit în acest proces funcționează ca un incubator, creând un mediu esențial pentru reactivarea genelor unei celule adulte. Ovulul îi transmite noului organism doar o mică parte a materialului genetic ce provine din citoplasmă, și nu materialul genetic nuclear, așa cum se întâmplă în cazul reproducerii sexuate. Apoi, ovulul astfel modificat trebuie implantat într-o femeie adultă pentru gestație.

Biologii au dezvoltat această tehnică, transformând-o într-o metodă de înmulțire a animalelor. Astfel, ei speră să creeze o mulțime de animale valoroase, identice din punct de vedere genetic cu animalul ales de ei. Posibilele beneficii ale folosirii acestei tehnologii, precum dezvoltarea de produse pentru tratarea bolilor umane, sunt de mare interes pentru cercetători și pentru domeniul biotehnologiei. Cu toate acestea, această tehnologie ar putea fi folosită și pentru reproducerea umană, iar această posibilitate duce la apariția unor preocupări serioase de natură etică.

Prima dintre aceste preocupări se referă la siguranța procedurii medicale. Dacă actuala tehnică a transferului nucleului celulelor somatice ar fi folosită în cadrul ființelor umane, ovulele ar trebui obținute de la donatori. Majoritatea vor pieri ca urmare a manipulărilor celulare din timpul primelor stadii ale dezvoltării embrionare în laborator. Altele vor fi pierdute după implantare, ca urmare a avortului spontan în diferite stadii ale dezvoltării fătului. În acest sens, sensibilitatea față de problema valorii embrionului și a vieții fătului ar fi similară dezvoltării altor metode de reproducere asistată, precum fertilizarea *in vitro*. Este probabil să existe un risc crescut al defectelor la naștere în

rândul copiilor ajunși la termen. În prezent, îngrijorarea cu privire la problemele de natură fizică ce pot apărea în crearea vieților umane este suficientă pentru a nu se pune problema folosirii acestei tehnologii.

Cu toate acestea, chiar dacă rata de succes a clonării ar crește, iar riscurile medicale ar fi diminuate, rămân numeroase alte probleme. De exemplu, există oare o problemă intrinsecă creării unei persoane altfel decât prin fertilizarea unui ovul de către un spermatozoid? Sunt necesare studii mai aprofundate pentru a găsi un răspuns la întrebările referitoare la importanța naturii procreării în planul lui Dumnezeu.

O alta dintre problemele exprimate cel mai frecvent se referă la punerea în pericol a demnității și unicității persoanei clonate. Aici sunt incluse efectele psihice produse asupra unei persoane care ar putea fi numită „geamănul identic întârziat” al celui din care s-a luat celula inițială. Au oamenii dreptul de a exercita un control la un asemenea nivel asupra destinului genetic al unei noi persoane?

Există, de asemenea, motive de îngrijorare cu privire la faptul că tehnica clonării ar putea submina relațiile de familie. Poate apărea o diminuare a interesului față de funcțiile procreative și de întărire a legăturii dintre parteneri ale relațiilor sexuale. De exemplu, uneori poate fi luată în considerare practica discutabilă a folosirii unei mame surogat. Folosirea unei celule donate de un alt bărbat decât soțul legal poate crea probleme de relații și responsabilități.

Un alt risc major constă în faptul că tehnica clonării ar putea duce la folosirea nepotrivită a ființelor umane clonate, valoarea fiindu-le evaluată în primul rând în funcție de utilitatea lor. De exemplu, ar putea apărea tentația de a clona indivizi pentru prelevarea de organe. Alții sunt îngrijorați cu privire la crearea intenționată de indivizi supuși, caz în care le-ar fi încălcat dreptul la autonomie personală. Persoanele egoiste sau narcisiste ar putea folosi tehnologia pentru a se „duplica” pe ele însele.

În final, costul clonării ar putea fi considerabil chiar și după îmbunătățirea semnificativă a tehnologiei. Dacă clonarea umană ar fi comercializată, riscului de abuz i s-ar adăuga și interesele conflictuale.

Deși aceasta este o listă incompletă a riscurilor și a posibilelor cazuri de folosire greșită a clonării umane, ar trebui să fie suficientă pentru a-i determina pe creștini să aplice principiile morale ale credinței lor în problema clonării umane. Este important, totuși, ca preocuparea cu privire la posibilul abuz al unei tehnologii să nu ne determine să ignorăm posibilitatea de a o folosi în întâmpinarea nevoilor umane autentice.* Chiar dacă puțin probabilă, posibilitatea clonării umane reprezintă motivația pentru redactarea acestei prezentări a principiilor creștine relevante în acest caz.

Următoarele principii etice sunt formulate pentru a fi aplicate în cazul transferului nucleului celulelor somatice – dacă această tehnică va fi vreodată aplicată în cazul ființelor umane. Progresul rapid în acest domeniu va face necesară revizuirea periodică a acestor principii în lumina noilor descoperiri.

1. *Protejarea vulnerabilei vieți umane.* Scriptura este clară în apelul său la protejarea vieții umane, în special a vieții celor mai vulnerabili (Deuteronom 10:17-19; Isaia 1:16,17; Matei 25:31- 46). Atunci

când presupune riscuri la adresa vieții umane, tehnologia clonării este inacceptabilă din punct de vedere etic.

2. *Protejarea demnității umane.* Ființele umane au fost create după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26,27), fiind, astfel, înzestrate cu o demnitate personală care trebuie respectată și protejată (Geneza 9:6). Clonarea poate amenința din multe puncte de vedere demnitatea umană, motiv pentru care trebuie abordată cu o vigilență morală fermă. Utilizarea acestei tehnologii într-un mod care subminează sau diminuează demnitatea personală trebuie respinsă. Această măsură se aplică oricărei forme de clonare umană care evaluează viața umană în primul rând în funcție de utilitatea sau valoarea ei comercială.

3. *Alinarea suferinței umane.* Creștinii au responsabilitatea de a preveni suferința umană și de a contribui la păstrarea calității vieții (Faptele Apostolilor 10:38; Luca 9:2). Dacă este posibilă prevenirea bolilor genetice prin transferul nucleului celulelor somatice, folosirea acestei tehnologii poate concorda cu scopul de a preveni o suferință care poate fi evitată.

4. *Sprijinirea familiei.* Idealul lui Dumnezeu pentru copii este ca aceștia să se dezvolte în cadrul unei familii iubitoare, cu prezența, implicarea și sprijinul mamei și al tatălui (Proverbe 22:6; Psalmii 128:1-3; Efeseni 6:4; 1 Timotei 5:8). Astfel, folosirea tehnicii transferului nucleului celulelor somatice în reproducerea umană trebuie să aibă loc în contextul respectării fidelității în căsătorie și al unei vieți de familie stabile. Ca și în cazul altor forme de reproducere asistată, implicarea unei alte persoane, ca surrogat, atrage după sine probleme de ordin moral care ar trebui evitate.

5. *Isprăvnicia.* Principiile isprăvnicii creștine (Luca 14:28; Proverbe 3:9) sunt importante în toate tipurile de reproducere umană asistată, inclusiv pentru transferul nucleului celulelor somatice, care, cel mai probabil, va fi foarte costisitor. Cuplurile căsătorite care doresc să apeleze la această metodă ar trebui să ia în calcul costurile pe care le presupune și să manifeste credincioșie în isprăvnicia lor.

6. *Onestitatea.* Comunicarea onestă este una dintre obligațiile transmise în Scriptură (Proverbe 12:22; Efeseni 4:15,25). Înainte de utilizarea clonării ar trebui să ne informăm apelând la cele mai obiective informații care există, inclusiv cu privire la natura procedurii, riscurile și costurile pe care le presupune.

7. *Înțelegerea creației lui Dumnezeu.* Planul lui Dumnezeu cu privire la ființele umane este ca acestea să crească în înțelegerea și prețuirea creației Sale, ceea ce presupune și cunoașterea corpului uman (Matei 6:26-29; Psalmii 8:3-9; 139:1-6,13-16). Astfel, ar trebui încurajată studierea caracterului etic al eforturilor de înțelegere a structurii biologice a vieții.

În contextul nivelului actual al cunoașterii și al dezvoltării transferului nucleului celulelor somatice, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră inacceptabilă folosirea acestei tehnici pentru clonarea umană. Dată fiind responsabilitatea noastră de alinare a bolilor și de sporire a calității vieții, continuarea cercetărilor pe animale este considerată acceptabilă.

Glosar de termeni:

Alelă. Una dintre formele alternative ale unei gene. Fiecare genă a unui organism poate exista în forme ușor diferite. Aceste mici diferențe sunt responsabile de unele dintre variațiile pe care le observăm la diferiți indivizi din cadrul populațiilor naturale. De exemplu, diferite alele ale genelor care produc hemoglobina vor influența eficiența cu care celulele sanguine vor transporta oxigen.

Clone. Doi sau mai mulți indivizi cu material genetic identic. Clonele umane apar în mod natural sub forma „gemenilor identici”. Chiar dacă gemenii încep viața având același material genetic, ei dezvoltă trăsături fizice diferite (amprentele, de exemplu). Mai mult decât atât, ei devin indivizi unici, cu personalități distincte, ca urmare a experiențelor diferite și a propriilor alegeri. Un individ conceput prin tehnica transferului nuclear al celulei somatice va fi, în cele din urmă, la fel de diferit de precursorul său ca și gemenii naturali.

Citoplasmă. Tot ceea ce conține celula, cu excepția nucleului. Citoplasma este locul în care se desfășoară multe procese importante precum asamblarea proteinelor și enzimelor și prelucrarea produselor celulare. Citoplasma conține și mitocondrii, organite responsabile de extragerea din nutrienți a energiei necesare activității celulelor.

Embrion. Stadiile incipiente de dezvoltare ale unui ovul fertilizat. În transferul nucleului celulelor somatice, acesta definește primele stadii de dezvoltare a unui ovul anucleat după fuzionarea cu o celulă somatică.

Ovul anucleat. Ovulul căruia i s-a îndepărtat nucleul. De obicei, acest lucru se realizează prin penetrarea celulei cu un ac fin de sticlă și extragerea nucleului la microscop.

Celulă germinală. Celula reproducătoare. La mamifere și la oameni, celulele germinale sunt spermatozoizii și ovulele.

Gestație. Perioada de timp de care are nevoie un embrion pentru a se dezvolta în uter din stadiul de ovul fertilizat la cel de nou-născut. Gestația începe cu implantarea embrionului în uter și se termină cu nașterea.

Nucleu. Structura din cadrul unei celule care conține materialul genetic sau genele. Nucleul este înconjurat de o membrană care îl separă de restul celulei.

Ovul. O celulă ou. Celula reproducătoare feminină.

Celula somatică. Orice celulă din corpul unui mamifer sau al unui om, cu excepția celulelor germinale (spermatozoidul și ovulul).

Transferul nucleului celulelor somatice. Denumirea tehnică a metodei folosite în crearea primului animal clonat, o oaie pe nume Dolly. Chiar dacă numele sugerează că a fost folosit nucleul unei celule somatice, în realitate, o întregă celulă somatică a fuzionat cu un ovul anucleat.

Spermatozoid. Celula reproducătoare masculină.

În viitor pot exista situații în care clonarea umană ar putea fi considerată benefică și acceptabilă din punct de vedere moral. Pot exista, de exemplu, cazuri în care clonarea poate fi, în contextul căsătoriei, singura metodă de reproducere la care poate apela un cuplu care nu poate avea copii pe cale naturală. Sau pot exista cazuri în care posibilia părinți pot fi purtători ai unor alele defectuoase și doresc să prevină nașterea unui copil cu boli genetice. Folosirea acestei tehnici ar putea ajuta astfel de părinți să dea naștere unui copil care să nu aibă boli genetice. Desigur, numeroase preocupări legate de identitatea și demnitatea personală rămân chiar și în contextul asigurării fidelității în cadrul relației de căsătorie. Ca și în cazul altor forme de reproducere umană asistată, posibilele beneficii ale acestei tehnici ar trebui puse în balanță cu riscurile implicate.

Această declarație a fost votată în data de 27 septembrie 1998, în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, desfășurat în Iguazu Falls, Brazilia.

Declarație cu privire la relațiile umane

Advenștii de ziua a șaptea dezaprobă și caută să combată orice formă de discriminare pe bază de rasă, trib, naționalitate, culoare sau sex. Noi credem că fiecare persoană a fost creată după chipul lui Dumnezeu, Cel care a adus la existență toate națiunile dintr-un singur om (Faptele Apostolilor 17:26) și ne străduim să ducem mai departe lucrarea de reconciliere a lui Isus Hristos, care a murit pentru întreaga omenire, astfel încât în El „nu mai este nici iudeu, nici grec” (Galateni 3:28). Orice formă de rasism lovește în esența evangheliei creștine.

Unul dintre cele mai tulburătoare aspecte ale zilelor noastre constă în manifestarea rasismului și tribalismului în multe societăți, uneori în mod violent, însă întotdeauna prin denigrarea bărbaților și femeilor. În calitate de organizație mondială prezentă în peste 200 de țări, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea caută să manifeste acceptare, dragoste și respect față de toți și să răspândească în societate acest mesaj ce aduce alinare.

Egalitatea tuturor oamenilor este unul dintre principiile bisericii noastre. Potrivit convingerii fundamentale cu numărul 13 a Bisericii, „în Hristos, noi suntem o nouă creație; deosebirile de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre bogat și sărac, dintre bărbat și femeie nu trebuie să dea loc la dezbinări între noi. Noi suntem cu toții egali în Hristos, care, prin același Spirit, ne-a legat într-o unică părtășie cu El și între noi; noi trebuie să slujim și să fim sluiți fără părtinire și prejudecăți.”

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație cu privire la aniversarea a 50 de ani de la adoptarea Declarației universale a drepturilor omului

Încă de la începuturile ei la mijlocul secolului al XIX-lea, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a promovat drepturile omului. Inspirați de principiile biblice, primii adventiști s-au implicat în lupta împotriva sclaviei și a nedreptății. Ei au susținut dreptul fiecărei persoane de a-și alege religia în conformitate cu propria conștiință și să își practice și să își manifeste religia în deplină libertate, fără a fi discriminată, recunoscându-le și celorlalți aceleași drepturi. Adventiștii de ziua a șaptea sunt convinși că folosirea forței în probleme de religie este contrară principiilor lui Dumnezeu.

În promovarea libertății religioase, a vieții de familie, a educației, a sănătății, a susținerii reciproce și în întâmpinarea nevoilor umane, adventiștii de ziua a șaptea recunosc demnitatea ființei umane create după chipul lui Dumnezeu.

Declarația universală a drepturilor omului (1948) a fost formulată și adoptată de oameni care trecuseră printr-o dezorientare, o suferință și o distrugere fără precedent cauzate de al Doilea Război Mondial. Această experiență cumplită le-a oferit o viziune și o dorință pentru o viitoare lume a păcii și libertății. Motivată de cele mai bune și mai înalte dorințe, Declarația universală a drepturilor omului este un document fundamental care ia poziție fermă de partea libertății, egalității și demnității umane și a lipsei de discriminare a minorităților. Articolul 18, care susține în mod necondiționat libertatea religioasă prin credință și practică, are o importanță deosebită deoarece libertatea religioasă este un drept uman fundamental care susține și promovează toate celelalte drepturi ale omului.

În zilele noastre, Declarația universală a drepturilor omului este adesea încălcată, iar acesta este și cazul articolului 18. Intoleranța își arată adesea capul hidos în ciuda progresului realizat în numeroase țări în domeniul drepturilor omului. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îndeamnă Organizația Națiunilor Unite, autoritățile guvernamentale, conducătorii religioși și credincioșii, precum și organizațiile neguvernamentale să continue să lucreze la implementarea acestei declarații. Politicienii, liderii sindicali, profesorii, angajatorii, reprezentanții media și toți liderii de opinie trebuie să ofere o susținere puternică drepturilor omului. Urmarea va fi o diminuare a extremismului religios violent aflat în creștere, a intoleranței, a infracțiunilor motivate de ură și a discriminării ce are loc pe un fond religios sau pe fondul unui secularism antireligios. Astfel, strălucirea și importanța practică a Declarației universale a drepturilor omului vor fi evidente, neexistând riscul ca aceasta să devină un document irelevant.

Această declarație a fost votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 17 noiembrie 1998, fiind dată publicității de Biroul pentru Relații Oficiale al Conferinței Generale.

Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la criza din Kosovo

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își exprimă îngrijorarea cu privire la situația din Iugoslavia și în mod deosebit cu privire la situația din provincia Kosovo. Deși este îngrijorată cu privire la starea de bine a numeroșilor membri și instituții ale organizației Bisericii din regiune, Biserica este chiar mai îngrijorată cu privire la agravarea situației umanitare din Kosovo și din alte zone ale regiunii cu sute de mii de persoane strămutate și rămase fără adăpost.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o comunitate religioasă mondială și, din principiu, nu se amestecă în aspecte de natură politică. Biserica a refuzat în mod repetat să facă acest lucru și intenționează să își mențină poziția și în actuala criză cu privire la Kosovo. Cu toate acestea, ea respinge folosirea violenței ca metodă de rezolvare a conflictelor, indiferent dacă ia forma epurării etnice sau a bombardamentelor.

Cu o lungă tradiție de susținător activ și discret al drepturilor omului, în mod deosebit al libertății religioase și al drepturilor minorităților, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este dispusă să își facă partea. Biserica va depune eforturi pentru a face acest lucru prin intermediul structurii sale organizaționale din toată lumea, în cooperare cu conducătorii și membrii bisericii din regiunea balcanică, astfel încât să contribuie la aprofundarea înțelegerii și creșterea respectului pentru drepturile omului și nediscriminare, să îndeplinească nevoile oamenilor care suferă și să lucreze pentru reconcilierea dintre comunitățile naționale, etnice și religioase.

În actuala criză, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își ia angajamentul de a face tot ceea ce îi stă în putință, prin intermediul Agenției Adventiste pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor (ADRA, agenția umanitară a Bisericii), pentru a aduce alinare miilor de refugiați care au fugit din Kosovo în statele învecinate – indiferent de religia, etnia sau statutul lor social – în timp ce va monitoriza îndeaproape și situația și nevoile populației civile din Iugoslavia, atât în interiorul, cât și în afara provinciei Kosovo. În eforturile sale umanitare, Biserica va folosi infrastructura de care dispune în regiune.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea face apel la comunitatea internațională și autoritățile guvernamentale implicate să depună eforturi pentru a pune cât mai repede capăt crizei, bazându-se pe principiile creștine, morale și etice ale drepturilor omului și pe negocieri de bună-credință care sunt juste față de toți cei implicați și care pot duce la îmbunătățirea relațiilor.

În plus, Biserica le cere tuturor membrilor ei și comunității de credință în general să se roage pentru ajutorul divin în restabilirea păcii și bunăvoinței în această regiune care suferă.

Această declarație a fost votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 6 aprilie 1999, fiind dată publicității de Biroul pentru Relații Oficiale al Conferinței Generale.

Declarație cu privire la alfabetizare

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea apreciază rolul unic pe care îl joacă femeile în împlinirea misiunii Bisericii de răspândire a evangheliei. O parte a acestei misiuni presupune întâmpinarea nevoilor fizice, intelectuale și sociale ale celor din jurul nostru, așa cum a făcut Isus când a trăit pe Pământ.

Cercetările arată că toți oamenii – și în mod deosebit femeile – se confruntă cu șase provocări: analfabetismul, sărăcia, abuzul, problemele de sănătate, programul și condițiile de muncă și oportunitățile de instruire. Pentru a veni în întâmpinarea acestor nevoi, Departamentul Misiunea Femeii din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a lansat în anul 1995 un proiect important de alfabetizare.

Lipsa abilității de a citi are implicații asupra tuturor aspectelor vieții unei persoane – puterea de câștig, oportunitățile în carieră, accesul la informații referitoare la îngrijirea sănătății și chiar abilitatea de a crește copii. În lipsa abilității de a citi, unele uși pot rămâne închise pentru totdeauna.

Cititul le creează oamenilor nenumărate posibilități de a fi informați cu privire la subiecte precum cariera, sănătatea, căsătoria și creșterea copiilor și le oferă profesorilor oportunități neegale de a schimba vieți.

Advențiștii recunosc că există un motiv mult mai important pentru a împărtăși darul cititului. Noi credem că abilitatea de a citi Cuvântul lui Dumnezeu – vestea bună a mântuirii – nu trebuie limitată la o clasă privilegiată, ci considerăm că fiecare bărbat, femeie și copil ar trebui să aibă acces la adevărurile și puterea înălțătoare a Bibliei.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

O afirmare a căsătoriei

Dezbaterile cu privire la căsătorie pot fi înțelese în adevărata lor lumină numai atunci când sunt puse față în față cu idealul divin pentru căsătorie. Instituită de Dumnezeu în Eden, căsătoria a fost confirmată de Isus Hristos ca fiind atât monogamă, cât și heterosexuală, o uniune pe viață a unei tovarășii caracterizate de dragostea dintre un bărbat și o femeie. Ca o încununare a lucrării Sale de creație, Dumnezeu a creat bărbatul și femeia după chipul Său, după care a instituit căsătoria ca fiind un legământ între persoane de sex diferit bazat pe unirea fizică, emoțională și spirituală în urma căreia va rezulta ceea ce Scriptura numește „un singur trup”.

Având la bază diferențele celor două persoane de sex diferit, unitatea căsătoriei ilustrează unitatea în diversitate a Dumnezeirii. În Scriptură, unirea heterosexuală în căsătorie este folosită ca simbol al legăturii dintre Divinitate și umanitate. Este o mărturie omenească cu privire la iubirea lui Dumnezeu, care se oferă pe Sine, și despre legământul cu poporul Său. Unirea armonioasă a unui bărbat și a unei femei în căsătorie oferă un microcosmos al unității sociale pe care timpul l-a dovedit a fi un element esențial al unei societăți stabile. În plus, Creatorul a intenționat ca sexualitatea din cadrul căsătoriei să nu slujească doar pentru atingerea acestei unități, ci și pentru înmulțirea și perpetuarea familiei umane. Idealul divin este ca procrearea să izvorască și să se împletească cu același proces prin care soțul și soția pot găsi bucurie, plăcere și împlinire fizică. Un copil le poate fi încredințat doar soțului și soției a căror dragoste îi face capabili să se cunoască unul pe celălalt printr-o legătură intimă profundă. Copilul este întruparea unirii lor. Copilul va crește în atmosfera de dragoste și unitate din cadrul relației de căsătorie în care a fost conceput și se va bucura de o relație cu fiecare dintre părinții naturali.

Unirea monogamă în relația de căsătorie dintre un bărbat și o femeie este recunoscută ca fiind fundamentul divin al familiei și al vieții sociale și singurul loc acceptabil din punct de vedere moral pentru exprimarea relațiilor sexuale. Cu toate acestea, căsătoria nu este singurul cadru gândit de Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor relaționale ale omului, sau pentru experimentarea vieții de familie. Persoanele singure și prietenia dintre acestea sunt, de asemenea, în conformitate cu modelul divin. Prietenia și susținerea prietenilor se remarcă atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Părtășia bisericii – familia lui Dumnezeu – este disponibilă tuturor, indiferent de statutul lor marital. Cu toate acestea, Scriptura prevede o limită din punct de vedere social și sexual între o relație de prietenie și una de căsătorie.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea aderă fără rezerve la această viziune biblică asupra căsătoriei, considerând că orice abatere de la această concepție înaltă înseamnă știrbirea idealului ei ceresc. Deoarece căsătoria a fost degradată de păcat, curăția și frumusețea ei trebuie readuse la starea inițială. Scopul original și experiența încântătoare și sănătoasă a căsătoriei trăite de bărbatul și femeia care și-au unit viețile prin legământul căsătoriei pot fi restabilite prin prețuirea lucrării de răscumpărare a lui Hristos și a lucrării Duhului Sfânt în viețile oamenilor.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 23 aprilie 1996.

Declarație cu privire la pace

Una dintre marile probleme de natură politică și etică din zilele noastre este cea a războaielor și a păcii. Este o problemă complexă și încurcată. Disperarea planează asupra minților și inimilor oamenilor, milioane dintre aceștia așteptându-se la un holocaust nuclear fără a avea speranța fundamentală a unei vieți viitoare sau veșnice.

Astăzi ne confruntăm cu o situație fără precedent. Ființele umane au dezvoltat metode care pot duce la distrugerea întregii umanități, metode pe care le eficientizează și perfecționează – deși acestea cu greu pot fi considerate cuvintele potrivite pentru a le descrie. Începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, civilii nu mai sunt răniți doar întâmplător sau ocazional, ci ei au devenit o țintă.

Creștinii cred că războiul este urmarea păcatului. După căderea în păcat, conflictul a devenit un element prezent de-a lungul existenței umane. „Satana găsește plăcere în război (...). Ținta lui este să provoace popoarele la război unul împotriva altuia” (*Tragedia veacurilor*, pag. 589). Aceasta este o tactică diversionistă care are scopul de a împiedica misiunea de vestire a evangheliei. Deși în ultimii 40 de ani a fost evitată izbucnirea unui război mondial, au avut loc în jur de 150 de războaie între națiuni sau în interiorul acestora, în aceste conflicte pierind milioane de oameni.

Astăzi, toate guvernele pretind că depun eforturi pentru dezarmare și pace, însă faptele par a indica adesea într-o altă direcție. Statele cheltuiesc procente imense din resurselor lor financiare pentru achiziționarea de arme nucleare și alte materiale de război, suficiente pentru a distruge civilizația umană așa cum o cunoaștem. Buletinele de știri se concentrează asupra milioanele de bărbați, femei și copii care suferă și mor în războaie și tulburări civile și care sunt obligați să trăiască în mizerie și sărăcie. Cursa înarmărilor, cu uriașa risipă de resurse umane și financiare, este una dintre cele mai evidente nelegiuiri ale zilelor noastre.

Astfel, promovarea păcii de către creștini este numai dreaptă și potrivită. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îndeamnă toate națiunile să-și făurească din săbii pluguri și din sulite cosoare (Isaia 2:4). Conform convingerii fundamentale a Bisericii cu numărul 7, bărbații și femeile au fost „creați spre slava lui Dumnezeu” și sunt „chemați să-L iubească pe El, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de cei din jurul lor” și nu să se distrugă sau să se rănească unii pe alții. Hristos Însuși a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9).

Deși pacea nu se obține prin declarații oficiale ale bisericilor, între prima și cea de-a doua venire a lui Hristos, o biserică creștină autentică lucrează pentru pace. Dar speranța cu privire la revenirea lui Hristos nu ar trebui să existe într-un vid social. Speranța adventistă trebuie să se manifeste și să se transpună într-o preocupare profundă pentru binele fiecărui membru al familiei umane. Este adevărat că, în sine, acțiunile creștine din prezent și din viitor nu vor instaura viitoarea împărăție a păcii, ci doar Dumnezeu o poate face, prin revenirea Fiului Său.

Într-o lume plină de ură și conflicte, o lume a conflictelor ideologice și militare, adventiștii de ziua a șaptea își doresc să fie cunoscuți ca oameni ai păcii și lucrează pentru pace și dreptate în toată lumea sub călăuzirea lui Hristos, conducătorul unei noi omeniri.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 27 iunie 1985, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în New Orleans, Louisiana, Statele Unite ale Americii.

Apel la pace al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Trăim într-o lume marcată de un grad tot mai crescut de instabilitate și pericol. Evenimentele recente au dus la intensificarea sentimentului de vulnerabilitate și teamă de violență atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv. În întreaga lume, nenumărate milioane de oameni sunt chinuiți de război și spaimă și sunt apăsați de ură și intimidare.

Război total

De la mijlocul secolului trecut, omenirea trăiește într-o epocă de război total, ceea ce înseamnă că, la nivel teoretic, există posibilitatea ca locuitorii Pământului să distrugă întreaga civilizație. Armele nucleare și armele biochimice de distrugere în masă vizează zonele cele mai populate. Națiuni și societăți întregi sunt mobilizate sau devin ținta războiului, iar atunci când acesta izbucnește, violența și forța de distrugere sunt imense. Deși progresul tehnologic face posibilă o precizie mai mare în distrugerea țintelor, astfel încât numărul victimelor civile să fie minim, justificarea războiului a devenit mai complexă.

O nouă dimensiune

Deși atât Organizația Națiunilor Unite, cât și diferite organisme religioase au proclamat primul deceniu al secolului al XXI-lea ca fiind un deceniu în care promovarea păcii și securității să ia locul violenței, în diferitele sale forme, a apărut o dimensiune nouă și vicleană a violenței: terorismul internațional organizat. Terorismul în sine nu este nou, însă rețelele teroriste la nivel mondial sunt noi. Un alt factor nou îl constituie apelul la așa-numita misiune divină folosită ca motiv pentru activitatea teroristă mascată ca război cultural sau chiar „religios”.

Intensificarea terorismului internațional face clar faptul că nu mai este vorba de o națiune sau un stat care poartă războaie, ci ființe umane în diferite combinații. După cum a subliniat unul dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „lipsa de omenie este cel mai mare păcat al nostru” (Ellen White, *Divina vindecare*, pag. 163). Într-adevăr, natura umană este predispusă la violență. Din perspectivă creștină, toate această lipsă de omenie face, într-adevăr, parte dintr-un război cosmic, marea controversă dintre bine și rău.

Terorismul exploatează conceptul de Dumnezeu

Teroriștii, în mod deosebit cei care au motivații de natură religioasă, susțin că au o cauză absolută și că luarea vieții, indiferent cine sunt victimele, este pe deplin justificată. Deși pretind că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu înțeleg defel marea Lui iubire.

În plus, această formă de terorism internațional este în contradicție cu conceptul de libertate religioasă. Primul are la bază extremismul politic și/ sau religios și fanatismul fundamentalist care își arogă dreptul de a impune o anumită convingere religioasă sau viziune cu privire la lume și de a-i

distruge pe cei care i se opun. Impunerea propriilor convingeri religioase asupra altora prin metode precum inchiziția și teroarea presupune încercarea de a exploata și de a manipula concepția cu privire la Dumnezeu, transformându-L într-un idol al răului și al violenței. Rezultatul este o desconsiderare a demnității ființelor umane create după chipul lui Dumnezeu.

Deși este inevitabil ca națiunile și oamenii să încerce să se apere de violență și teroare cu armele, acestea oferind uneori o soluție pe termen scurt, soluțiile de durată la problemele profunde de divizare din societate nu pot fi rezolvate apelându-se la violență.

Pilonii păcii

Atât dintr-o perspectivă creștină, cât și dintr-o perspectivă practică, pacea durabilă presupune cel puțin patru ingrediente: dialog, dreptate, iertare și reconciliere.

Dialog. Sunt necesare dialogul și discuțiile în locul criticii și al declarațiilor de război. Pacea durabilă nu este rezultatul folosirii violenței, ci al negocierilor, al dialogului și, în mod inevitabil, al compromisului politic. Pe termen lung, discursul argumentat are o autoritate superioară forței militare. Creștinii, în mod deosebit, ar trebui să fie întotdeauna gata să „se judece”, după cum spune Biblia.

Dreptatea. Din nefericire, lumea este plină de nedreptate, iar conflictul este o urmare a nedreptății. Dreptatea și pacea merg mână în mână, după cum o fac și nedreptatea și războiul. Sărăcia și abuzul creează nemulțumire și lipsă de speranță, care duc la disperare și violență.

Pe de altă parte, „Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă nici o politică de îmbogățire a unei clase sociale prin apăsarea și suferința alteia” (*Idem*, pag. 187).

Dreptatea impune respectarea drepturilor omului, în special al celui la libertate religioasă, care tratează cele mai profunde aspirații ale omului și constituie temelia pentru toate celelalte drepturi ale omului. Dreptatea impune respectarea demnității și egalității umane și o distribuie echitabilă a necesităților. Politicile economice și sociale vor avea ca urmare pacea sau nemulțumirea. Preocuparea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru justiție socială este exprimată prin susținerea și promovarea libertății religioase și prin organizațiile și departamentele bisericii care lucrează pentru combaterea sărăciei și a excluziunii sociale. În timp, astfel de eforturi pot contribui la reducerea resentimentelor și a terorismului.

Iertarea. De obicei, iertarea este considerată necesară pentru vindecarea relațiilor interpersonale, fiind inclusă și în rugăciunea oferită de Isus ca model pentru urmașii Săi (Matei 6:12). Cu toate acestea, nu trebuie să trecem cu vederea dimensiunile colective, sociale și chiar internaționale. Pentru pace este vital să renunțăm la povara trecutului, să părăsim câmpurile de luptă atât de uzate și să lucrăm pentru reconciliere. Acest lucru necesită cel puțin să trecem cu vederea nedreptățile și violența din trecut și, în cel mai bun caz, implică o iertare care absoarbe durerea fără să riposteze.

Din cauza naturii umane păcătoase și a violenței care rezultă din aceasta este necesară o oarecare formă de iertare pentru a rupe cercul vicios al resentimentelor, al urii și al răzbunării la toate nivelurile. Iertarea este împotriva naturii umane. Este firesc ca ființele umane să aleagă răzbunarea și să întoarcă rău pentru rău.

Prin urmare, există, în primul rând, nevoia de a stimula o cultură a iertării în biserică. În calitate de creștini și conducători ai bisericii, avem datoria de a ajuta indivizii și națiunile să se elibereze de cătușele violenței din trecut și să refuze să re trăiască, an de an, și chiar generație după generație, ura și violența generate de experiențele trecute.

Reconcilierea. Iertarea oferă fundamentul pentru reconciliere și restabilirea relațiilor marcate de înstrăinare și ostilitate. Reconcilierea este singura cale spre succes pe drumul către cooperare, armonie și pace.

Facem apel către bisericile și conducătorii creștini să îndeplinească o lucrare de reconciliere și să acționeze ca ambasadori ai bunăvoinței, deschiderii și iertării (a se vedea 2 Corinteni 5:17-19). Aceasta va fi întotdeauna o sarcină dificilă și delicată. Deși încercăm să evităm numeroasele capcane de natură politică întâlnite în acest demers, trebuie, totuși, să proclamăm libertatea – libertatea de persecuție, discriminare, sărăcie cruntă sau alte forme de nedreptate. Creștinul are responsabilitatea de a se strădui să le ofere protecție celor care se află în pericol de a cădea victime ale abuzului, exploatării și terorii.

Susținerea calității vieții

Eforturile tăcute, din culise, ale organizațiilor religioase și ale indivizilor sunt de neprețuit. Dar nu sunt suficiente: „Nu suntem doar ființe ale unui mediu spiritual, ci suntem interesați în mod activ de tot ceea ce modelează modul în care trăim și suntem preocupați de binele planetei noastre.” Lucrarea creștină de reconciliere va contribui și trebuie „să contribuie la restaurarea demnității, egalității și unității umane prin harul lui Dumnezeu, în care ființele umane se văd unele pe altele ca membre ale familiei lui Dumnezeu” (declarație a pastorului Jan Paulsen, Președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea).

Bisericile nu trebuie să fie cunoscute doar pentru contribuția lor spirituală – deși aceasta este fundamentală –, ci și pentru susținerea calității vieții, iar în acest context reconcilierea este esențială. Trebuie să ne căim de expresiile sau actele de violență în care, de-a lungul istoriei, și chiar a istoriei recente, creștinii și bisericile au reprezentat principalii actori sau pe care le-au tolerat sau au încercat să le justifice. Facem apel la creștinii și oamenii de bunăcredință din toată lumea să joace un rol activ în crearea și menținerea păcii, făcând, astfel, parte din soluție, și nu din problemă.

Pacificatori

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dorește să ia poziție pentru armonia împărăției viitoare a lui Dumnezeu în care nu va exista constrângere, iar pentru aceasta este nevoie de punți necesare pentru promovarea reconcilierii dintre diferitele părți dintr-un conflict.

În cuvintele profetului Isaia, „vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit” (Isaia 58:12). Isus Hristos, Prințul Păcii, vrea ca urmașii Săi să aducă pacea în societate și îi numește binecuvântați (Matei 5:9).

O cultură a păcii prin educație

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea operează ceea ce ar putea fi cel de-al doilea cel mai mare sistem confesional de învățământ din lume. Fiecareia dintre cele peste 6.000 de școli și universități i se cere să rezerve o săptămână pe an pentru a sublinia, prin diferite programe, respectul, sensibilizarea culturală, non-violența, pacea, rezolvarea conflictelor și reconcilierea ca modalități de a aduce o contribuție specific „adventistă” unei culturi de pace și armonie socială. În acest sens, Departamentul Educație al Bisericii pregătește programe de învățământ și alte materiale care să contribuie la implementarea acestui program referitor la pace.

Educarea membrilor bisericii pentru non-violență, pace și reconciliere trebuie să fie un proces continuu. Pastorilor li se cere să folosească amvonul pentru a proclama evanghelia păcii, iertării și reconcilierii, care face să dispară barierele create de rasă, etnie, naționalitate, gen și religie și promovează relații pașnice între indivizi, grupuri și națiuni.

Speranța creștină

Deși păstrarea păcii poate părea o sarcină imposibil de îndeplinit, există făgăduința și posibilitatea transformării prin reînnoire. Toate formele de violență și de terorism sunt, într-adevăr, un aspect al conflictului înțeles în termeni teologici ca fiind între Hristos și Satana. Creștinul are speranță datorită asigurării că răul – taina nelegiurii – își va urma cursul și va fi înfrânt de Prințul Păcii, iar lumea va fi înnoită. Aceasta este speranța noastră.

În ciuda relatărilor referitoare la războaie și violență, Vechiul Testament privește înainte, asemenea Noului Testament, spre noua lume și spre promisiunile de întrerupere a cercului vicios al războaielor și terorii, atunci când armele vor dispărea și vor deveni unelte agricole, iar pacea și cunoașterea de Dumnezeu și dragostea Lui vor acoperi întreaga lume așa cum apele acoperă fundul oceanelor (a se vedea Isaia 2:4; 11:9).

Până atunci, ar trebui ca în toate relațiile să ținem cont de regula de aur, care ne cere să le facem altora ceea ce ne-am dori să ne facă ei (a se vedea Matei 7:12), și nu numai să îl iubim pe Dumnezeu, ci să iubim cum iubește El (a se vedea 1 Ioan 3:14,15; 4:11,20,21).

*Această declarație a fost votată în data de 18 aprilie 2002, în cadrul reuniunii de primăvară a
Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în
Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.*

O declarație cu privire la mesajul de pace adresat tuturor oamenilor de bunăcredință

Trăim într-o lume caracterizată de tensiuni internaționale, abuzuri răspândite, haos economic, acte frecvente de terorism și apeluri repetate la arme. Aceste ostilități și incertitudini pun în pericol pacea și civilizația acestei planete. Ele creează obstacole în calea mărturisirii creștine dincolo de granițe și au tendința de a inhiba proclamarea evangheliei. În plus, ele pot duce la limitarea libertății religioase.

Confruntată cu această lume furtunoasă și confuză, conștiința adventiștilor nu poate rămâne indiferentă. Delegații la cea de-a LIII-a sesiune a Conferinței Generale i-au invitat pe copiii lui Dumnezeu din toată lumea să se roage cu ardoare pentru pacea lumii și pentru ca vânturile de vrajbă și război să fie ținute în frâu. Prin principii și exemplu, adventiștii trebuie să ia poziție și să lucreze pentru pace și ca bunăvoința lui Dumnezeu să fie peste oameni – iar în acest fel vor fi cunoscuți ca oameni pacificatori care construiesc punți.

Facem apel la adventiștii de ziua a șaptea și la toți oamenii de bunăcredință ca, în măsura în care le stă în putință, să contribuie la crearea unei atmosfere de cooperare și fraternitate, să îndrume spre schimburi între culturi și sisteme ideologice diferite și la o mai bună înțelegere între oameni de toate rasele, confesiunile religioase și orientările politice.

Deoarece timpul este scurt, iar poporului lui Dumnezeu îi sunt oferite nenumărate oportunități de a da mărturie și de a contribui la înaintarea evangheliei în ciuda situației pre-apocaliptice care predomină, îndemnăm urgent fiecare copil al lui Dumnezeu să se implice în programul evanghelistic care urmează să fie lansat pe toate continentele „prin Duhul Său”.

Această declarație a fost adoptată în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în luna aprilie 1980 în Dallas, Texas, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la pornografie

Diverse instanțe și culturi pot dezbate definiția și consecințele pornografiei (literatura devianței sexuale), dar pe baza principiilor veșnice, adventiștii de ziua a șaptea din orice cultură condamnă pornografia ca fiind distructivă, degradantă, desensibilizatoare și abuzivă.

Este *distructivă* pentru relațiile maritale, sabotând astfel modelul lui Dumnezeu potrivit căruia soțul și soția se atașează atât de mult unul de celălalt încât devin, în mod simbolic, „un singur trup” (Geneza 2:24).

Este *degradantă* deoarece prezintă femeia (și în unele cazuri bărbatul) nu ca pe un întreg spiritual, mintal și fizic, ci ca pe un obiect sexual unidimensional de unică folosință, deprivând-o de valoarea și respectul care i se cuvin în calitate de fiică a lui Dumnezeu.

Este *desensibilizatoare* pentru privitor/cititor, adormindu-i conștiința și pervertindu-i simțurile, transformându-l într-o persoană „blestemată” (Romani 1:22,28).

Este *abuzivă*, alimentează un interes morbid pentru sex, fiind astfel în opoziție cu Regula de aur, conform căreia fiecare ar trebui să îi trateze pe ceilalți așa cum ar vrea să fie tratat (Matei 7:12). În cazul pornografiei infantile, abuzul este și mai grav. Isus a spus: „pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării” (a se vedea Matei 18:6).

Deși [jurnalistul] Norman Cousins nu a exprimat-o într-un limbaj biblic, el a observat corect că: „Problema cu răspândirea amplă a pornografiei... nu constă în faptul că ea corupe, ci în faptul că desensibilizează; problema nu este că dă frâu liber pasiunilor, ci că paralizează emoțiile; nu că încurajează o atitudine matură, ci că este o întoarcere la obsesii infantile; nu că permite îndepărtarea paravanului, ci că distorsionează imaginea. Este proclamată bravura, dar este negată dragostea. Nu suntem martorii eliberării, ci ai dezumanizării” (*Saturday Review of Literature*, 20 septembrie 1975).

O societate invadată de prăbușirea standardelor decenței, de creșterea numărului de cazuri de prostituție infantilă, de sarcini în rândul adolescentelor, de agresiuni sexuale asupra femeilor și copiilor, de mentalități distruse de consumul de droguri și de crima organizată nu își permite să adauge și pornografia la aceste nenorociri.

Este, într-adevăr, înțelept sfatul primului mare teolog al creștinismului: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). Acesta este sfatul pe care ar fi bine să îl urmeze toți creștinii.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Declarație a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la libertatea religioasă, evanghelizare și prozelitism

Advențiștii de ziua a șaptea cred că libertatea religioasă este un drept fundamental al omului. În calitate de creștini, suntem convinși că transmiterea convingerilor religioase nu este doar un drept, ci și o fericită responsabilitate care are la bază o chemare divină de a da mărturie.

Dumnezeu i-a chemat pe creștini să evanghelizeze – adică să proclame vestea bună a mântuirii prin Isus Hristos (Matei 28:19,20). Acesta este elementul central al vieții și mărturiei creștine. Creștinismul are, prin natura sa, un caracter misionar.

În susținerea misiunii globale și a evanghelizării, advențiștii sunt motivați de disponibilitatea de a îndeplini sarcina încredințată de Hristos și de dorința sinceră ca fiecare ființă umană să fie mântuită și să moștenească viața veșnică. Ei sunt, de asemenea, motivați de un simț al urgenței, anticipând iminenta revenire a lui Hristos. Astfel, în efortul lor de a îndeplini însărcinarea evangheliei, advențiștii de ziua a șaptea mărturisesc, predică și slujesc în peste 200 de țări.

În contextul transmiterii convingerilor religioase, s-a ridicat problema „prozelitismului”, deoarece termenul este definit în diferite feluri, dându-i-se tot mai adesea o conotație peiorativă, de multe ori fiind asociat cu modalități lipsite de etică de convingere, inclusiv cu folosirea forței. Advențiștii de ziua a șaptea condamnă fără echivoc folosirea unor astfel de metode, fiind convinși că religia și credința sunt cel mai bine transmise atunci când convingerile sunt manifestate și învățate cu umilință și respect și când mărturia vieții unei persoane este în armonie cu mesajul prezentat, având loc o acceptare liberă și plină de bucurie de către cei care sunt evanghelizați.

În activitățile misionare și de evanghelizare este necesară respectarea demnității tuturor ființelor umane. Cei implicați în ele trebuie să fie demni de încredere și deschiși cu privire la alte grupuri religioase. Trebuie folosită o terminologie care nu ofensează alte comunități religioase, fără a se face declarații false sau care ridiculizează alte religii.

Convertirea este lucrarea Duhului Sfânt, așa că nu trebuie să fie în niciun fel legată de oferirea sau primirea de avantaje materiale. Deși trebuie recunoscut pe deplin dreptul de implicare în acțiuni umanitare, acestea nu trebuie asociate niciodată cu evanghelizarea și să ducă în vreun fel la exploatarea celor vulnerabili prin oferirea de stimulente financiare și materiale pentru a-i convinge să-și schimbe religia.

Advențiștii de ziua a șaptea sunt implicați în slujirea semenilor prin predicarea evangheliei veșnice „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6).

Această declarație a fost votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în perioada 29 iunie – 9 iulie 2000 în Toronto, Canada.

Declarație cu privire la rasism

Unul dintre relele odioase ale zilelor noastre este rasismul sau convingerea sau practica de a considera sau de a trata anumite grupuri rasiale ca fiind inferioare și justificând, astfel, transformarea lor în obiecte ale dominării, discriminării și segregării.

Chiar dacă păcatul rasismului este un fenomen vechi de veacuri care are la bază ignoranța, teama, înstrăinarea și falsa mândrie, unele dintre cele mai respingătoare manifestări ale sale au avut loc în zilele noastre. Rasismul și prejudecățile iraționale formează un cerc vicios. Rasismul se numără printre cele mai înrădăcinate prejudecăți care caracterizează ființa umană păcătoasă. Consecințele lui sunt, în general, mai devastatoare deoarece rasismul este cu ușurință instituționalizat și legalizat pentru totdeauna, iar manifestările sale extreme pot duce la persecuții sistematice și chiar la genocid.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dezaprobă orice formă de rasism, inclusiv politica de apartheid, cu segregarea forțată și discriminarea legalizată din cadrul acesteia.

Advențiștii de ziua a șaptea vor să fie credincioși lucrării de reconciliere încredințate bisericii creștine. În calitate de comunitate mondială de credință, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dorește să mărturisească și să exemplifice în rândul propriilor credincioși unitatea și dragostea care trec dincolo de diferențele rasiale și de înstrăinarea dintre rase care a existat în trecut.

Scriptura învață în mod clar că fiecare persoană a fost creată după chipul lui Dumnezeu, care „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului” (Faptele Apostolilor 17:26). Discriminarea rasială este o ofensă la adresa celorlalți semeni ai noștri care au fost creați după chipul lui Dumnezeu.

În Hristos „nu este nici iudeu, nici grec” (Galateni 3:28). Astfel, rasismul este o adevărată erezie și, în esență, o formă de idolatrie, deoarece limitează calitatea lui Dumnezeu de tată prin negarea fraternității dintre toate ființele umane, ridicând în slăvi superioritatea propriei rase.

Standardul creștinilor adventiști de ziua a șaptea este exprimat în convingerea fundamentală cu numărul 13, „Unitatea trupului lui Hristos”:

„În Hristos, noi suntem o nouă creație; deosebiri de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre bogat și sărac, dintre bărbat și femeie nu trebuie să dea loc la dezbinări între noi. Noi suntem cu toții egali în Hristos, care, prin același Spirit, ne-a legat într-o unică comuniune cu El și între noi; noi trebuie să slujim și să fim slujiți fără părtinire și prejudecăți.”

Orice altă abordare distruge esența evangheliei creștine.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 27 iunie 1985,

în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în New Orleans, Louisiana, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la libertatea religioasă

Timp de peste un secol, adventiștii de ziua a șaptea au fost promotori activi ai libertății religioase. Recunoaștem nevoia de promovare a libertății religioase ca drept fundamental al omului, în armonie cu instrumentele puse la dispoziție de Organizația Națiunilor Unite.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este prezentă în 209 țări. Cu toate acestea, adventiștii constituie o minoritate religioasă și au fost situații în care le-au fost impuse restricții și au fost discriminați. Astfel, au simțit nevoia de a lua poziție în favoarea drepturilor omului.

Adventiștii, în calitate de cetățeni loiali, cred că au dreptul la libertate religioasă, respectând aceleași drepturi și pentru cei din jurul lor. Libertatea religioasă implică libertatea de întrunire pentru instruire și închinare, închinarea în ziua a șaptea a săptămânii (sâmbăta) și răspândirea convingerilor religioase prin predicare publică sau prin mass-media. Această libertate include și dreptul individului de a-și schimba religia, precum și invitarea respectuoasă a altora la a o face. Orice persoană are dreptul de a cere să îi fie respectată opțiunea ori de câte ori conștiința nu îi permite să participe la îndeplinirea anumitor datorii de natură publică precum purtarea armelor. Dacă bisericilor li se acordă acces la mijloacele de informare, adventiștii ar trebui implicați fără părtinire.

Vom continua să cooperăm și să stabilim relații cu cei implicați în libertatea religioasă a tuturor oamenilor, inclusiv a celor cu care s-ar putea să nu fim de acord.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Minoritățile religioase și libertatea religioasă: o declarație a angajamentului și a preocupării

De-a lungul istoriei, minoritățile religioase au fost adesea obiectul discriminării și al persecuției fățișe. Intoleranța religioasă și prejudecățile sunt din nou în creștere. În ciuda recunoașterii libertății tuturor oamenilor de a avea și de a împărtăși propriile convingeri religioase și de a-și schimba religia – drept susținut prin intermediul instrumentelor Organizației Națiunilor Unite și al documentelor care formează „Carta internațională a drepturilor omului” – numeroase țări le neagă acest drept cetățenilor.

Instrumentele internaționale condamnă discriminarea minorităților, dar, în mod tragic, unele țări au publicat liste de grupări religioase descrise ca fiind secte care ar putea fi periculoase. S-au format comisii împotriva sectelor, a fost instruit personal care să le investigheze și au fost adoptate legi cu un caracter restrictiv. Sute de mii de credincioși nevinovați sunt etichetați în mod oficial ca nefiind de încredere și sunt tratați ca cetățeni inferiori. Toate aceste măsuri limitează libertatea religioasă, cel mai esențial dintre drepturile fundamentale ale omului. Adventiștii de ziua a șaptea cred că trebuie să respecte legile țării în care trăiesc atâta timp cât acestea nu sunt în conflict cu legile lui Dumnezeu, dar ne opunem oricărei legi, activități sau strategii care ar duce la discriminarea minorităților religioase.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea apără libertatea religioasă a tuturor oamenilor și susține separarea Bisericii de stat. Scriptura învață că Dumnezeu, Cel care a dat viața, a dat și libertatea de alegere. Dumnezeu nu acceptă decât închinarea adusă în mod liber. Adventiștii de ziua a șaptea mai cred că legea trebuie aplicată în mod echitabil, fără a se face favoruri. În opinia noastră, nicio grupare religioasă nu trebuie judecată pe baza faptului că unii adepți par a fi extremiști. Restrângerea libertății religioase este limitată la cazurile în care un comportament agresiv sau violent încalcă drepturile altora.

Susținând articolul 18 al Declarației universale a drepturilor omului adoptate de Organizația Națiunilor Unite și alte instrumente internaționale și în armonie cu convingerile și istoria ei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este pe deplin dedicată promovării, apărării și protejării libertății religioase a tuturor oamenilor de pretutindeni. Pentru a realiza acest lucru, vom continua să cooperăm cu Comisia Drepturilor Omului din cadrul Organizației Națiunilor Unite și cu alte organizații religioase și agenții internaționale pentru a încuraja fiecare stat să garanteze dreptul fundamental la libertate religioasă. În plus, vom continua să promovăm dialogul și o mai bună înțelegere între autoritățile guvernamentale și membrii minorităților religioase.

Această declarație a fost votată în data de 29 septembrie 1999, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Romano-catolicismul în perspectiva adventistă

Advențiștii de ziua a șaptea consideră că toți bărbații și femeile sunt egali în fața lui Dumnezeu, respingând bigotismul manifestat împotriva oricărei persoane, indiferent de rasă, naționalitate sau convingere religioasă. În plus, recunoaștem bucuroși faptul că și în alte confesiuni se pot găsi creștini sinceri, inclusiv în cea romano-catolică, și cooperăm cu toate agențiile și entitățile care caută să aline suferința umană și să-L înalțe pe Hristos înaintea oamenilor.

Advențiștii de ziua a șaptea caută să aibă o abordare pozitivă a altor credințe. Principala noastră sarcină constă în predicarea evangheliei lui Isus Hristos în contextul apropiatei Sale reveniri, fără a scoate în evidență punctele slabe ale altor confesiuni.

Convingerile advențiștilor de ziua a șaptea sunt bazate pe învățăturile biblice apostolice, având, astfel, multe doctrine comune cu credincioșii din alte biserici creștine. Cu toate acestea, avem, ca mișcare, o identitate specifică. Dorim să le transmitem speranța atât creștinilor, cât și necreștinilor, în timp ce ne concentrăm asupra calității vieții, care este deplină în Hristos.

Analizând perspectiva advențiștilor în special cu privire la romano-catolicism, ne vin în minte atât trecutul, cât și viitorul. Nu putem șterge sau ignora consemnările istorice cu privire la intoleranța și chiar persecuțiile care au caracterizat Biserica Romano-Catolică. Sistemul de conducere al acesteia, bazat pe învățături nebiblice precum primatul papal, a dus la abuzuri grave ale libertății religioase prin unirea Bisericii cu statul.

Advențiștii de ziua a șaptea sunt convinși de validitatea perspectivei lor profetice, conform căreia omenirea se apropie de sfârșitul timpului. Pe baza profețiilor biblice, ei cred că înainte de revenirea lui Hristos, Pământul va trece printr-o perioadă de tulburări fără precedent în care Sabatul zilei a șaptea, sâmbăta, va fi în centrul atenției. În acel context, ne așteptăm ca religiile lumii – principalii jucători fiind principalele confesiuni creștine – să se unească cu forțele care se opun lui Dumnezeu și se opun Sabatului. Unirea Bisericii cu statul va duce, din nou, la ample persecuții religioase.

Acuzarea unei anumite confesiuni de încălcarea principiilor creștine nu ar fi o reprezentare corectă a istoriei sau a profețiilor biblice. Noi recunoaștem că, uneori, protestanții și chiar advențiștii de ziua a șaptea au manifestat prejudecăți și chiar bigotism. Dacă, în prezentarea învățăturilor biblice, noi, advențiștii de ziua a șaptea, nu reușim să manifestăm dragoste față de cei cărora ne adresăm, nu dăm dovadă de un creștinism autentic.

Advențiștii caută să fie cinstiți în abordarea celorlalți. Astfel, deși rămânem conștienți de ceea ce s-a întâmplat în trecut și ne menținem perspectiva cu privire la evenimentele finale, recunoaștem unele schimbări pozitive în catolicismul actual și ne exprimăm convingerea că numeroși romano-catolici ne sunt frați și surori în Hristos.

Această declarație a fost votată în data de 15 aprilie 1997 de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și dată publicității de Biroul Președintelui Robert S. Folkenberg.

Uniunile între persoane de același sex

De-a lungul ultimelor decenii, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a simțit nevoia să-și declare clar, pe diferite căi, poziția cu privire la căsătorie, familie și sexualitatea umană. Aceste subiecte reprezintă cauza multor probleme cu care se confruntă societatea. Ceea ce timp de secole s-a considerat a fi o morală creștină elementară în contextul căsătoriei este acum tot mai des pusă la îndoială nu numai în societatea seculară, ci chiar și în interiorul Bisericilor creștine.

Instituțiile căsătoriei și familiei sunt supuse atacurilor, confruntându-se cu forțe centrifuge tot mai puternice care le distrug. Tot mai multe state au trecut de stadiul în care dezbăt subiectul „uniunilor între persoane de același sex”, adoptând diferite legi, transformând astfel problema în una mondială. Dezbaterile publice au dat naștere unor emoții puternice. În acest context, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își reafirmă cu claritate poziția.

Declarăm, fără nicio ezitare, că ne menținem vechea poziție, așa cum este exprimată de una dintre convingerile fundamentale ale Bisericii: „instituția căsătoriei a fost întemeiată de Dumnezeu în Eden. Isus a proclamat-o ca unire pentru toată viața dintre un bărbat și o femeie, într-o părtășie plină de iubire”¹. Deși „păcatul a pervertit idealurile lui Dumnezeu pentru căsătorie și familie”, „legătura familială este cea mai strânsă, cea mai sensibilă și cea mai sfântă dintre toate relațiile umane”, iar „familiile au nevoie să experimenteze reînnoirea și reforma în relațiile lor” (*O recunoaștere a importanței familiei*, 1990)². Dumnezeu „a instituit căsătoria ca fiind un legământ între persoane de sex diferit bazat pe unirea fizică, emoțională și spirituală în urma căreia va rezulta ceea ce Scriptura numește «un singur trup». „Unirea monogamă în relația de căsătorie dintre un bărbat și o femeie este (...) singurul loc acceptabil din punct de vedere moral pentru exprimarea relațiilor sexuale. (...) orice abatere de la această concepție înaltă înseamnă știrbirea idealului ei ceresc” (*O afirmare a căsătoriei*, 1996).³

Homosexualitatea este o manifestare a tulburării și deteriorării înclinațiilor și relațiilor umane, cauzate de intrarea păcatului în lume. Deși toată lumea este supusă naturii umane căzute, noi credem că „prin harul lui Dumnezeu și cu încurajarea comunității de credință, o persoană poate trăi în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu” (Declarația referitoare la poziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la homosexualitate, 2012).⁴

Credem că toți oamenii, indiferent de orientarea lor sexuală, sunt iubiți de Dumnezeu. Nu tolerăm disprețuirea sau batjocorirea vreunui grup, și cu atât mai puțin abuzarea lui. Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu, care transcende timpul și cultura, nu permite un stil de viață homosexual. Opoziția Bibliei față de uniunile/căsătoriile între persoane de același sex este ancorată în modelul lui Dumnezeu cu privire la căsătorie oferit chiar de la crearea lumii (Geneza 1:26-28; 2:20-24), în legea divină (Leviticul 18:22; 20:13; 1 Corinteni 6:9-11) și în confirmarea explicită a unei relații maritale permanente, monogame și heterosexuale de către Isus (Matei 19:4-6).

¹ *Adventiștii de ziua a șaptea cred...*, „Căsătoria și familia”.

² Declarația publică *O afirmare a familiei*, dată publicității în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale din Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

³ Declarație votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale în data de 23 aprilie 1996.

⁴ Declarație votată în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, în data de 17 octombrie 2012.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 17 octombrie 2012.

Declarație referitoare la îngrijorarea cu privire la comportamentul sexual

În înțelepciunea și dragostea Sa infinită, Dumnezeu a creat ființa umană - bărbat și femeie – și făcând astfel a așezat societatea umană pe temelia fermă a familiei și a unui cămin iubitor.

Cu toate acestea, scopul lui Satana este să pervertească orice lucru bun, iar pervertirea a ceea ce este cel mai bun va duce, inevitabil, spre ceea ce este cel mai rău. Sub influența pasiunii neîngrădite de principii morale și religioase, unirea dintre cele două sexe a degenerat, într-o măsură îngrijorătoare, în desfrâu și abuz, ceea ce a dus la înrobire. Prin intermediul multor filme, al programelor de televiziune și de radio și al publicațiilor, lumea este condusă spre noi adâncimi ale nerușinării și depravării. Nu numai că structura de bază a societății este grav afectată, dar distrugerea familiei aduce cu ea alte probleme la fel de grave. Urmări precum distrugerea vieților copiilor și tinerilor sunt dureroase și ne stârnesc mila, iar efectele nu doar că sunt dezastruoase, dar sunt și în creștere.

Despre aceste practici depravate se vorbește acum în mod deschis, constituind o amenințare tot mai serioasă la adresa idealurilor și obiectivelor căminului creștin. Practicile sexuale contrare voinței exprimate a lui Dumnezeu sunt adulterul și sexul premarital, precum și comportamentul sexual obsesiv. Abuzarea sexuală a partenerului de viață, abuzul sexual asupra copiilor, incestul, practicile homosexuale și sadismul sunt practici evidente care nu sunt în concordanță cu planul original al lui Dumnezeu. Când intenția clară a pasajelor biblice (a se vedea Exodul 20:14; Leviticul 18:22,23,29 și 20:13; Matei 5:27,28; 1 Corinteni 6:9; 1 Timotei 1:10; Romani 1:20-32) este negată, iar avertizările lor sunt respinse în favoarea opiniilor umane, predomină nesiguranța și confuzia. Aceasta este intenția lui Satana. El a încercat întotdeauna să îi facă pe oameni să uite că atunci când Dumnezeu, în calitate de Creator, l-a creat pe Adam, El a creat-o și pe Eva pentru a-i fi parteneră („parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”, Geneza 1:24). În ciuda standardelor morale clare cu privire la relațiile dintre bărbat și femeie prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, lumea contemporană este martoră a reapariției perversiunilor și depravării care au caracterizat civilizațiile antice.

Urmările degradante ale obsesiei față de sex și ale căutării de plăceri senzuale sunt descrise clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Hristos a venit să distrugă lucrările diavolului și să restabilească relațiile potrivite între ființele umane și între acestea și Creatorul lor. Astfel, deși toți au păcătuit în Adam și sunt robi ai păcatului, cei care apelează la Hristos în pocăință au parte de o iertare deplină și aleg calea cea bună, calea spre refacerea completă. Prin intermediul crucii, al puterii Duhului Sfânt în „omul dinăuntru” și prin susținerea bisericii, toți pot fi eliberați de încleștarea perversiunilor și practicilor păcătoase.

Acceptarea harului lui Dumnezeu oferit fără plată îl conduce, inevitabil, pe credincios spre o viață și un comportament prin care „să facă cu totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2:10). De asemenea, ea va determina Biserica să disciplineze ferm și cu dragoste acei membri care Îl reprezintă greșit pe Mântuitorul și care denaturează și coboară adevăratele standarde ale vieții și comportamentului creștin.

Biserica recunoaște adevărul pătrunzător și puternica motivație din spatele cuvintelor adresate de Pavel lui Tit: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne

învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:11-14; a se vedea și 2 Petru 3:11-14).

Această declarație a fost aprobată și votată în data de 12 octombrie 1987 în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurat în Washington, D.C., Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la provocările reprezentate de bolile cu transmitere sexuală

Lumea contemporană se confruntă cu probleme etice, medicale și sociale grave care apar ca urmare a creșterii permisivității în raport cu sexualitatea și a promiscuității asociate acestora. Deoarece creștinii fac parte din comunitatea mai largă, aceste atitudini și comportamente au pătruns și în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, făcând necesară abordarea lor.

Dificultățile produse de bolile cu transmitere sexuală (BTS) sunt atât de grave, încât Organizația Națiunilor Unite, în colaborare cu majoritatea guvernelor lumii, cu organizațiile de sănătate și liderii religioși, politici și economici, a inițiat o serie de cercetări ample și de programe medical-educative care se concentrează asupra prevenirii și tratamentului. Scopul constă în prevenirea, tratarea și reducerea efectelor – sau cel puțin încetinirea răspândirii – acestor boli.

Adolescenții sunt expuși în mod special riscului, deoarece vârsta la care debutează pubertatea scade din ce în ce mai mult, ei fiind vulnerabili la presiunea de grup, la modelele promovate de mass-media și la atitudinea celor de aceeași vârstă care tratează sexul în afara căsătoriei ca fiind acceptabil și normal. Mulți tineri își încep viața sexuală încă din primii ani ai adolescenței, iar la scurt timp adoptă modele stabile de comportamente sexuale.

Creșterea activității sexuale corelează cu creșterea dramatică a numărului de BTS asociate cu probleme grave de natură fizică și afectivă.

S-au realizat progrese în câteva ramuri:

- cercetările oferă informații mai exacte;
- au fost demonstrate beneficiile folosirii prezervativului în reducerea numărului de sarcini nedorite și a răspândirii BTS;
- au fost recunoscute riscurile promiscuității;
- descoperirea unor metode mai eficiente de tratament a dus la reducerea răspândirii și progresului multor BTS;
- a fost recunoscut, de asemenea, riscul pe termen lung al rănilor provocate de sexul ocazional la nivel afectiv;
- a crescut numărul celor care susțin că abținerea de la sexul extramarital contribuie la menținerea sănătății sexuale și afective.

În ciuda limitelor lor, descoperirile și concluziile s-au dovedit benefice și ar trebui să fie încurajate pentru efectele lor pozitive. Cadrele medicale adventiste de ziua a șaptea ar trebui încurajate să participe la promovarea acestor eforturi care merită susținerea membrilor. O abordare pragmatică a acestor probleme grave și folosirea metodelor adecvate de intervenție nu trebuie, sub nicio formă, interpretate ca reprezentând o aprobare sau o încurajare a activității sexuale în afara căsătoriei sau a infidelității în cadrul acesteia. Aceste eforturi trebuie văzute ca fiind încercări pline de compasiune de a preveni sau de a reduce consecințele negative ale comportamentelor sexuale vătămătoare.

Uneori, membrii familiei și pastorii, profesorii, consilierii, medicii și alți profesioniști care îi asistă pe cei afectați se pot confrunta cu situații în care aceștia refuză să abandoneze decadența sexuală și să

trăiască în concordanță cu înaltul standard divin de moralitate în ciuda sfaturilor stăruitoare. În aceste cazuri și ca o ultimă soluție, îi pot sfătui să apeleze la metodele contraceptive și profilactice precum prezervativele, în încercarea de prevenire a sarcinilor și de reducere a riscului de răspândire a BTS, acestea reprezentând o amenințare la adresa vieții. În astfel de intervenții ar trebui să se acorde o atenție deosebită, arătându-se persoanei și membrilor implicați ai comunității că aceste măsuri extreme nu trebuie să fie greșit interpretate ca reprezentând o aprobare biblică a intimității sexuale în afara căsătoriei. Aceste sfaturi din partea profesioniștilor trebuie să fie strategii temporare, folosite doar în cazuri individuale. Chiar dacă aceste intervenții pot oferi puțin timp pentru ca harul să-și facă lucrarea în inimile oamenilor, ele nu reprezintă soluții pe termen lung. Biserica trebuie să rămână implicată în folosirea fiecărei oportunități de reaplicare a modelului înțelept al lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană și să facă apel la bărbați și femei să trăiască în concordanță cu cel mai înalt standard de conduită morală.

Principii biblice:

Deși eforturile descrise mai sus sunt benefice din multe puncte de vedere, ele sunt doar un răspuns la situația existentă, un efect al păcatului. În Scriptură, Dumnezeu ne-a prezentat un model superior care să ne călăuzească în folosirea darului sexualității oferit de El. Bazat pe o serie de principii călăuzitoare, el prezintă în termeni practici idealul lui Dumnezeu pentru poporul Său care trebuie să trăiască într-o lume lovită de păcat.

1. *Intimitatea sexuală este rezervată căsătoriei.* Sexualitatea este un dar plin de dragoste oferit de Dumnezeu omenirii (Geneza 1:26-27). Evanghelia îi cheamă pe credincioși să prețuiască și să folosească sexualitatea în armonie cu scopul divin (1 Corinteni 3:16,17; 6:13-20; Efeseni 5:1-8; Filipeni 1:27; 1 Tesaloniceni 4:3-7). În planul lui Dumnezeu, intimitatea sexuală este rezervată bărbatului și femeii uniți în legământul căsătoriei (Geneza 2:24,26; Exodul 20:14; Proverbe 5; Cântarea Cântărilor 4:12; 8:8-10; 2:6,7; 3:5; 8:3,4; Osea 3:3; Evrei 13:4). Fidelitatea sexuală în căsnicie este crucială pentru înțelegerea deplină a metaforei folosite de Dumnezeu atunci când compară căsătoria cu relația Lui cu poporul Său (Isaia 54:5; Osea 2:14-23; 2 Corinteni 11:2; Apocalipsa 19:6-9; 21:9).

2. *Intimitatea sexuală în afara căsătoriei este imorală și dăunătoare.* Acest fel de intimitate are efecte negative atât asupra indivizilor (Leviticul 18:6-13; Romani 1:24-27; 1 Corinteni 6:18), cât și asupra relației de căsătorie (Proverbe 5:1-23). Ea este definită de Scriptură ca fiind o parte a vieții păcătoase (Galateni 5:19; Coloseni 3:5).

3. *Dumnezeu recunoaște slăbiciunea umană.* Voința Sa divină cu privire la ființele umane și scopul Său pentru creație sunt neschimbătoare (Maleahi 3:6; Matei 5:17-20; Faptele Apostolilor 20:27). Iubirea Sa absolută pentru ființele umane și intențiile Sale de răscumpărare sunt, de asemenea, neschimbătoare (Ioan 3:16; Romani 5:8; 8:35-39; Efeseni 1:1-14; 3:14-19; 1 Ioan 4:7-10). Mesajul Evangheliei, centrat în Isus Hristos, leagă laolaltă aceste adevăruri (Psalmii 85:10; 1 Ioan 2:1-2).

Harul lui Dumnezeu este singura speranță pentru omenirea căzută (Romani 3:23,24; 5:1,2,20; Efeseni 2:1-5). El este răbdător și plin de îndurare față de slăbiciunea umană (Numeri 14:18,19; Psalmii 86:15; 103:13-14; Osea 11:8-9; Iona 3:1; 4:10-11; Matei 23:37; 1 Timotei 1:15-16). Deși harul lui Dumnezeu nu oferă cale liberă păcatului (Romani 6:1-2), harul este modul prin care Dumnezeu realizează mântuirea în circumstanțele care au rezultat în urma păcatului (Romani 5:12-21). Modul practic în care Dumnezeu tratează divorțul (Deuteronom 24:1-5; Ezra 10:10-11; Matei 19:7-8), poligamia (Exodul 21:10; Deuteronom 17:17; 21:15-17; Matei 19:4,5), introducerea consumului de carne (Geneza 1:11-12,29,30; 9:3; Leviticul 3:17; 11:47) și stabilirea unui monarh pământesc (1 Samuel 8:7; 10:19; Osea 13:11) ne oferă exemple de intervenții care se abat de la idealul lui Dumnezeu. În aceste cazuri, vedem harul și mila Sa la lucru într-o lume deformată de păcat.

4. *Biserica își împlinește misiunea într-o lume căzută în păcat.* Există un contrast puternic între condițiile existente și idealul lui Dumnezeu. Atât credincioșii, cât și necredincioșii sunt vulnerabili în fața imoralității sexuale, unul din tragicele efecte ale păcatului (Ioan 17:15; 1 Ioan 2:15). Biserica este chemată să le slujească atât credincioșilor, cât și necredincioșilor, găsindu-i și recuperându-i pe păcătoși (Matei 28:19; Marcu 2:17; 2 Corinteni 5:20-21), contribuind la creșterea credincioșilor (Efeseni 2:19-22; 4:11-13,15; 2 Petru 3:18; 1 Tesaloniceni 5:11), recunoscând infinita valoare a fiecărui individ (Isaia 43:3-4,7; Matei 12:12; Luca 12:7; 15:1-32; 1 Petru 1:18-19), protejându-i pe cei slabi și vulnerabili (Romani 15:1; 1 Tesaloniceni 5:14; Evrei 13:3), promovând și păstrând sănătatea și viața (Ioan 10:10; 1 Corinteni 6:19; 3 Ioan 2) și chemând femeile și bărbații să își ocupe nobila poziție de popor ales și sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4:1; 5:8; 1 Petru 1:15-16; 2:5,9). Lucrarea Bisericii este atât de a-i întâlni pe oameni acolo unde sunt (1 Corinteni 3:1-2; 7:1-28), cât și de a-i chema la un standard mai înalt (Luca 19:5-10; Ioan 8:3-11, Faptele Apostolilor 17:18-34).

5. *În viața creștină se urmărește un proces de dezvoltare spirituală.* Pentru creștin, schimbarea implică atât pocăința (Ioan 3:3,7; Faptele Apostolilor 3:19; Romani 12:2; 2 Corinteni 5:17), cât și creșterea (Proverbe 4:18; Luca 2:52; Efeseni 3:17-19; 2 Petru 3:18). În momentul pocăinței, credincioșii acceptă, prin credință, viața neprihănită a lui Hristos în dreptul lor și experimentează o transformare a valorilor sub influența Duhului Sfânt (Ioan 3:5; Galateni 2:20). Atât forțe din exterior, cât și din interior, pot provoca recăderi în gândire sau în comportament (Galateni 5:16-18; 1 Ioan 3:20), dar angajamentul față de creșterea în har în viața creștină (1 Corinteni 15:10; Filipeni 3:12-14; Coloseni 1:28-29) și încrederea în resursele oferite de Dumnezeu (Romani 8:5-7; Galateni 5:24-25) vor duce la o asemănare tot mai mare cu Hristos (Galateni 5:22-25; Efeseni 5:1).

Scriptura cheamă ființele umane să progreseze din punct de vedere moral și spiritual pe tot parcursul vieții (Luca 2:52; 1 Corinteni 13:11; 14:20). Planificarea și facilitarea unui asemenea progres duc la împlinirea misiunii încredințate în evanghelie (Matei 28:20; Efeseni 3: 14-24). Educația religioasă este cea care trebuie să contribuie la dezvoltarea individuală și să prezinte adevărul astfel încât ascultătorii să îl poată înțelege (Matei 11:15), făcându-i să se dezvolte, dar să nu se poticnească (Romani 14:1-21; 1 Corinteni 8:9-13). Chiar dacă poate exista o anumită îngăduință față de cei neînvățați sau imaturi (Matei 13:34; Ioan 16:12; Faptele Apostolilor 17:30; 1 Corinteni 3:1-2), în timp, oamenii trebuie să progreseze spre o înțelegere completă a voii lui Dumnezeu (Ioan 16:13) și o reprezentare fidelă a iubirii față de Dumnezeu și de semenii (Matei 22:37-39; Ioan 13:35; 8:9; 13:11; 1 Ioan 3:14; 4:11-12). Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, prezentarea clară a evangheliei și atenția

plină de grijă în procesul de a face ucenici vor aduce roade spirituale chiar și printre cei care au avut păcate de natură sexuală (1 Corinteni 6:9-11).

Implicații:

1. Biserica sprijină viziunea biblică cu privire la sexualitate, creată de Dumnezeu pentru a aduce bucurie și pentru a fi folosită în mod responsabil în cadrul căsătoriei, ca fiind un atribut al naturii umane și parte a uceniciei creștine.

2. Biserica se dedică transmiterii intenționate a unei viziuni biblice cu privire la sexualitate, luând în considerare diferențele de natură culturală. Aceasta pune accentul pe prețuirea și înțelegerea corpului uman și a funcțiilor sale, pe castitatea sexuală în afara căsniciei și pe fidelitate în cadrul acesteia, pe dezvoltarea abilităților necesare pentru luarea de decizii și pentru comunicarea cu privire la comportamentul sexual. Biserica este dedicată prezentării adevărului conform căruia folosirea greșită a propriei sexualități și folosirea forței într-o relație sunt contrare idealului lui Dumnezeu.

3. Biserica îi îndeamnă pe oameni să se consacre înaintea lui Dumnezeu practicării abstenenței sexuale în afara legământului căsătoriei și fidelității sexuale față de soț/soție. Abstenența este singura alternativă la exprimarea sănătoasă a relației sexuale din cadrul căsătoriei, alternativă care este sigură și morală pentru creștini. În orice alt context, activitatea sexuală este imorală și vătămătoare. Acest standard înalt reprezintă intenția lui Dumnezeu cu privire la folosirea darului Său, iar credincioșii sunt chemați să îmbrățișeze acest ideal, în ciuda standardelor care prevalează în cultura în care trăiesc.

4. Biserica recunoaște caracterul păcătos al ființei umane. Oamenii fac greșeli, iau decizii greșite și pot alege în mod deliberat să se implice în practici sexuale contrare idealului lui Dumnezeu. Alții nu știu unde să caute ajutor pentru a trăi o viață curată în ceea ce privește sexualitatea. Cu toate acestea, nimic nu-i poate scuti de consecințele îndepărtării de planul divin. Rănile afective și spirituale produse de o activitate sexuală care nu este în concordanță cu planul lui Dumnezeu vor lăsa, în mod inevitabil, urme. Dar Biserica continuă lucrarea de milă și har a lui Hristos, oferind iertarea, vindecarea și puterea mântuitoare a lui Dumnezeu. Ea trebuie să caute să ofere susținerea personală, spirituală și emoțională care-i va ajuta pe cei răniți să apeleze la resursele evangheliei. De asemenea, Biserica trebuie să ajute persoanele și familiile să descopere și să aibă acces la asistența profesională disponibilă.

5. Biserica admite folosirea metodelor contraceptive ca fiind acceptabile din punct de vedere moral, inclusiv folosirea prezervativelor în cazul cuplurilor preocupate de controlul nașterilor. Prezervativul poate fi indicat în special în unele circumstanțe maritale precum cazul în care unul dintre parteneri a fost expus sau a contractat o boala venerică, expunându-și astfel soțul/soția riscului unei infecții.

Pe de altă parte, folosirea prezervativului în activități sexuale premaritale sau extramaritale – în încercarea de a reduce riscul unei sarcini nedorite sau de prevenire a transmiterii unei boli venerice ridică preocupări de natură morală. Aceste preocupări trebuie privite din perspectiva planului divin cu privire la sexualitatea umană, a relației dintre intenția creatoare a lui Dumnezeu și înțelegerea

slăbiciunii umane, a procesului de dezvoltare spirituală și morală a indivizilor și a naturii misiunii Bisericii.

Chiar dacă prezervativele s-au dovedit a fi oarecum eficiente în prevenirea sarcinilor și răspândirea bolilor¹, acest lucru nu face sexul în afara căsătoriei acceptabil din punct de vedere moral și nici nu poate preveni problemele de natură afectivă care apar ca urmare a unui astfel de comportament. Apelul Bisericii pentru tineri și adulți, credincioși sau necredincioși, este să trăiască o viață demnă de harul revărsat asupra noastră în Hristos, folosindu-se de resursele umane și divine pentru a trăi în concordanță cu planul lui Dumnezeu cu privire la sexualitate.

6. Biserica admite că în cazurile în care o persoană căsătorită este supusă riscului de a transmite sau contracta boli cu transmitere sexuală precum SIDA la sau de la partener, folosirea prezervativului nu este numai acceptabilă din punct de vedere moral, ci și recomandată cu tărie în cazul în care soțul și soția decid să își continue viața sexuală. Este important ca în folosirea prezervativului să se țină cont de limitele eficienței lui în prevenirea transmiterii HIV.

Apel:

Ne confruntăm cu o criză care amenință viețile și sănătatea multor oameni, inclusiv a membrilor Bisericii. Sunt în pericol atât tinerii, cât și adulții. Biserica trebuie să dezvolte fără întârziere o strategie comprehensivă de educare și prevenire. Trebuie mobilizați profesioniști din interiorul și din afara Bisericii din domenii precum cel medical, al serviciilor sociale și educaționale și din alte domenii. Este necesar să acordăm prioritate acestei crize prin folosirea oricăror resurse și metode legitime pe care Biserica le are la dispoziție, vizând școala, căminul, Biserica și comunitatea. Destinul unei întregi generații de ființe umane este în joc, iar noi suntem într-o cursă contracronometru.

¹Conform cercetărilor, la nivelul populației generale și atunci când sunt folosite corect, prezervativele au o rată de succes de 97% în prevenirea sarcinilor și de 85-90% în prevenirea transmiterii virușilor. Printre grupurile care le folosesc în mod constant și corect, eficiența lor este de 97%.

Această declarație a fost votată în data de 27 septembrie 1998, în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, desfășurat în Iguazu Falls, Brazilia.

Declarație cu privire la fumat și etică

Fumatul este singura dintre principalele cauze de deces care poate fi prevenită. Există un concept etic universal conform căruia este mai bine să previi decât să vindeci. În ce privește fumatul, majoritatea țărilor se confruntă cu un paradox de natură etică: deși ani îndelungați de cercetări au oferit dovezi incontestabile cu privire la riscurile pentru sănătate cauzate de fumat, industria tutunului este încă înfloritoare, adesea cu susținerea tacită sau deschisă a autorităților. Implicațiile de natură etică ale fumatului sunt și mai grave dacă luăm în considerare descoperirile alarmante cu privire la decesele și riscurile pentru sănătate cauzate de fumatul pasiv.

La nivel internațional, o problemă etică gravă este reprezentată de exportul de țigări în țările în curs de dezvoltare, mai ales atunci când acestea au o concentrație mai mare de substanțe letale decât cea admisă în alte state.

Timp de mai mult de un secol, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și-a avertizat tinerii și publicul general cu privire la riscul de a dezvolta dependență și riscurile pentru sănătate în general pe care le implică fumatul. Țigările reprezintă un risc mondial pentru sănătate din cauza dependenței pe care o provoacă, combinată cu lăcomia actorilor din industria tutunului și a unor segmente ale comunității de marketing. Adventiștii de ziua a șaptea cred că etica prevenției impune formularea de politici publice care să reducă numărul de fumători, precum:

1. interzicerea publicității la tutun;
2. reglementări cu privire la protejarea copiilor și a tinerilor vizați de industria tutunului;
3. o legislație mai strictă referitoare la interzicerea fumatului în locurile publice;
4. folosirea mai agresivă și sistematică a mijloacelor media pentru a educa tinerii cu privire la riscurile fumatului;
5. creșterea substanțială a taxelor pentru țigări; și
6. reglementări care să le impună reprezentanților industriei tutunului plata cheltuielilor medicale asociate folosirii produselor pe bază de tutun.

Astfel de politici ar duce la salvarea anuală a milioane de vieți.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert S. Folkenbert în cadrul sesiunii consiliului anual care a avut loc în perioada 1-10 octombrie 1996 în San Jose, Costa Rica.

Declarație cu privire la fumat și tutun

Timp de mai mult de un secol, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și-a avertizat tinerii și publicul general cu privire la riscul de a dezvolta dependență și riscurile pentru sănătate în general pe care le implică fumatul.

Fumatul este singura dintre principalele cauze de deces care poate fi prevenită. Potrivit unuia dintre conceptele etice acceptate de cele mai multe, dacă nu chiar de toate societățile, este mai bine să previi decât să vindec. În ce privește fumatul, majoritatea țărilor se confruntă cu un paradox de natură etică: deși ani îndelungați de cercetări au oferit dovezi incontestabile cu privire la riscurile pentru sănătate cauzate de fumat, industria tutunului este încă înfloritoare, adesea cu susținerea tacită sau deschisă a autorităților. Implicațiile de natură etică ale fumatului sunt și mai grave dacă luăm în considerare descoperirile alarmante cu privire la decesele provocate de cancer și alte riscuri pentru sănătate cauzate de fumatul pasiv.

Noi credem că etica prevenției presupune interzicerea publicității pentru țigări, legi mai stricte care să interzică fumatul în locurile publice, o educație sistematică mai agresivă a publicului și creșterea substanțială a taxelor pentru țigări. Aceste măsuri ar duce la salvarea anuală a milioane de vieți.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație de reconfirmare a încrederii în spiritul profeției

Noi, delegații la cea de-a LVI-a sesiune a Conferinței Generale care are loc în Utrecht, dorim să îl lăudăm și să ne exprimăm recunoștința față de Dumnezeu pentru că, în harul Său, ne-a oferit darul spiritului profeției.

În Apocalipsa 12, Ioan caracterizează biserica din zilele din urmă ca fiind „rămășița (...) care păzește poruncile lui Dumnezeu și ține mărturia lui Isus Hristos” (vers. 17). Noi credem că în această scurtă imagine profetică Ioan descrie Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, care „ține poruncile lui Dumnezeu”, dar are și „mărturia lui Isus Hristos”, care este „spiritul profeției” (Apocalipsa 19:10).

În viața și lucrarea lui Ellen G. White (1827-1915), noi vedem împlinindu-se făgăduința lui Dumnezeu de a-i oferi bisericii rămășiței „spiritul profeției”. Chiar dacă Ellen White nu și-a arogat niciodată titlul de profet, noi credem că ea a îndeplinit lucrarea unui profet, și chiar mai mult. Ea a declarat: „Misiunea mea cuprinde lucrarea unui profet, dar nu se oprește acolo” (*Solii alese*, vol. 1, pag. 36); „Dacă alții îmi atribuie acest titlu [de profet], eu nu intru în controversă cu ei” (*Ibid.*, pag. 34); „Lucrarea mea include mult mai mult decât semnifică numele acesta. Eu mă consider un sol căruia Domnul i-a încredințat o solie pentru poporul Său” (*Ibid.*, pag. 36).

Principala sarcină a lui Ellen G. White a fost să îndrepte atenția către Sfânta Scriptură. Ea a scris: „Bibliei i-a fost acordată prea puțină atenție, iar Domnul a dat o lumină mai mică pentru a-i conduce pe oameni la o lumină mai mare” (*Review and Herald*, 20 ianuarie 1903). Ea avea convingerea că, deși scrierile sale sunt „o lumină mai mică”, ele sunt lumină, iar sursa acesteia este Dumnezeu.

În calitate de adventiști de ziua a șaptea, noi credem că, „în Cuvântul Său, Dumnezeu a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire autoritară, infailibilă a voinței Sale. Ele sunt măsura caracterului, descoperitorul doctrinelor și dovada experienței” (*Tragedia veacurilor*, pag. 7). Noi considerăm canonul biblic complet, însă credem, de asemenea, așa cum au spus contemporanii lui Ellen White, că scrierile ei poartă autoritatea divină atât pentru o viață sfântă, cât și în probleme de doctrină.

Astfel, noi recomandăm:

1. Ca, în calitate de Biserică, să cerem puterea Duhului Sfânt pentru a aplica mai bine în viețile noastre sfatul inspirat prezentat în scrierile lui Ellen White și
2. Să depunem eforturi susținute pentru a publica și a răspândi aceste scrieri în toată lumea.

Această declarație a fost aprobată și votată în data de 30 iunie 1995, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda.

Reînnoirea spirituală determină schimbarea socială

Prezența cât se poate de reală a răului în lume și starea de păcat a ființelor umane împreună cu schimbările rapide care au loc în domenii precum educația, industria, tehnologia și economia continuă să supună planeta noastră unei schimbări sociale drastice. Atât persoanele, cât și familiile se simt neputincioase și afectate de sisteme și circumstanțe asupra cărora își dau seama că nu au niciun control.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că, într-o lume a suferinței, continuarea lucrării lui Hristos constituie o parte a misiunii sale. Lucrarea Lui a fost una de alinare, de încurajare, de eliberare și de împăcare. Alături de alți creștini, noi aducem vindecare și stabilitate în aceste vremuri în schimbare. Când totul e cuprins de haos, Biserica oferă asigurarea că există Cineva care este deasupra lui și a Cărui voință, în cele din urmă, va birui. În societate, Biserica slujește ca o santinelă și ca o comunitate ce reprezintă o sursă de putere, îndemnând oamenii și familiile să evalueze circumstanțele din jurul lor, să păstreze ce e bun și să ignore și să schimbe ceea ce e dăunător.

Despre primii creștini s-a spus că „au răscolit lumea” (Faptele Apostolilor 17:6). Evanghelia lui Isus este în ea însăși un agent al schimbării. În evanghelie regăsim compasiunea față de slăbiciunea omenească, dar găsim și încurajarea de a crea relații desăvârșite cu Dumnezeu și unii cu alții, în conformitate cu planul divin de la crearea lumii. Noi credem că, prin puterea Duhului Sfânt, putem deveni oameni noi (Efeseni 4:22-24), vom ieși din întuneric la lumină (1 Petru 2:9) și putem experimenta încă de acum puterea transformatoare a veacului viitor (Evrei 6:5). Această reînnoire spirituală se răspândește în societate așa cum sarea oferă gust, iar lumina străpunge întunericul. Prezența persoanelor renăscute din punc de vedere spiritual în societate poate face o lucrare pe care inițiativele politice și sociale nu o pot îndeplini. Creștinii care au experimentat puterea transformatoare a lui Hristos sunt factori de stabilizare și de întărire a societății, păstrând o atitudine optimistă cu privire la viață.

Ei acționează ca agenți ai schimbării în fața decăderii morale. Prezența lor activă în societate oferă speranță, indivizii și familiile fiind înnobilate de principiile creștine, iar viețile și relațiile lor influențându-i pe cei din jur.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert S. Folkenbert în cadrul sesiunii consiliului anual care a avut loc în perioada 1-10 octombrie 1996 în San Jose, Costa Rica.

Declarație cu privire la menținerea principiilor temperanței și refuzul donațiilor reprezentanților din industria tutunului și alcoolului

Încă de la începuturile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, temperanța a fost unul dintre principalele obiective, iar biserica a jucat un rol important în lupta împotriva invaziei alcoolului, a tutunului și a altor droguri. Deși unele confesiuni creștine au diminuat accentul pus pe temperanță, adventiștii de ziua a șaptea au continuat să se opună vehement consumului de alcool, tutun și droguri ilicite. Poziția bisericii de promotoare a abstenenței de la folosirea substanțelor nocive este bine ancorată în convingerile sale fundamentale.

Există indicii ale faptului că în unele regiuni nu se mai insistă atât de mult asupra promovării principiilor adevăratei temperanțe în interiorul bisericii. Această tendință, însoțită de persistentele campanii publicitare lansate de reprezentanți din industria alcoolului și tutunului, ne arată faptul că unii adventiști de ziua a șaptea nu sunt imuni la astfel de influențe negative perfide.

O problemă cu care ne confruntăm din când în când se referă la faptul că reprezentanți din industria alcoolului sau a tutunului le oferă fonduri organizațiilor religioase. Astfel de fonduri nu vor fi acceptate de Biserică sau de vreuna dintre instituțiile sale. Acești bani sunt mânjiți de suferința umană, iar în cazul industriei alcoolului „a dus la pierderea sufletelor oamenilor” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 15 mai 1894). Sarcina încredințată de evanghelie Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este de a mustra răul și nu de a-i lăuda sau încuraja pe cei care produc „otrăvuri care aduc nenorocire și ruină” și a căror „afacere înseamnă jaf” (*Divina vindecare*, pag. 337).

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își reafirmă poziția istorică cu privire la principiile temperanței, își menține politicile și programele care susțin convingerea fundamentală cu privire la comportamentul creștin și face apel la fiecare membru să susțină și să trăiască o viață dedicată abstenenței de la alcool și tutun, sub orice formă ar putea fi consumate, și de la folosirea iresponsabilă a medicamentelor. În cadrul consiliului anual din anul 1992 dorim să facem apel la o reconsolidare a principiilor temperanței în bisericile noastre și să îndemnăm reprezentanții și organizațiile Bisericii să refuze favorurile și donațiile despre care se știe că provin din industria alcoolului sau tutunului.

Această declarație a fost votată în data de 11 octombrie 1992 în cadrul consiliul anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la libertatea și responsabilitatea teologică și academică

Documentul 1: Declarație cu privire la libertatea teologică și academică

Biserica și instituțiile sale

Libertatea pastorului sau evanghelistului adventist de ziua a șaptea, denumiți generic, în continuare, angajat, se bazează pe premisa teologică potrivit căreia Dumnezeu prețuiește libertatea, iar fără ea nu poate exista iubire, adevăr sau dreptate. Dragostea cere ca afecțiunea și angajamentul să fie oferite fără constrângere; pentru acceptarea adevărului este necesară cercetarea și acceptarea de bunăvoie a dovezilor și argumentelor; dreptatea impune respectarea libertății și a drepturilor personale. Prezența acestor elemente în biserică hrănește spiritul de unitate pentru care S-a rugat Domnul nostru (Ioan 17:21-23; Psalmii 133).

Viziunea distinctă cu privire la lume a adventiștilor de ziua a șaptea își are fundamentul în Vechiul și Noul Testament. Ei cred că adevărul biblic și libertatea de conștiință sunt probleme vitale în marea luptă dintre bine și rău. Prin natura sa, răul se bazează pe înșelăciune și falsitate, iar uneori chiar pe forță pentru a se impune. Adevărul prosperă cel mai bine într-un climat caracterizat de libertate, putere de convingere și o dorință sinceră de a face voia lui Dumnezeu (Ioan 7:17; Psalmii 111:10).

În consecință, recunoașterea privilegiului angajatului de a studia Biblia pentru el însuși, pentru a „cerceta toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5:21), este în concordanță cu practica administrativă adventistă. Biserica s-ar contrazice dacă ar predica faptul că adevărul și libertatea nu pot exista independent, iar apoi să le refuze angajaților ei dreptul de a cerceta toate afirmațiile cu privire la adevăr. Prin urmare, înseamnă că Biserica nu va împiedica eforturile de căutare a adevărului, ci îi va încuraja pe angajații și membrii ei să se implice într-un studiu serios al Scripturii și să prețuiască lumina spirituală pe care o descoperă (Psalmii 119:130).

Deși angajatul este liber să își aprofundeze studiile, el nu trebuie să presupună că perspectiva sa personală și limitată nu are nevoie de punctul de vedere și influența corectivă a bisericii căreia îi slujește. Ceea ce el consideră a fi adevărat poate fi considerat de comunitatea de credincioși ca fiind o eroare, iar angajații și membrii sunt îndemnați să fie de acord asupra punctelor esențiale pentru a nu exista „dezbinări” în trupul lui Hristos (1 Corinteni 1:10).

Libertatea creștinului izvorăște din apartenența sa la comunitatea lui Hristos. Nimeni nu este liber în sens biblic dacă nu este în relație cu Dumnezeu sau cu ceilalți. Prin urmare, adevărul teologic este întărit prin studiul și confirmarea comunității. O persoană poate stimula comunitatea să studieze pentru a găsi răspunsul la o anumită întrebare, însă numai oamenii lui Dumnezeu și biserica în ansamblu pot decide ce este și ce nu este adevăr în lumina Scripturii. Niciun membru sau angajat nu poate fi vreodată considerat a fi un interpret infailibil pentru altcineva.

Deoarece învățăturile înșelătoare, care afectează destinul veșnic al sufletelor, pot apărea uneori chiar din interiorul bisericii (Faptele Apostolilor 20:29-31; 2 Petru 2:1), singura siguranță constă în a nu accepta și a nu încuraja nicio doctrină sau interpretare nouă fără a fi mai întâi analizată de frații mai experimentați, deoarece „biruința vine prin marele număr de sfetnici” (Proverbe 11:14).

Este posibil ca nici chiar o perspectivă corectă asupra adevărului descoperit de un lucrător să nu fie acceptabilă pentru organizația bisericii atunci când este prezentat pentru prima dată. Dacă o astfel de învățătură creează dezbinare, nu ar trebui învățată sau predată până nu este evaluată în maniera descrisă mai sus. Apostolii înșiși oferă un exemplu al acestei abordări (Faptele Apostolilor 15:2,6; Galateni 2:2). Dacă angajatul ar insista pentru acceptarea punctului său de vedere, el și-ar folosi în mod iresponsabil libertatea, punând în pericol unitatea bisericii, care, asemenea convingerilor doctrinare, constituie o parte a adevărului în sine (a se vedea Filipeni 1:27; Romani 15:5-6).

În plus, angajații ar trebui să facă distincția între doctrinele care nu pot fi compromise fără a distruge evanghelia prezentă în întreita solie îngerească și alte convingeri care nu sunt susținute de Biserică. Un exemplu de o astfel de distincție poate fi găsit în decizia Conciliului de la Ierusalim (Faptele Apostolilor 15). Apostolul Pavel era preocupat de fundamentarea adevărului libertății creștine în evanghelia pentru neamuri. Odată ce acest principiu a fost acceptat de biserică, el a fost dispus să facă concesii în aspecte mai puțin importante (Romani 14:5-13), de dragul unității. A acorda timp pentru ca un principiu sau un nou adevăr să fie transpus în viața de zi cu zi a bisericii denotă respect pentru integritatea trupului lui Hristos.

Dar unde este limita dintre libertate și responsabilitate? O persoană care este angajată a Bisericii trebuie să accepte privilegiul de a reprezenta cauza lui Dumnezeu într-un mod responsabil și onorabil. Se așteaptă de la ea să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu cu conștiinciozitate și cu o preocupare creștină pentru destinul veșnic al persoanelor aflate în grija sa. Un astfel de privilegiu împiedică promovarea unor perspective teologice contrare poziției Bisericii.

În cazul în care un angajat înșală încrederea care i-a fost acordată, biserica trebuie să acționeze (Faptele Apostolilor 20:28-31) pentru a-și păstra propria calitate morală, deoarece comunitatea de credință este în pericol de a fi divizată din cauza exprimării publice a unor opinii diferite cu privire la vreuna dintre convingerile fundamentale. În consecință, privilegiile angajatului sunt în pericol. Acest lucru se întâmplă în special pentru că persoana aflată în slujba Bisericii este responsabilă pentru păstrarea ordinii și a unității acesteia (Marcu 3:24-25; Efeseni 4:1-3; 1 Petru 5:1-5).

Pentru un progres autentic în cunoașterea spirituală (2 Petru 3:18), biserica va face demersurile necesare pentru ca opiniile diferite ale lucrătorului, dacă el consideră că acestea reprezintă o lumină nouă, să fie analizate de un comitet competent. Analiza alternativelor va duce întotdeauna la înaintarea adevărului. Fie noua perspectivă va fi consolidată și va duce la o îmbogățire a adevărului, fie se va demonstra că este falsă, confirmând astfel poziția curentă cu privire la adevărul analizat.

Prin urmare, pentru a se asigura corectitudinea și o evaluare matură, organizațiile în cauză trebuie să respecte următoarele principii atunci când au de-a face cu un angajat cu privire la care se presupune că ar avea opinii diferite cu privire la doctrină.

Principii pentru evaluarea perspectivelor diferite și disciplinarea disidenților: biserici, conferințe, instituții de învățământ și alte instituții

Biserica își rezervă dreptul de a angaja doar acele persoane care cred și sunt dedicate păstrării principiilor doctrinare ale bisericii, așa cum sunt rezumate în documentul „Convingerile fundamentale ale adventiștilor de ziua a șaptea” (1980). Aceștia li se eliberează o legitimație specială de către entitatea angajatoare, identificându-le drept lucrători ai bisericii.

În calitate de membri ai bisericii, angajații sunt, în continuare, supuși condițiilor de apartenență la biserică prevăzute în *Manualul Bisericii*. Acest document se referă, de asemenea, la angajarea pastorilor și evangheliștilor.

Se înțelege că disciplinarea unui angajat al Bisericii care persistă în propagarea unor perspective cu privire la doctrină care diferă de cele ale Bisericii nu este văzută ca o încălcare a libertății sale, ci ca o protecție necesară pentru integritatea și identitatea Bisericii. Există drepturi ale Bisericii ca organizație, așa cum există și libertăți individuale. Printre privilegiile angajatului nu se numără și dreptul de a exprima puncte de vedere care pot dăuna sau distruge însăși comunitatea care îl susține și al cărei angajat este.

În ciuda unui proces atent de recrutare și selecție, pot exista cazuri în care opiniile teologice ale lucrătorului sunt supuse analizei critice. Dacă este necesară o audiere, se recomandă următorul proces:

1. *O întâlnire privată între administratorul entității și lucrător.* Întâlnirea ar trebui să aibă loc într-un spirit de conciliere care să îi permită lucrătorului să își exprime liber, într-un mod deschis și onest, convingerile. Dacă această discuție preliminară indică faptul că individul susține opinii doctrinare diferite de doctrina adventistă acceptată și nu este dispus să nu le facă cunoscute, administratorul acelei entități organizaționale va raporta problema comitetului executiv al conferinței/ instituției, care la rândul său va dispune constituirea unui comitet care să evalueze situația împreună cu angajatul.

Măsurile administrative care vor fi luate după întâlnirea dintre administrator și angajat depind de opinia administratorului cu privire la situația în cauză.

- a. Dacă întâlnirea are loc la inițiativa angajatului care îl informează pe administrator cu privire la incertitudinile sale referitoare la anumite aspecte de natură teologică și dacă este dispus să primească sfaturi fără a insista să își exprime în mod public îndoielile și opiniile, se recomandă următoarele:
 - 1) Angajatul va continua să ocupe aceeași poziție și va prezenta un raport scris cu privire la perspectiva sa în termen de șase luni.
 - 2) Dacă problema este soluționată în mod satisfăcător până la finalul acestor șase luni, nu este necesară nicio acțiune suplimentară.
 - 3) Dacă problema nu este soluționată, comitetul executiv al conferinței/instituției al cărei angajat este angajatul va organiza o audiere în fața unui comitet de revizuire (a se vedea mai jos cine face parte din el și care este funcția sa).
- b. Dacă angajatul își promovează în mod activ opiniile diferite cu privire la doctrină și dacă administratorul este obligat să inițieze întâlnirea, se recomandă următoarele:

- 1) Comitetul executiv al conferinței/ instituției are libertatea de a hotărî dacă angajatul rămâne în funcție, cu instrucțiuni explicite de a se abține de la prezentarea opiniilor sale în privat sau în public sau va fi suspendat până la finalizarea audierilor în comitetul de revizuire.
- 2) Comitetul executiv al conferinței/ instituției al cărei angajat este acesta, va dispune audierea sa în comitetul de revizuire (a se vedea mai jos cine face parte din el și care este funcția sa).

2. Comitetul de revizuire – compoziție și funcție.

- a. Comitetul de revizuire este format din alți angajați aleși de comitetul executiv al conferinței/ instituției, cu acordul organizației de la nivelul următor superior, angajați care pot să analizeze și să își exprime opinia cu privire la o problemă de natură doctrinară.
- b. Perspectiva angajatului cu privire la doctrină va fi formulată și înaintată în scris comitetului înainte de ședință. În momentul revizuirii, acesta va fi disponibil pentru discuții cu comitetul.
- c. Membrii comitetului de revizuire își vor desfășura activitatea ținând cont de seriozitatea scopului și fiind caracterizați de onestitate și corectitudine. După o analiză atentă a observațiilor în cauză, comitetul înaintează comitetului executiv al conferinței/ instituției un raport scris al discuției, însoțit de recomandările sale. În cazul în care nu se ajunge la un acord în cadrul comitetului, va fi inclus și raportul grupului minoritar.
- d. Dacă comitetul de revizuire constată că opiniile angajatului sunt compatibile cu convingerile fundamentale ale bisericii, nu va fi necesară nicio acțiune suplimentară. Dar dacă poziția teologică a angajatului este diferită de doctrina adventistă de ziua a șaptea, comisia de revizuire va discuta concluziile sale cu acesta și îl va sfătui:
 - 1) Să studieze și să își reanalizeze poziția teologică, în speranța că acesta își va schimba punctul de vedere.
 - 2) Să nu își facă publice opiniile divergente cu privire la doctrină.
- e. Dacă lucrătorul nu este în măsură să își concilieze opiniile teologice cu poziția Bisericii, iar conștiința îl constrânge să își apere poziția atât în privat, cât și în public, comitetul de revizuire va recomanda comitetului executiv să îi retragă autorizația.
- f. Dacă angajatul a descoperit o nouă perspectivă care este recunoscută de comitetul de revizuire ca fiind validă, aceasta va fi studiată de administratorii uniunii de conferințe (de administratorii diviziunii/ Conferinței Generale în cazul unei instituții a diviziunii/ Conferinței Generale) și, cu recomandările de rigoare, o vor înainta Institutului de Cercetare a Bibliei al Conferinței Generale pentru o decizie finală.

3. Prevederi cu privire la o posibilă contestație.

- a. Angajatul care nu este mulțumit de decizia comitetului de revizuire poate face contestație și să apară înaintea unui comitet format din șapte membri numit de comitetul executiv al uniunii (sau de comitetul executiv al diviziunii în cazul în care este angajatul uneia dintre instituțiile diviziunii/ Conferinței Generale). Acest comitet este prezidat de președintele uniunii de conferințe sau de o persoană numită de acesta și va fi compus din secretarul Asociației Pastorale din cadrul uniunii, doi reprezentanți numiți de comitetul executiv al

- diviziunii/ Conferinței Generale, președintele conferinței/ instituției al cărei angajat este și doi colegi aleși dintre cinci persoane numite de el.
- b. Orice recomandări ale comitetului care analizează contestația din cadrul uniunii de conferințe (dacă este vorba despre un angajat al diviziunii vorbim despre comitetul de apel din cadrul diviziunii) vor fi înaintate comitetului executiv al conferinței/ instituției. Administratorii uniunii de conferințe (diviziunii) vor înștiința angajatul cu privire la decizia comitetului prin intermediul președintelui.
 - c. Orice recomandări ale comitetului executiv al uniunii de conferințe (diviziunii) vor fi transmise comitetului executiv al conferinței/ instituției, iar acestea din urmă iau măsurile necesare cu privire la calitatea lui de angajat.
 - d. Angajatul poate înainta o ultimă contestație comitetului executiv al diviziunii pe al cărei teritoriu locuiește sau comitetului executiv al Conferinței Generale. Decizia acestui din urmă comitet va fi finală și va fi transmisă comitetului executiv al conferinței/ instituției angajatului.
 - e. În perioada audierii, revizuirii și contestației, angajatul se va feri să discute în mod public subiectele problematice.

Documentul 2: Libertatea academică în instituțiile adventiste de învățământ superior

Orice formă de predare și învățare este marcată de o viziune cu privire la natura realității, a omului, a cunoașterii și a valorilor. Originile învățământului universitar creștin se regăsesc într-un principiu care a stat, timp îndelungat, la baza dezvoltării întregului învățământ superior – convingerea că cea mai bună educație este atinsă atunci când dezvoltarea intelectuală are loc într-un mediu în care conceptele biblice sunt fundamentale în stabilirea obiectivelor educației. Acesta este și scopul educației adventiste de ziua a șaptea.

În universitățile adventiste de ziua a șaptea, ca în orice instituție de învățământ superior, principiul libertății academice este esențial pentru stabilirea unor asemenea obiective. Acest principiu reflectă convingerea că libertatea este un drept fundamental într-o societate democratică, dar care are anumite particularități în comunitatea academică. Acesta reprezintă garanția faptului că profesorii și studenții vor putea îndeplini funcțiile de învățare, cercetare și predare cu un număr minim de restricții, aplicându-se subiectelor care sunt de competența profesorului și în cadrul cărora este nevoie de libertate pentru cunoașterea adevărului. Se aplică, de asemenea, atmosferei de cercetare liberă, necesară pentru o învățare sinceră și temeinică în comunitatea academică.

Pentru instituțiile de învățământ superior ale bisericii, libertatea academică are și un alt sens. Aceasta este mai importantă, nu mai puțin importantă, decât în instituțiile laice, fiind esențială pentru însuși binele bisericii. Acest aspect pune pe umerii profesorului creștin responsabilitatea de a fi un cadru didactic universitar disciplinat, responsabil și matur și de a cerceta, preda și publica în limitele competenței sale academice, fără a-i fi impuse limite din exterior, dar respectând caracterul și obiectivele instituției angajatoare și fiind preocupat de nevoile spirituale și intelectuale ale studenților săi.

Universitățile adventiste de ziua a șaptea subscriu, aşadar, la principiile libertății academice, considerate importante în învățământul superior. Aceste principii fac posibilă cercetarea disciplinată și creativă a adevărului. De asemenea, ele recunosc că libertățile nu sunt niciodată absolute și că implică responsabilități direct proporționale cu acestea. Următoarele principii ale libertății academice sunt formulate în contextul răspunderii, acordându-se o atenție deosebită limitelor necesare în contextul scopurilor cu caracter religios ale unei instituții creștine.

Libertățile

1. *Libertatea de exprimare.* Deși libertatea de opinie face parte din moștenirea primită în calitate de ființe create de Dumnezeu, acceptând să lucreze pentru o instituție de învățământ adventistă de ziua a șaptea, profesorul recunoaște anumite limite în exprimarea opiniilor personale.

În calitate de membru al corpului academic, el trebuie să recunoască faptul că publicul va judeca profesia în funcție de spusele sale. Prin urmare, acesta va fi precis, va da pe față respect față de părerile celorlalți și va manifesta o reținere adecvată. El va menționa în mod clar cazurile în care nu vorbește în numele instituției, iar în exprimarea opiniilor personale va avea în vedere efectul lor asupra reputației și obiectivelor acesteia.

2. *Libertatea de a cerceta.* Cercetătorul creștin va desfășura cercetări în contextul credinței sale și din perspectiva eticii creștine. El este liber să realizeze cercetări responsabile, ținând cont de decența și siguranța publică.

3. *Libertatea de a predă.* Cadrul didactic își va desfășura activitatea profesională și își va prezenta materia în contextul viziunii despre lume descrise în paragraful introductiv al acestui document. În calitate de specialist în cadrul unei anumite discipline, el are dreptul la libertatea de a discuta cu sinceritate despre materia sa în sala de clasă. Cu toate acestea, el nu va aborda în predare probleme controversate care nu au legătură cu disciplina sa. Libertatea academică este libertatea a de urmări cunoașterea și adevărul în cadrul ariei de competență a cadrului didactic. Aceasta nu oferă dreptul de a exprima opinii controversate cu privire la subiecte din afara ariei de competență și nu protejează individul de asumarea răspunderii pentru conținutul și metodele sale de predare.

Responsabilități comune

După cum libertatea academică are o semnificație specială în instituțiile bisericii, și limitele ei reflectă preocupările specifice unei astfel de instituții. Principala responsabilitate a cadrelor didactice, a conducătorilor instituțiilor și ai bisericii este să caute și să răspândească adevărul. Cea de-a doua responsabilitate constă în obligația cadrelor didactice, a conducătorilor instituțiilor și ai bisericii de a se consulta unii cu alții atunci când descoperirile științifice afectează mesajul și misiunea bisericii.

Adevăratul cercetător, smerit în eforturile lui de cunoaștere a adevărului, nu refuză să se familiarizeze cu descoperirile și sfaturile altora. El recunoaște că și alții au descoperit și descoperă adevărul. În plus, acesta învață de la ei și caută în mod activ sfatul lor în ce privește exprimarea opiniilor incompatibile cu cele acceptate de Biserica sa, fiind preocupat de armonia comunității Bisericii.

Pe de altă parte, se așteaptă de la conducătorii bisericii să încurajeze o atmosferă caracterizată de ospitalitate creștină în cadrul căreia omul de știință nu se simte amenințat dacă descoperirile sale nu sunt în concordanță cu opiniile tradiționale. Întrucât caracterul dinamic al dezvoltării bisericii depinde de studiul continuu al cercetătorilor dedicați, președintele, consiliul de administrație și conducătorii Bisericii îi vor proteja nu numai pentru binele său, ci și pentru cauza adevărului și binele bisericii.

Poziția oficială a bisericii cu privire la doctrină a fost definită de Conferința Generală aflată în sesiune, fiind publicată în *Seventh-day Adventist Yearbook* [Anuarul adventist de ziua a șaptea] sub titlul „Credințe fundamentale”. Se așteaptă de la cadrele didactice din instituțiile de învățământ ale bisericii să nu transmită ca adevăr opinii contrare acelor adevăruri fundamentale. Ei trebuie să nu uite faptul că adevărul nu este singura urmare a controverselor, ci aceasta produce și tulburare. Omul de știință dedicat va manifesta discreție în prezentarea conceptelor care ar putea amenința unitatea bisericii și eficiența acțiunilor sale.

Pe lângă convingerile fundamentale, există și descoperiri și interpretări cu privire la care există diferențe de opinie în cadrul bisericii, dar care nu afectează relația individului cu aceasta sau cu mesajul ei. Atunci când exprimă aceste diferențe, profesorul va fi obiectiv în prezentarea sa, clarificându-și loialitatea față de biserică. El încearcă să diferențieze între ipoteze și dovezi, între problemele fundamentale și cele marginale.

Pentru cazurile în care apar întrebări referitoare la probleme de libertate academică, fiecare instituție de învățământ superior ar trebui să aibă o procedură clară de abordare a lor. Aceasta ar trebui să includă o revizuire a problemei de către colegi, procedura de contestare a deciziei și revizuirea ei de către consiliul de administrație. Trebuie luate toate măsurile pentru ca aceste acțiuni să fie juste și oneste și să protejeze atât drepturile cadrului didactic, cât și integritatea instituției. Protecția ambelor entități nu este doar o problemă de dreptate ci, în campusurile universitare, este și o problemă de creare și protejare a respectului și comunicării între colegi. Aceasta reprezintă, de asemenea, o protecție împotriva tulburărilor, a unei atitudini servile și înșelătoare.

Implementarea

Se recomandă prezentarea declarației cu privire la libertatea academică în toate instituțiile de învățământ superior și în consiliile de administrație, astfel încât să fie folosită pentru pregătirea propriei declarații cu privire la libertatea academică.

Această poziție a fost aprobată și votată în data de 11 octombrie 1987, în cadrul sesiunii anuale a Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurată în Washington, D.C., Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la toleranță

Advenștii de ziua a șaptea susțin proclamarea anului 1995 ca An al toleranței de către Organizația Națiunilor Unite. Proclamarea Anului toleranței are loc la un moment oportun, intoleranța abundând pe toate continentele – extremism religios bigot, rasism, tribalism, epurări etnice, ostilitate la nivel lingvistic și alte forme de terorism și violență. Creștinii au partea lor de vină pentru prejudiciile și tratamentul inuman la care sunt supuși oamenii.

Toleranța, capacitatea de a *îndura* în circumstanțe nefavorabile, este doar începutul. Creștinii și toți oamenii de bună-credință trebuie să treacă dincolo de acest concept negativ și să empatizeze cu persoane care au convingeri care sunt nu numai diferite de ale lor, ci intră chiar în conflict cu acestea. Cu siguranță, dialogul este superior criticii. Ființele umane trebuie să învețe să susțină sau să se opună unui punct de vedere fără a apela la violență; ele trebuie să fie capabile să discute puncte de vedere diferite fără a manifesta ură sau resentimente. Această atitudine nu este caracterizată de docilitate sau de o supunere degradantă, ci de colaborare și de respectarea drepturilor celorlalți. Fiecare ființă umană are dreptul și responsabilitatea de a-și exprima ideile și idealurile cu hotărâre și entuziasm, însă fără a apela la cuvinte și fapte violente.

În cele din urmă, toleranța, în cel mai înalt sens al ei, nu înseamnă doar acceptarea concepțiilor și oamenilor diferiți, ci ca faptele noastre să fie caracterizate de bunăvoință, promptitudine și înțelegere față de ceilalți – față de toate ființele umane.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație cu privire la valorile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Valorile noastre

Valorile adventiste de ziua a șaptea își au fundamentul în revelația lui Dumnezeu prin intermediul Bibliei și al vieții lui Isus Hristos. Identitatea și chemarea noastră își au originea în modul în care înțelegem profețiile biblice, în special pe cele referitoare la perioada care precede revenirea lui Isus. În consecință, toate aspectele vieții contribuie la creșterea noastră și dau mărturie despre legătura cu Dumnezeu și cu împărăția Sa.

Sentimentul misiunii este motivat de conștientizarea faptului că toate ființele umane, indiferent de circumstanțe, au o valoare infinită înaintea lui Dumnezeu, fiind demne de respect și de respectarea demnității. Prin harul lui Dumnezeu, fiecare ființă umană este înzestrată cu talente și este necesară în diferitele activități ale familiei bisericii.

Respectul nostru pentru diversitate, individualitate și libertate este echilibrat de cel pentru comunitate. Suntem una – o familie mondială implicată în reprezentarea împărăției lui Dumnezeu în lumea noastră printr-o conduită caracterizată de etică, respect reciproc și slujire plină de dragoste. Credințioșia noastră față de Dumnezeu presupune manifestarea devotamentului și a susținerii față de trupul Său, biserica.

Această declarație a fost acceptată și votată în data de 10 octombrie 2004, în cadrul consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la războiul din Congo

Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își exprimă îngrijorarea cu privire la violențele care au loc în zona nord-estică a statului Congo, violențe care rezultă în pierderi de vieți omenești, sărăcie și suferință în rândul bărbaților, femeilor și copiilor nevinovați. Biserica este îngrijorată cu privire la situația membrilor ei și desfășurarea activității organizațiilor Bisericii din regiune, însă este la fel de îngrijorată cu privire la deteriorarea situației umanitare din Congo și din zonele învecinate din regiune. Sute de mii de oameni nevinovați trăiesc cu teamă, sunt strămutați și fără adăpost.

Advențiștii de ziua a șaptea se alătură apelurilor adresate tuturor celor implicați în conflictul din Congo de a înceta activitățile militare și de a utiliza metode pașnice de soluționare a oricăror probleme care ar provoca ostilitățile. Dialogul și negocierile sunt de preferat violenței și strigătelor de război.

Biserica îndeamnă, de asemenea, comunitatea internațională să își intensifice eforturile de a pune capăt crizei. Principiile creștine, morale și etice ale drepturilor omului și negocierile cu bună-credință și echitabile pentru toate părțile implicate ne determină să lansăm acest apel.

Pe lângă angajamentul său de a se implica în răspunsul umanitar, Biserica face apel la toți cei care sunt impresionați de situația de război din Congo să răspundă cu empatie pentru a alina suferința și nenorocirea din regiune.

Au existat rapoarte media conform cărora generalul Laurent Nkunda, conducătorul Consiliului Național pentru Apărarea Poporului din Congo, ar fi afiliat Bisericii. Acesta nu a slujit niciodată în calitate de pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Deși uneori a ales să asiste la programele Bisericii, el nu este un membru activ al acesteia. Conduita și implicarea sa în conflict nu reprezintă valorile și stilul de viață adventist.

Această declarație oficială a fost dată publicității de Departamentul de Comunicare din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu sediul în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii, în numele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 2 decembrie 2008.

Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la războiul din Irak

După declanșarea ostilităților în Irak, Departamentul de Comunicare de la sediul Bisericii Adventiste mondiale, în numele Biroului Președintelui, dă publicității următoarea declarație:

Izbucnirea războiului din Irak reprezintă o altă ocazie în care oamenii credincioși să ofere speranță în fața disperării. Creștinii adventiști de ziua a șaptea sunt promotori ai păcii, alăturându-se oamenilor din toată lumea care se roagă pentru încetarea rapidă a ostilităților actuale.

În calitate de comunitate de credință activă în toate națiunile lumii, nu putem considera că vreo țară este rea, ci mai degrabă o vedem ca fiind locuită de oameni pentru care a murit Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. Ne amintim de sutele de credincioși adventiști din Irak care se închină în trei biserici, inclusiv în Bagdad și în vechiul oraș Ninive. Înalțăm rugăciuni stăruitoare pentru ei și pentru toți cei afectați de acest conflict.

Ne reînnoim angajamentul de a oferi speranță în mijlocul deznădejdiei. Dorim să oferim, de asemenea, vindecare și să fim responsabili pentru cei ale căror vieți au fost distruse, oriunde s-ar afla. Aceasta reprezintă o parte integrantă a chemării noastre.

Bisericile nu ar trebui să fie cunoscute doar pentru contribuția lor spirituală – deși aceasta este fundamentală –, ci și pentru susținerea calității vieții, iar pacea este esențială pentru atingerea acestui deziderat. Facem apel la creștinii și oamenii de-bună credință din toată lumea să joace un rol activ în crearea și menținerea păcii, făcând, astfel, parte din soluție, și nu din problemă.¹

Deși ne rugăm și lucrăm pentru ca pacea să triumfe, recunoaștem – și declarăm – că singura pace adevărată va fi îndeplinită atunci când împlinirea binecuvântatei speranțe a revenirii lui Hristos pe Pământ va deveni realitate. Fie ca această zi să vină în curând și ca speranța să strălucească cu putere chiar și în aceste ore întunecate.

¹„Apel la pace al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”, Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, 18 aprilie 2002.

Declarație dată publicității în data de 20 martie 2003, în numele Biroului Președintelui, de Departamentul de Comunicare al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la fericirea și valoarea copiilor

Advențiștii de ziua a șaptea recunosc dreptul tuturor copiilor la un cămin fericit și stabil și la oferirea libertății și susținerii necesare pentru a atinge idealul intenționat de Dumnezeu. În 1989, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a recunoscut importanța fundamentală a copiilor, votând „Convenția cu privire la drepturile copilului”.

În armonie cu multe dintre aceste principii înalte și având în vedere importanța acordată de Isus copiilor atunci când a spus „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Matei 19:14), noi facem eforturi pentru a ajuta copiii care suferă din cauza următoarelor fenomene distructive:

Sărăcia. Sărăcia influențează dezvoltarea copiilor, lipsindu-i de hrană, îmbrăcăminte și adăpost, afectându-le sănătatea și educația.

Analfabetismul. Analfabetismul părinților îngreunează câștigarea veniturilor, îngrijirea familiei și atingerea potențialului maxim de către copii.

Lipsa asistenței medicale. Milioane de copii nu au acces la asistență medicală din cauza lipsei asigurărilor medicale sau pentru că trăiesc în locuri în care nu există personal medical.

Exploatarea și vulnerabilitatea. Copiii sunt lipsiți de anumite drepturi și exploatați atunci când sunt folosiți ca resurse ieftine de muncă în fabrici clandestine, în conflicte armate și în satisfacerea plăcerilor sexuale perverse ale agresorilor adulți, fiind expuși la materiale pornografice în mass-media și pe internet.

Violența. Numeroși copii mord anual de o moarte violentă. Majoritatea celor care suferă în conflictele armate sunt femei și copii. Copiii rămân cu cicatrici fizice și psihice profunde chiar și după încetarea conflictelor.

Ca răspuns la problemele și nevoile menționate mai sus, advențiștii de ziua a șaptea susțin respectarea următoarelor drepturi ale copiilor:

1. Dreptul la un cămin iubitor și stabil, caracterizat de siguranță și lipsa abuzurilor.
2. Dreptul la hrană, îmbrăcăminte și un adăpost adecvat.
3. Dreptul la asistență medicală adecvată.
4. Dreptul la o educație care să le ofere copiilor un rol pozitiv în societate, dezvoltându-le potențialul și abilitatea de a-și câștiga traiul.
5. Dreptul la o educație religioasă și morală în cămin și în biserică.
6. Dreptul de a nu fi discriminați și exploatați.

7. Dreptul la personalitate, respect și dezvoltarea stimei de sine.

Această declarație a fost votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în perioada 29 iunie – 9 iulie 2000 în Toronto, Canada.

Declarație cu privire la problemele femeilor

Advențiștii de ziua a șaptea cred că toți oamenii, bărbați și femei, au fost creați egali, după chipul unui Dumnezeu iubitor. Noi credem că atât bărbații, cât și femeile sunt chemați să joace un rol important în împlinirea misiunii fundamentale a Bisericii Adventiste: acela de a lucra împreună în folosul omenirii. Cu toate acestea, recunoaștem cu durere că în toată lumea, atât în țările în curs de dezvoltare, cât și în cele dezvoltate, condițiile sociale nefavorabile le împiedică adesea pe femei să își dezvolte pe deplin potențialul oferit de Dumnezeu.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a identificat câteva probleme majore, demonstrate prin intermediul cercetărilor, care le împiedică adesea pe femei să își aducă valoroasa contribuție la dezvoltarea societății. Stresul, mediul și pretențiile tot mai crescute la adresa femeilor le supun pe acestea unor riscuri majore pentru sănătate. Sărăcia și volumul mare de muncă nu numai că privează femeile de abilitatea de a se bucura de viață, ci chiar le afectează bunăstarea fizică și spirituală. În plus, violența domestică are efecte severe asupra victimelor.

Femeile au dreptul să se bucure de privilegiile și oportunitățile oferite de Dumnezeu tuturor ființelor umane – dreptul la alfabetizare, la educație, la asistență medicală, dreptul de a lua decizii, precum și dreptul de a fi protejate de abuzuri fizice, psihice sau sexuale. Considerăm, de asemenea, că femeile ar trebui să joace un rol tot mai important în organisme de conducere și de luare a deciziilor atât în cadrul bisericii, cât și al societății.

În cele din urmă, credem că biserica își va îndeplini misiunea doar atunci când femeile vor fi încurajate să își atingă potențialul maxim.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a fost dată publicității de Biroul Președintelui Robert S. Folkenberg în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Utrecht, Olanda, în perioada 29 iunie – 8 iulie 1995.

Declarație cu privire la adventism și anul 2000

Advențiștii de ziua a șaptea își ancorează speranța în viața, moartea și învierea lui Hristos și așteaptă cu nerăbdare împlinirea acelei speranțe în revenirea iminentă a lui Isus. Advențiștii își bazează credința pe învățăturile Scripturii și consideră că trecerea timpului este importantă în măsura în care ne apropie de cel mai minunat eveniment la care vor fi vreodată martori ochii umani. Noi așteptăm cu nerăbdare revenirea vizibilă a lui Hristos, însă nu facem speculații cu privire la momentul exact în care va avea loc acel eveniment. Isus ne-a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1:7).

În consecință, advențiștii nu acordă o semnificație religioasă sfârșitului unui mileniu și începutului unui nou. Anul 2000 nu are o semnificație profetică deosebită; Biblia nu îl menționează, iar orice speculație cu privire la semnificația lui religioasă trebuie respinsă. Cu toate acestea, considerăm că fiecare an care trece ne aduce mai aproape de revenirea Domnului nostru.

Ne dăm seama că sfârșitul unui mileniu are un impact afectiv important asupra rasei umane. Nimeni dintre cei care trăiesc astăzi nu a mai trăit un asemenea eveniment. Mulți sunt îngrijorați, anticipează sau chiar se tem acum, când ne apropiem de anul 2000. Deși mulți sunt neliniștiți cu privire la ceea ce se întâmplă în natură și în societate, Domnul nostru spune: „Să nu vi se tulbure inima” (Ioan 14:1). Astfel, în calitate de creștini advențiști de ziua a șaptea, împărtășim speranța unui viitor glorios care va deveni realitate la vremea stabilită de Dumnezeu.

Această declarație a fost votată în data de 29 septembrie 1999, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la perspectiva biblică asupra vieții înainte de naștere și implicațiile ei asupra avortului

Ființele umane sunt create după chipul lui Dumnezeu. O parte a darului pe care Dumnezeu ni l-a oferit este procrearea, abilitatea de lua parte la procesul de creație alături de Creatorul vieții. Acest dar sacru ar trebui întotdeauna prețuit. În planul inițial al lui Dumnezeu, toate sarcinile aveau să fie urmarea exprimării dragostei dintre un bărbat și o femeie devotați unul altuia în cadrul căsătoriei. Sarcina ar trebui dorită, iar fiecare copil ar trebui iubit, prețuit și îngrijit chiar înainte de naștere. Din nefericire, de la intrarea păcatului în lume, Satana a făcut eforturi pentru a distorsiona chipul lui Dumnezeu prin deteriorarea tuturor darurilor oferite de el – inclusiv a darului procreării. În consecință, oamenii se confruntă uneori cu dileme și decizii dificile în ce privește sarcina.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este dedicată învățăturilor și principiilor Sfințelor Scripturi, care exprimă valorile lui Dumnezeu cu privire la viață și le oferă călăuzire viitorilor părinți, personalului medical, bisericilor și tuturor credincioșilor în ce privește credința, doctrina, comportamentul etic și stilul de viață. Deși Biserica nu reprezintă conștiința credincioșilor individuali, are datoria de a transmite principiile și învățăturile prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Această declarație afirmă caracterul sacru al vieții și prezintă principiile biblice aplicabile în cazul avortului. În cadrul acestui document, avortul este înțeles ca fiind orice acțiune întreprinsă cu scopul de a întrerupe o sarcină și nu se referă la întreruperea spontană a sarcinii, cunoscută și ca pierderea sarcinii sau avort spontan.

Principii și învățături biblice legate de avort

Deoarece practica avortului trebuie analizată în lumina Scripturii, următoarele principii și învățături biblice le oferă călăuzire atât comunității religioase, cât și persoanelor afectate de astfel de decizii dificile.

1. *Dumnezeu susține valoarea și caracterul sacru al vieții umane.* Viața umană este deosebit de importantă pentru Dumnezeu. Creând umanitatea după chipul Său (Geneza 1:27; 2:7), Dumnezeu este personal interesat de oameni. Dumnezeu îi iubește și comunică cu ei, iar ei îl pot iubi și pot comunica cu El.

Viața este un dar oferit de Dumnezeu, iar Dumnezeu este Dătătorul vieții. În Isus este viața (Ioan 1:4). El are viața în Sine (Ioan 5:26). El este învierea și viața (Ioan 11:25; 14:6). El oferă viață din belșug (Ioan 10:10). Cine îl are pe Fiul are viața (1 Ioan 5:12). El este și susținătorul vieții (Faptele Apostolilor 17:25-28; Coloseni 1:17; Evrei 1:1-3), iar Duhul Sfânt este descris ca fiind Duh de viață (Romani 8:2). Dumnezeu ține la creația Sa și în mod deosebit la umanitate.

În plus, importanța vieții umane reiese clar din faptul că, după cădere (Geneza 3), Dumnezeu l-a „dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Deși Dumnezeu ar fi putut abandona și pune capăt existenței umanității păcătoase, El a ales viața. În consecință, urmașii lui Hristos vor fi înviați din morți și vor trăi în comuniune cu Dumnezeu (Ioan

11:25-26; 1 Tesaloniceni 4:15-16, Apocalipsa 21:3). Astfel, viața umană are o valoare inestimabilă. Această afirmație se aplică tuturor stadiilor vieții umane: fătului, copiilor de diferite vârste, adolescenților, adulților și celor de vârstă a treia – indiferent de aptitudinile fizice, mintale și emoționale. Se aplică, de asemenea, tuturor oamenilor, indiferent de sex, etnie, statut social, religie sau orice altceva i-ar caracteriza. Potrivit acestei modalități de a înțelege caracterul sacru al vieții, toate viețile umane au o valoare egală și inviolabilă și trebuie să fie tratate cu grijă și respect.

2. Pentru Dumnezeu, copilul nenăscut este un om viu. Viața prenatală este prețioasă în ochii lui Dumnezeu, iar Biblia vorbește despre faptul că Dumnezeu îi cunoaște pe oameni înainte de a fi concepuți. „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmii 139:16). În anumite cazuri, Dumnezeu a ghidat viața prenatală. Samson urma să fie „închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui” (Judecători 13:5). Servitorul lui Dumnezeu a fost chemat înainte să se nască, pe când era încă în pântecul mamei sale (Isaia 49:1,5). Ieremia a fost ales ca profet încă dinainte de a se naște (Ieremia 1:5), așa cum s-a întâmplat și cu Pavel (Galateni 1:15), iar Ioan Botezătorul urma să se „umple de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale” (Luca 1:15). Îngerul Gabriel i-a spus Mariei cu privire la Isus: „Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). Isus Hristos întrupat a trecut prin perioada prenatală a vieții umane și a fost recunoscut ca Mesia și Fiul lui Dumnezeu la puțin timp după ce a fost conceput (Luca 1:40-45). Biblia îi atribuie copilului nenăscut bucuria (Luca 1:44) și chiar rivalitatea (Geneza 25:21-23). Cei încă nenăscuți au un statut clar în fața lui Dumnezeu (Iov 10:8-12; 31:13-15). Legea biblică valorizează protejarea vieții umane și tratează aspru nașterea prematură sau moartea fătului sau a mamei ca urmare a agresiunii acestuia din urmă.

3. *Voia lui Dumnezeu cu privire la viața umană este exprimată în Cele Zece Porunci și explicată de Isus în Predica de pe Muntele Fericirilor.* Decalogul a fost dat poporului legământului și lumii pentru a le conduce viețile și a-i proteja. Poruncile incluse în el sunt adevăruri neschimbătoare care ar trebui prețuite, respectate și urmate. Psalmistul laudă Legea lui Dumnezeu (ex.: Psalmul 119), iar Pavel o numește sfântă, dreaptă și bună (Romani 7:12). Cea de-a șasea poruncă spune: „Să nu ucizi” (Exodul 20:13), ceea ce face apel la protejarea vieții umane. Principiul protejării vieții umane consacrat în cea de-a șasea poruncă plasează avortul sub sfera ei. Isus a întărit porunca de a nu ucide în Matei 5:21-22. Viața este protejată de Dumnezeu. Nu este evaluată în funcție de abilitățile sau utilitatea fiecărei persoane, ci de valoarea conferită prin crearea ei de către Dumnezeu și prin dragostea Lui plină de sacrificiu. Calitatea de persoană, valoarea umană și mântuirea nu sunt câștigate sau meritate, ci sunt oferite prin bunăvoința lui Dumnezeu.

4. *Viața îi aparține lui Dumnezeu, iar ființele umane sunt administratorii Lui.* Scriptura învață că toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu (Psalmii 50:10-12). Oamenii îi aparțin pentru că El i-a creat (Psalmii 139:13-16) și pentru că i-a răscumpărat plătină cel mai mare preț cu putință – propria viață (1 Corinteni 6:19-20). Astfel, toate ființele umane sunt administratori ai lucrurilor pe care Dumnezeu li le-a încredințat, inclusiv ai propriilor vieți, ale copiilor lor și ale copiilor încă nenăscuți.

Administrarea vieții include și asumarea responsabilităților care într-un fel sau altul le limitează opțiunile (1 Corinteni 9:19-22). Din moment ce Dumnezeu este Dătătorul și Deținătorul vieții, ființele

umane nu au un control absolut asupra lor și ar trebui să încerce să protejeze viața ori de câte ori acest lucru este posibil.

Principiul administrării creștine a vieții obligă comunitatea de credincioși să le ofere călăuzire, susținere, grijă și dragoste celor care trebuie să ia decizii cu privire la o sarcină.

5. *Biblia învață purtarea de grijă pentru cei slabi și vulnerabili.* Însuși Dumnezeu are grijă de cei dezavantajați și oprimați și îi protejează. El „nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; El face dreptate orfanului și văduvei și iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte” (Deuteronom 10:17-18; cf. Psalmii 82:3-4; Iacov 1:27). El nu îi consideră pe copii responsabili pentru păcatele părinților lor (Ezechiel 18:10). Dumnezeu așteaptă același lucru și de la copiii Lui. Ei sunt chemați să îi ajute pe cei vulnerabili și să le ușureze soarta (Psalmii 41:1; 82:3-4; Faptele Apostolilor 20:35). Isus vorbește despre cei mai neînsemnați frați ai Lui (Matei 25:40), de care sunt responsabili urmașii Săi, și despre micuții care nu ar trebui disprețuiți sau pierduți (Matei 18:10-14). Cei mai mici dintre aceștia, nenăscuții, ar trebui numărați în rândul lor.

6. *Harul lui Dumnezeu promovează viața într-o lume deteriorată de păcat și moarte.* Este în natura lui Dumnezeu să protejeze și să susțină viața. Pe lângă rolul lui Dumnezeu în protejarea creației Sale (Psalmii 103:19; Coloseni 1:17; Evrei 1:3), Biblia recunoaște numeroasele efecte devastatoare ale păcatului asupra creației, inclusiv asupra corpului uman. În Romani 8:20-24, Pavel descrie efectul căderii ca fiind supunerea creației la deșertăciune. În consecință, în cazuri rare și extreme, conceperea poate duce la sarcini care ar avea ca finalitate moartea și/sau anomalii care amenință viața și care aduc indivizii sau cuplurile în fața unor dileme neobișnuite. În astfel de cazuri, deciziile pot fi lăsate pe seama persoanelor implicate și a familiilor lor. Aceste decizii ar trebui luate pe baza informațiilor și călăuzite de Duhul Sfânt și de perspectiva biblică asupra vieții, descrisă mai sus. Harul lui Dumnezeu promovează și protejează viața. Persoanele aflate în astfel de situații dificile pot veni la El cu sinceritate pentru a găsi calea pe care să o urmeze, confort și pace în Dumnezeu.

Implicații

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că avortul nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu pentru viața ființelor umane. Acesta afectează copilul nenăscut, mama, tatăl, familia restrânsă și extinsă, familia bisericii și societatea, având consecințe pe termen lung asupra tuturor. Ținta credincioșilor este de a avea încredere în Dumnezeu și de a-l respecta voia cu privire la viețile lor, știind că El are în vedere binele lor suprem.

Deși nu tolerează avortul, Biserica și membrii ei sunt chemați să urmeze exemplul lui Isus, cel „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), pentru (1) a crea o atmosferă de dragoste adevărată și a le oferi o asistență pastorală biblică și plină de har și o susținere plină de iubire celor care trebuie să ia decizii dificile cu privire la avort; (2) a beneficia de ajutorul familiilor devotate și armonioase și a le instrui pentru a asista persoanele, cuplurile și familiile aflate în dificultăți; (3) a-i încuraja pe membrii bisericii să-i primească în casele lor pe cei în nevoie, inclusiv familii monoparentale, orfani și copii adoptați sau din centrele de plasament; (4) a fi interesați și a susține prin diferite căi femeile

însărcinate care decid să păstreze copilul; și (5) a le oferi susținere emoțională și spirituală celor care, din diferite motive, au avortat un copil sau au fost forțate să avorteze un copil și suferă din punct de vedere fizic, emoțional și/sau spiritual.

Problema avortului ridică probleme însemnate, însă le oferă membrilor și Bisericii ocazia de a fi ceea ce aspiră să fie: o comunitate de frați și surori, o comunitate de credincioși, familia lui Dumnezeu, care manifestă dragostea Sa nemăsurată și neschimbătoare.

Declarație votată în data de 16 octombrie 2019, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurate în Silver Spring, statul Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la transsexualism

Creșterea nivelului de conștientizare cu privire la nevoile și provocările cu care se confruntă bărbații și femeile transsexuale și prezența lor în societățile din întreaga lume ridică întrebări importante nu doar în rândul celor afectați de fenomenul transsexualității, ci și în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Deși luptele și provocările celor care se identifică ca fiind transsexuali au unele elemente care sunt comune provocărilor tuturor ființelor umane, recunoaștem unicitatea situației lor și limitele cunoștințelor noastre în anumite situații. Cu toate acestea, credem că Scriptura oferă principii călăuzitoare și sfaturi atât pentru persoanele transsexuale, cât și pentru Biserică, principii care transcend cultura și tradițiile umane.

Fenomenul transsexualității

În societatea modernă, identitatea de gen denotă de obicei „rolul public (și de obicei recunoscut legal) de băiat sau fată, bărbat sau femeie”, în timp ce sexul se referă la „indicatorii biologici de bărbat sau femeie”¹. În general, identitatea de gen coincide cu sexul biologic al persoanei la naștere. Cu toate acestea, uneori acestea nu coincid la nivel fizic și/sau mintal-afectiv.

La nivel fizic, ambiguitatea organelor genitale poate fi urmarea unor anomalii anatomice sau fiziologice, astfel încât nu se poate stabili clar dacă un copil este bărbat sau femeie. Această ambiguitate a diferențierii sexuale anatomice este adesea numită hermafroditism sau intersexualitate.²

La nivel mintal-afectiv, identitatea de gen nu coincide cu sexul biologic al persoanei în cazul persoanelor transsexuale, a căror anatomie sexuală este în mod clar masculină sau feminină, dar care se identifică cu genul opus sexului lor biologic. Aceștia se pot descrie ca fiind blocați într-un corp greșit. Fenomenul transsexualității, care în trecut era diagnosticat ca fiind o „tulburare de identitate de gen”, iar în prezent este denumit „disforie de gen”, poate fi înțeles ca un termen general care descrie varietatea modalităților în care indivizii interpretează și își exprimă identitatea de gen, altfel decât cei care determină genul pe baza sexului biologic.³ „Disforia de gen se manifestă într-o varietate de moduri, inclusiv prin dorința puternică de a fi tratat ca fiind de gen opus sau de a îndepărta propriile caracteristici sexuale sau printr-o convingere puternică că propriile sentimente și reacții sunt tipice genului opus.”⁴

În contextul tendințelor contemporane de respingere a genului biblic binar (bărbat și femeie) și de a-l înlocui cu un spectru tot mai larg de tipuri de gen, anumite alegeri luate ca urmare a asumării transsexualității sunt considerate ca fiind normale și acceptate în cultura contemporană. Cu toate acestea, dorința de a se schimba sau de a trăi ca o persoană de alt gen poate determina alegeri incompatibile cu o viață trăită în conformitate cu învățăturile biblice. Disforia de gen poate duce, de exemplu, la travestism,⁵ operații de schimbare de sex și dorința de a avea o relație de căsătorie cu o persoană care are același sex biologic. Pe de altă parte, există persoane transsexuale care suferă în tăcere trăind o viață de celibat sau fiind căsătorite cu persoane de sex opus.

Principii biblice referitoare la sexualitate și fenomenul transsexualității

Deoarece fenomenul transsexualității trebuie analizat din perspectiva Scripturii, următoarele principii și învățături biblice pot ajuta comunitatea de credință să relaționeze cu persoanele cu disforie de gen în conformitate cu Biblia și asemenea lui Hristos:

1. Când Dumnezeu a creat omul, El a creat două persoane pe care le-a identificat ca fiind bărbat și femeie. Biblia leagă genul de sexul biologic în mod inextricabil (Geneza 1:27; 2:22-24), nefăcând distincție între cele două. Cuvântul lui Dumnezeu susține complementaritatea, precum și distincția clară dintre bărbat și femeie în momentul creării. Relatarea procesului de creație din Geneza este baza tuturor întrebărilor referitoare la sexualitatea umană.

2. Din perspectivă biblică, ființa umană este o unitate psihosomatică. De exemplu, Scriptura numește în mod repetat întreaga ființă umană ca fiind „un suflet” (Geneza 2:7; Ieremia 13:17; 52:28-30; Ezechiel 18:4; Faptele Apostolilor 2:41; 1 Corinteni 15:45), un trup (Efeseni 5:28; Romani 12:1-2; Apocalipsa 18:13), carne (1 Petru 1:24) și duh (2 Timotei 4:22; 1 Ioan 4:1-3). Astfel, Biblia nu susține dualismul în sensul unei separări între corp și simțul propriei sexualități. În plus, ființele umane nu sunt prezentate de Scriptură ca fiind nemuritoare, deoarece doar Dumnezeu posedă nemurirea (1 Timotei 6:14-16) și le-o va da la prima înviere celor care cred în El (1 Corinteni 15:51-54). Astfel, ființa umană este, de asemenea, menită să fie o entitate sexuală nedivizată, iar identitatea sexuală nu poate fi separată de trup. Conform Scripturii, identitatea noastră de gen, așa cum a fost concepută de Dumnezeu, este determinată de sexul nostru biologic la naștere (Geneza 1:27; 5:1-2; Psalmii 139: 13-14; Marcu 10:6).

3. Cu toate acestea, Scriptura recunoaște că, din cauza căderii (Geneza 3:6-19), întreaga ființă umană – adică facultățile ei psihice, fizice și spirituale – este afectată de păcat (Ieremia 17:9; Romani 3:9; 7:14-23; 8:20-23; Galateni 5:17) și trebuie reînnoită de Dumnezeu (Romani 12:2). Emoțiile, sentimentele și percepțiile noastre nu sunt indicatori de încredere ai concepțiilor, idealurilor și adevărului lui Dumnezeu (Proverbe 14:12; 16:25). Avem nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu prin intermediul Scripturii pentru a hotărî ce este în cel mai înalt interes al nostru și pentru a trăi după voia Lui (2 Timotei 3:16).

4. Faptul că unele persoane își afirmă o identitate de gen incompatibilă cu sexul lor biologic descoperă o dihotomie gravă. Această frângere sau suferință, simțită sau nu, este o manifestare a efectelor dăunătoare ale păcatului asupra oamenilor și poate avea numeroase cauze. Deși disforia de gen nu este păcătoasă în sine, ea poate duce la alegeri păcătoase. Aceasta este o altă dovadă a faptului că, la nivel personal, ființele umane sunt implicate în marea luptă dintre Hristos și Satana.

5. Atâta timp cât persoanele transsexuale sunt devotate trăirii unei vieți în conformitate cu învățăturile biblice cu privire la sexualitate și căsătorie, acestea pot fi membre ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Biblia afirmă în mod clar și constant că orice activitate sexuală în afara căsătoriei heterosexuale reprezintă un păcat (Matei 5:28,31-32; 1 Timotei 1:8-11; Evrei 13:4). Orice alte comportamente sexuale sunt distorsiuni păcătoase ale darului sexualității oferit de Dumnezeu (Romani 1:21-28; 1 Corinteni 6:9-10).

6. Deoarece Biblia reprezintă fiecare ființă umană ca reprezentând un întreg, fără a face diferența între sexul biologic și identitatea de gen, Biserica se opune operațiilor de schimbare de sex și căsătoriei celor care au fost supuși unei astfel de proceduri. Din perspectiva biblică, holistică, cu privire la natura umană, nu se poate aștepta ca în cazul unei operații de schimbare de sex să aibă loc o trecere completă de la un gen la altul și formarea unei identități sexuale desăvârșite.

7. Biblia le poruncește urmașilor lui Hristos să iubească pe toată lumea. Creați după chipul lui Dumnezeu, toți oamenii trebuie tratați cu demnitate și respect, iar aici sunt incluse și persoanele transsexuale. Ridiculizarea, abuzarea și hărțuirea acestora sunt incompatibile cu porunca biblică: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Marcu 12:31).

8. Biserica, în calitate de comunitate a lui Isus Hristos, trebuie să fie un refugiu și un loc al speranței, al grijii și al înțelegerii pentru toți cei care sunt derutați, suferinzi, chinuiți și se simt singuri, pentru că urmașul lui Hristos „nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă” (Matei 12:20). Toți oamenii sunt invitați să frecventeze Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și să se bucure de părtășia cu credincioșii ei. Cei care sunt membri se pot implica în toate aspectele vieții bisericii atâta timp cât îmbrățișează mesajul, misiunea și valorile ei.

9. Biblia proclamă vestea bună a iertării păcatelor cu caracter sexual comise de heterosexuali, homosexuali, transsexuali și alții, viețile lor putând fi transformate prin credința în Isus Hristos (1 Corinteni 6:9-11).

10. Cei care experimentează o incongruență între sexul lor biologic și identitatea de gen sunt încurajați să urmeze principiile biblice pentru tratarea suferinței lor. Ei sunt invitați să mediteze asupra planului inițial al lui Dumnezeu cu privire la puritatea și fidelitatea sexuală. În calitate de ființe umane care îi aparțin lui Dumnezeu, toți sunt chemați să-L onoreze prin trupurile și prin alegerile lor (1 Corinteni 6:19). Persoanele transsexuale sunt încurajate să li se alăture tuturor credincioșilor și să îl aștepte pe Dumnezeu, fiindu-le oferită plinătatea compasiunii, harului și păcii divine în așteptarea revenirii iminente a lui Hristos, atunci când toți adevărații urmași ai lui Hristos vor fi transformați complet după chipul lui Dumnezeu.

¹ *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, 5th ed. (DSM-5™), editat de American Psychiatric Association (Washington, DC: American Psychiatric Publishing, 2013), pag. 451.

² Cei născuți cu această afecțiune congenitală pot beneficia, sau nu, de tratament chirurgical.

³ A se vedea DSM-5™, pag. 451-459.

⁴ Această frază face parte dintr-o prezentare scurtă a disforiei de gen folosită în [prezentarea DSM-5™](#), publicată în anul 2013 (accesată în data de 11 aprilie 2017).

⁵ Travestismul, numit și comportament de travestit, este interzis în Deuteronom 22:5.

Declarație votată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 11 aprilie 2017.

Declarație de încredere în scrierile lui Ellen G. White

Noi, delegații la sesiunea Conferinței Generale din anul 2015, desfășurată în San Antonio, Texas, Statele Unite ale Americii, ne exprimăm profunda recunoștință față de Dumnezeu pentru prezența continuă a diferitelor daruri spirituale în rândul poporului Său (1 Corinteni 12:4-11; Efeseni 4:11-14) și în mod special pentru îndrumarea profetică primită prin viața și lucrarea lui Ellen G. White (1827-1915).

La o sută de ani de la moartea ei, ne bucurăm că scrierile ei sunt disponibile pe tot globul, în numeroase limbi și într-o varietate de formate tipărite și electronice.

Ne reafirmăm convingerea că scrierile ei sunt inspirate de Dumnezeu, Îl au, cu adevărat, în centru pe Hristos și sunt fundamentate pe Biblie. Ele nu înlocuiesc Biblia, ci înalță caracterul normativ al Scripturii și corectează interpretări inexacte ale acesteia derivate din tradiție, rațiunea umană, experiența personală și cultura modernă.

Ne dedicăm studiului însoțit de rugăciune și de inimi dornice să urmeze sfaturile și instrucțiunile pe care le găsim în ele. Individual, în familie, în grupuri mici, în clasă sau în biserică, studiul combinat al Bibliei și al scrierilor sale oferă o experiență transformatoare, care întărește credința. Încurajăm crearea permanentă de strategii locale și globale de încurajare a circulației scrierilor sale în interiorul și în afara bisericii. Studiarea acestora sunt o modalitate eficientă de a întări și a pregăti poporul lui Dumnezeu pentru revenirea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Această declarație a fost votată în cadrul sesiunii Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în perioada 2-11 iulie 2015 în San Antonio, Texas, Statele Unite ale Americii.

Declarație de consens cu privire la o teologie adventistă a hirotonirii

Într-o lume înstrăinată de Dumnezeu, Biserica este formată din cei pe care Dumnezeu i-a împăcat cu Sine și unii cu alții. Prin lucrarea mântuitoare a lui Hristos, aceștia sunt uniți cu El prin botez (Efeseni 4:4-6), devenind astfel o preoție împăratească a cărei misiune este să vestească „puterile minunate ale Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Credincioșilor li se încredințează această lucrare de împăcare (2 Corinteni 5:18-20), aceștia fiind chemați și înzestrați cu darurile necesare pentru a o îndeplini prin puterea Duhului Sfânt și prin darurile pe care El li le dăruiește pentru a îndeplini misiunea evangheliei (Matei 28:18-20).

Deși toți credincioșii sunt chemați să-și folosească darurile spirituale pentru slujire, Scriptura identifică anumite poziții de conducere care au aprobarea publică a Bisericii pentru persoanele care îndeplinesc criteriile Scripturii (Numeri 11:16-17; Faptele Apostolilor 6:1-6; 13:1-3; 14:23; 1 Timotei 3:1-12; Tit 1:5-9). În câteva cazuri, această susținere implică „punerea mâinilor”. Versiunile în limba engleză ale Bibliei folosesc cuvântul *ordain* [a hirotonisi] pentru a traduce multe cuvinte din greacă și ebraică ce transmit ideea de alegere și numire a acestor persoane într-o anumită funcție. De-a lungul istoriei creștine, termenul de hirotonisire a dobândit și alte sensuri decât cel inițial. În acest context, adventiștii de ziua a șaptea înțeleg hirotonisirea, în sens biblic, ca fiind acțiunea prin care Biserica îi recunoaște public pe cei chemați și înzestrați pentru slujirea Bisericii locale și globale.

Pe lângă rolul unic al apostolilor, Noul Testament identifică următoarele categorii de conducători hirotonisiți: prezbiterul/ episcopul (Faptele Apostolilor 14:23; 20:17,28; 1 Timotei 3:2-7; 4:14; 2 Timotei 4:1-5; 1 Petru 5:1) și diaconul (Filipeni 1:1; 1 Timotei 3:8-10). Deși majoritatea prezbiterilor și diaconilor slujeau într-o anumită localitate, unii prezbiteri, numiți episcopi, erau itineranți și supravegheau un teritoriu mai mare pe care se aflau mai multe biserici, ceea ce se poate reflecta în lucrarea de slujire a unora precum Timotei și Tit (1 Timotei 1:3-4; Tit 1:5).

Prin actul de hirotonisire, Biserica conferă autoritate reprezentativă persoanelor pentru lucrarea specifică pentru care sunt numiți (Faptele Apostolilor 6:1-3; 13:1-3; 1 Timotei 5:17; Tit 2:15). Această lucrare poate include reprezentarea Bisericii, vestirea evangheliei, conducerea serviciului pentru Cina Domnului și botez, înființarea și organizarea de biserici, îndrumarea și îngrijirea membrilor, combaterea învățăturilor false și slujirea comunității în general (cf. Faptele Apostolilor 6:3; 20:28-29; 1 Timotei 3:2,4-5; 2 Timotei 1:13-14; 2:2; 4:5; Tit 1:5,9). Deși hirotonisirea contribuie la păstrarea ordinii în Biserică, ea nu transmite calități speciale persoanelor hirotonisite și nici nu instaurează o ierarhie în cadrul comunității de credință. Printre exemplele biblice de hirotonisire se numără încredințarea unei sarcini, punerea mâinilor, postul și rugăciunea și încredințarea în grija harului lui Dumnezeu (Deuteronom 3:28; Faptele Apostolilor 6:6; 14:26; 15:40).

Persoanele hirotonisite își dedică talentele Domnului și Bisericii Sale pentru o viață de slujire. Modelul fundamental al hirotonisirii este trimiterea celor doisprezece apostoli de către Isus (Matei 10:14; Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16), iar modelul suprem de slujire creștină este viața și lucrarea Domnului nostru, care a venit nu pentru a l se sluji, ci pentru a sluji (Marcu 10:45; Luca 22:25-27; Ioan 13:1-17).

Această declarație a fost votată în data de 14 octombrie 2014, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Declarație cu privire la zecime și destinația ei

Din când în când au loc evenimente care îi determină pe unii membri ai bisericii sau biserici locale bine intenționate să se gândească să nu returneze zecimea conferinței/ misiunii/ uniunii de biserici locale prin intermediul bisericii locale în care sunt membri. Practica cu privire la zecime, care este detaliată în Statutul de organizare al Bisericii, a fost adoptată de Biserica mondială pe baza înțelegerii învățăturilor Bibliei și ale sfaturilor care ne-au fost date prin intermediul lui Ellen White. Dumnezeu i-a dat bisericii Sale instrucțiuni clare cu privire la natura zecimii și destinația ei, iar orice abatere de la aceste instrucțiuni divine nu este în interesul Bisericii și al îndeplinirii misiunii sale și trebuie evitată. Această chemare la supunere față de Dumnezeu în această privință se bazează pe următoarele informații biblice, completate cu declarații ale lui Ellen G. White:

Zecimea este sfântă – Biblia arată în mod clar că zecimea este sfântă. Ea îi aparține Domnului (Leviticul 27:30). Acest principiu biblic este chiar fundamentul zecimii. Întrucât pare a fi rodul muncii noastre, a zecea parte din veniturile noastre poate părea a fi a noastră. Dar Domnul a afirmat că lucrurile nu stau astfel. Zecimea îi aparține, iar acest lucru are numeroase implicații. *În primul rând*, întrucât zecimea nu este a noastră, trebuie să l-o înapoiem. Astfel, se păstrează caracterul sacru al zecimii. Folosirea ei în alte scopuri o transformă într-un lucru comun, nemaifiind sfântă. *În al doilea rând*, când returnăm zecimea nu plătim salariul pastorului sau al oricărei alte persoane. Nu dăm zecime oamenilor, ci l-o înapoiem Domnului, iar El decide cine ar trebui să o primească și cum va fi folosită (Numeri 18:21,24). *În al treilea rând*, întrucât zecimea este sfântă și, prin urmare, nu ne aparține, nu ar trebui să facem presiuni asupra altora pentru a face schimbări pe care ni le dorim și nici nu ar trebui să o păstrăm pentru îndeplinirea vreunui obiectiv personal. Singurul lucru pe care se cuvine să îl facem cu zecimea este să l-o înapoiem Domnului în timp util ca exprimare sublimă a iubirii și respectului față de Mântuitorul nostru.

Dumnezeu identifică destinatarii zecimii – Deoarece zecimea îi aparține Domnului, El este proprietarul ei și Cel care stabilește cine ar trebui să o primească. În Scriptură, zecimea a fost oferită de Dumnezeu, nu de israeliți, leviților (Numeri 18:21). Singurul lucru pe care Îl aștepta de la israeliți era să îi înapoieze zecimea. Vistieria era templul, de unde era distribuită preoților și leviților (Maleahi 3:10; Numeri 18:24). În practica creștină, zecimea a fost atribuită în urma indicațiilor inspirate de Dumnezeu lucrării organizate a bisericii (1 Corinteni 9:13; cf. Matei 23:23). Scrierile lui Ellen White indică clar faptul că zecimea trebuie returnată în vistieria conferinței/ misiunii/ uniunii de biserici pentru lucrarea de proclamare a evangheliei (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pag. 308; *Manuscript Releases*, vol. 7, pag. 366). Orice abatere de la planul descoperit de Dumnezeu cu privire la zecimea Lui reprezintă exprimarea umană a independenței față de El și pune sub semnul întrebării devotamentul față de Biserica din care facem parte. Întrucât conferința/ misiunea/ uniunea de biserici (unde trăiește și unde ar trebui să fie membră o anumită persoană) este cea care oferă susținere pastorală membrilor, se cuvine ca aceasta să primească zecimea.

Zecimea și eșecul conducătorilor – Poate părea logic ca unii să creadă că dacă unii consideră despre conducătorii Bisericii că nu își îndeplinesc lucrarea, atunci nu ar trebui să dăm zecimea conferinței/ misiunii/ uniunii de biserici. Natura zecimii și câteva exemple biblice clare indică faptul că această logică nu reprezintă un criteriu adecvat. Pe vremea lui Neemia, numeroși preoți erau corupți din punct de vedere religios și spiritual (Neemia 13:4-5,15). Drept urmare, oamenii au decis să nu îi mai

returneze zecimea lui Dumnezeu (13:10). Când Neemia și-a dat seama ce se întâmpla, a făcut două lucruri. Mai întâi a condamnat decizia poporului (13:11), iar apoi a inițiat o reformă în rândul preoților și leviților (13:9,13). Maleahi, care a scris în timpul acestei crize, i-a acuzat pe oameni că L-au jefuit pe Dumnezeu și le-a poruncit în numele Domnului să Îi înapoieze întreaga zecime (3:8-10). El a vorbit public și împotriva preoților și leviților pentru eșecul lor spiritual (1:6-13; 2:1-8).

Este clar faptul că principala noastră responsabilitate spirituală este de a înapoia zecimea Domnului celor numiți de Dumnezeu să o primească. Aceasta a fost și învățătura lui Isus. El cunoștea foarte bine starea spirituală a conducătorilor spirituali ai israeliților, însă atunci când a fost întrebat despre zecime, El nu a încurajat pe nimeni să o păstreze sau să o ofere altcuiva. Dimpotrivă, El a susținut ceea ce Îi descoperise lui Israel – înapoierea zecimii Domnului la templu (Matei 23:23). Găsim un al treilea exemplu în scrierile lui Ellen White. În 1890, starea spirituală a conducătorilor Conferinței Michigan era decăzută și dezolantă. Situația era atât de rea, încât a declarat: „Bisericilor le-ar fi mult mai bine fără astfel de conducători și pastori” (*Sermons and Talks*, vol. 2, pag. 73). Din cauza acestei situații, mulți membri ai bisericii au început să rețină zecimea. Ea le-a spus: „Nu vedeți că reținerea zecimilor și darurilor nu este cea mai bună soluție în nicio circumstanță, deoarece nu sunteți în armonie cu tot ceea ce fac frații voștri? Zecimile și darurile nu sunt proprietatea vreunui om” (pag. 74). Apoi a adăugat: „Pastori nevrednici pot primi o parte din mijloacele oferite astfel... dar nu păcătuiți voi înșivă neînapoindu-l lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine” (pag. 74).

Facem apel la membrii bisericii noastre să se roage pentru biserica lui Dumnezeu și pentru conducătorii ei și să Îi fie fideli lui Dumnezeu în ce privește zecimea. Domnul este mai preocupat de biserica Sa decât oricare dintre noi și putem fi siguri că El ne va conduce spre un loc sigur.

Acest document a fost aprobat și votat de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 16 octombrie 2012.

Creația: concepția biblică

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își afirmă credința în relatarea biblică cu privire la creație, ea fiind în opoziție cu explicația evoluționistă a originii organismelor vii și a relației oamenilor cu alte forme de viață. Adventiștii de ziua a șaptea observă cu interes intensificarea discuțiilor cu privire la designul inteligent în natură și dovezile care susțin acest punct de vedere. În lumina unui interes public crescut cu privire la acest subiect, Biserica profită de această ocazie pentru a-și exprima încrederea în relatarea biblică.

Adventiștii de ziua a șaptea cred că Dumnezeu este Creatorul vieții și că relatarea Bibliei cu privire la activitatea Sa creatoare este demnă de încredere. În plus, credem că evenimentele relatate în Geneza 1-11, inclusiv crearea ființelor umane, sunt literale și recente, că cele șapte zile în care a fost creată lumea au fost literale, de câte 24 de ore, formând o săptămână literală, și că Potopul a fost de natură globală.

Credința în creație este esențială pentru înțelegerea adventistă de ziua a șaptea cu privire la mai multe convingeri, nu doar cu privire la problema originilor. Scopul și misiunea lui Dumnezeu descrise în Biblie, responsabilitatea umană pentru gestionarea mediului, instituția căsătoriei și sensul sacru al Sabatului își găsesc semnificația în doctrina creației.

Adventiștii de ziua a șaptea recunosc că relatarea biblică a creației nu răspunde tuturor întrebărilor care pot fi formulate cu privire la origini. Avem o înțelegere limitată a acestor mistere. Prevedem că dacă vom continua să studiem Biblia și natura vom avea o înțelegere mai profundă a puterii lui Dumnezeu și o credință mai puternică în Cuvântul Său și în relatarea cu privire la creație pe care o conține.

(Această declarație este susținută de numeroase pasaje biblice precum: Psalmii 19:1; Coloseni 1:16-17; Geneza 1-11; Psalmii 139:14; Exodul 20:8-11; Marcu 2:27; Romani 8:20-21.)

Această declarație a fost votată și aprobată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 23 iunie 2010 și a fost dată publicității în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în perioada 24 iunie – 3 iulie 2010 în Atlanta, Georgia, Statele Unite ale Americii.

Libertatea de exprimare și defăimarea religiei

O trăsătură distinctivă a oamenilor este abilitatea oferită de Dumnezeu de a comunica în general, prin discurs, simboluri și cuvântul scris. Această capacitate este exprimată în cel mai unic mod în domeniul credinței. Transmiterea convingerilor religioase este o componentă esențială a abilității noastre de a explora sensul și scopul în viață, de a discuta despre valorile care ne ghidează acțiunile și de a ne împărtăși experiența pe măsură ce Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea sprijină ferm libertatea de exprimare, în general, și libertatea de exprimare religioasă, în special. Deși libertatea de exprimare este garantată de articolul 19 al Declarației universale a drepturilor omului, se fac, în continuare, eforturi de limitare a exprimării atât la nivel național, cât și în cadrul Organizației Națiunilor Unite. La ambele niveluri, s-a acordat o atenție deosebită limitării exprimării care ofensează convingerile religioase ale celui care ascultă. Adventiștii de ziua a șaptea promovează sensibilitatea și respectul în toate formele de comunicare. Suntem astfel îngrijorați cu privire la discursul conceput pentru a ataca convingerile religioase. Cu toate acestea, credem că cedarea către stat a dreptului de a controla discursul religios duce la apariția unei amenințări mult mai mari la adresa autonomiei credincioșilor decât cea reprezentată de exprimarea ofensatoare. Într-adevăr, astăzi există numeroase exemple de state care invocă dorința de a proteja sentimentele religioase pentru a justifica aducerea forțată la tăcere a discursului religios pașnic.

Opoziția noastră față de restricționarea discursului cunoaște excepții. Biserica recunoaște că, în anumite circumstanțe, exprimarea poate aduce prejudicii semnificative, tangibile, dreptului la siguranță fizică, dreptului la proprietate și altor drepturi similare. În astfel de cazuri foarte rare, recunoaștem responsabilitatea statului de a acționa pentru protejarea populației. Atunci când aceste limite sunt necesare, Biserica se așteaptă ca guvernele să formuleze restricții stricte doar în ceea ce privește discursul periculos în cauză.

Biserica recunoaște că cei aflați în poziții de răspundere au responsabilitatea specială de a transmite un mesaj care susține drepturile fundamentale ale omului, inclusiv toate dimensiunile libertății religioase. Această responsabilitate le revine în mod deosebit guvernanților care sunt, în general, într-o poziție unică de a încuraja respectul pentru drepturile cetățenilor lor în general și ale minorităților în special.

Deși își susține dreptul de a-și exprima liber convingerile religioase, adventiștii de ziua a șaptea acceptă responsabilitatea de a-și adapta discursul pentru a se asigura că este în concordanță cu învățăturile biblice. Aceasta include obligația de a fi onești și iubitori, aceasta fiind deosebit de importantă atunci când se discută despre o altă credință, deoarece pasiunea religioasă poate duce la o percepere unidimensională a celorlalți. Onestitatea nu înseamnă doar prezentarea exactă a faptelor, ci și prezentarea lor în contextul corect. Adventiștii de ziua a șaptea vor fi conduși de legea iubirii lui Hristos în tot ce spun și fac. Atunci când darul vorbirii, oferit de Dumnezeu, este folosit pentru a comunica în dragoste, nu numai că îi vom binecuvânta pe semenii noștri, ci Îl vom și onora pe Dumnezeu, Cel care ne-a creat pe toți cu darul de a ne exprima.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 23 iunie 2010 și dată publicității în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Atlanta, Georgia, Statele Unite ale Americii.

Sărăcia globală

Sărăcia este prezentă în toate societățile. Sărăcia jefuiește ființele umane de cele mai elementare drepturi. Sărăcia îi înfometează pe oameni, îi privează de asistență medicală, apă curată, educație, posibilitatea de a munci, iar adesea generează un sentiment de neputință, deznădejde și inegalitate. Zilnic, peste 24.000 de copii mor din cauza unor condiții create de sărăcie care ar putea fi prevenite.

Advențiștii de ziua a șaptea cred că eforturile de reducere a sărăciei și a nedreptăților adiacente reprezintă o parte importantă a responsabilității sociale creștine. Biblia dezvăluie clar interesul deosebit al lui Dumnezeu pentru cei săraci și așteptările Lui cu privire la modul în care credincioșii ar trebui să reacționeze față de cei care nu își pot purta singuri de grijă. Toate ființele umane poartă chipul lui Dumnezeu și au parte de binecuvântările lui Dumnezeu (Luca 6:20). În lucrarea pentru cei săraci, noi urmăm exemplul și învățătura lui Isus (Matei 25:35-36). În calitate de comunitate spirituală, advențiștii de ziua a șaptea promovează dreptatea pentru săraci și „își deschid gura pentru cei muți” (Proverbe 31:8) și împotriva celor care „răpesc dreptul nenorociților poporului” (Isaia 10:2). Noi lucrăm împreună cu Dumnezeu care „face dreptate celor lipsiți” (Psalmii 140:12).

Lucrarea pentru reducerea sărăciei și a foametei înseamnă mai mult decât a manifesta simpatie față de cei săraci. Înseamnă militarea pentru politici publice care să le aducă săracilor dreptate și echitate, pentru drepturile și emanciparea lor. Înseamnă organizarea și implicarea în programe care vizează eliminarea cauzelor sărăciei și foametei, ajutându-i pe oameni să-și clădească vieți sustenabile. Acest devotament pentru dreptate este un act de dragoste (Mica 6:8). Advențiștii de ziua a șaptea cred că este, de asemenea, un apel pentru o viață simplă și modestă care dă mărturie împotriva materialismului și culturii opulenței.

Advențiștii de ziua a șaptea se alătură comunității globale în susținerea Obiectivelor ONU de dezvoltare ale mileniului de a reduce sărăcia cu cel puțin 50% până în 2015. Pentru atingerea acestui obiectiv, advențiștii de ziua a șaptea cooperează cu societatea civilă, guverne și alte instituții, lucrând împreună cu acestea la nivel local și global, implicându-se, astfel, în lucrarea lui Dumnezeu de instaurare a unei dreptăți trainice într-o lume aflată în suferință.

În calitate de urmași ai lui Hristos, ne implicăm în această lucrare cu o speranță neclintită, întăriți de făgăduința divină a unui cer nou și a unui Pământ nou, unde nu va mai fi nici sărăcie, nici nedreptate. Advențiștii de ziua a șaptea sunt chemați să trăiască cu credincioșie în această viziune a Împărăției lui Dumnezeu, acționând pentru a pune capăt sărăciei acum.

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 23 iunie 2010 și a fost dată publicității în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în perioada 24 iunie – 3 iulie 2010 în Atlanta, Georgia, Statele Unite ale Americii.

Educarea și protejarea copiilor

Advenștii de ziua a șaptea acordă o mare importanță copiilor. În lumina Bibliei, copiii sunt priviți ca fiind daruri prețioase oferite de Dumnezeu, încredințate în grija părinților, a familiei, a comunității de credință și a societății în general. Copiii au un potențial enorm de a aduce contribuții pozitive în Biserică și în societate. Atenția acordată îngrijirii, ocrotirii și dezvoltării lor este extrem de importantă.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își reafirmă și își extinde eforturile îndelungate de educare și protejare a copiilor și tinerilor de persoane – cunoscute sau necunoscute – ale căror acțiuni constituie o formă de abuz și violență împotriva lor și/sau îi exploatează sexual. Isus a oferit un exemplu cu privire la respectul, grija și ocrotirea pe care copiii ar trebui să le poată aștepta din partea adulților în grija cărora se află. Unele dintre cele mai aspre mustrări rostite de El au fost îndreptate împotriva celor care le fac rău copiilor. Copiii au nevoie de o protecție vigilentă, date fiind natura încrezătoare a copiilor și dependența lor de adulții mai în vârstă și mai știutori, precum și consecințele încălcării acestei încrederi, care le pot schimba întreaga viață.

Disciplinare mântuitoare

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea acordă prioritate educației parentale din biserică care să-i ajute pe părinți să-și dezvolte aptitudinile necesare pentru a avea o abordare răscumpărătoare a disciplinei. Mulți copii suferă pedepse aspre în numele unei metode biblice de disciplinare. Corecția caracterizată de controlul sever, punitiv, dictatorial, dă frecvent naștere la resentimente și răzvrătire. O astfel de disciplină aspră este totodată asociată riscului ridicat de vătămare fizică și psihologică a copiilor, precum și probabilității ridicate ca tinerii, la rândul lor, să recurgă la coerciție și violență pentru a-și rezolva problemele cu ceilalți. În schimb, exemplele din Biblie, precum și numeroase studii confirmă eficiența metodelor mai blânde de disciplinare, care le permit copiilor să învețe apelând la rațiune și experimentând consecințele alegerilor lor. S-a dovedit că astfel de măsuri moderate cresc probabilitatea ca aceștia să facă alegeri pozitive și să adopte valorile părinților pe măsură ce se maturizează.

Transformarea bisericii într-un loc sigur pentru copii

Biserica tratează, de asemenea, cu seriozitate responsabilitatea de a diminua riscul de abuz sexual și violență împotriva copiilor în cadrul bisericii. Mai întâi de toate, conducătorii și membrii bisericii trebuie ca ei înșiși să trăiască în conformitate cu un cod etic strict care să prevină chiar și comportamentele interpretabile în ce privește exploatarea minorilor pentru satisfacerea dorințelor adulților. Alte măsuri practice care pot fi luate pentru a face biserica un loc sigur pentru copii mai sunt și atenția față de siguranța clădirii și a împrejurimilor bisericii, supravegherea și monitorizarea atentă a copiilor și a locului în care se găsesc în timpul tuturor activităților legate de biserică. Educarea cu privire la ce anume constituie o interacțiune potrivită și nepotrivită între adulți și copii, semnele de avertizare ale abuzului și violenței și pașii care trebuie urmați atunci când este raportat sau suspectat un comportament necorespunzător, este de o importanță vitală. Pastorii și

conducătorii bisericii care sunt ușor de găsit și de abordat joacă un rol important atât în prevenire, cât și în a răspunde nevoilor copiilor a căror siguranță e posibil să fi fost amenințată. Sunt necesare informări regulate cu privire la responsabilitatea lor morală și legală de a raporta abuzul împotriva copiilor autorităților civile specializate. Desemnarea personalului calificat și a protocoalelor specifice la niveluri mai înalte ale organizației Bisericii vor ajuta la luarea măsurilor adecvate atunci când este raportat un abuz în interiorul bisericii.

Dată fiind natura complexă a problemei violenței și abuzului sexual împotriva copiilor, intervenția și tratarea făptașilor necesită resurse care depășesc domeniul de autoritate al bisericii locale. Însă prezența unui făptaș cunoscut într-o comunitate reclamă cel mai înalt grad de vigilență. Deși făptașii trebuie trași la răspundere pentru propriul comportament, este necesară supravegherea persoanelor care au avut un comportament nepotrivit, pentru a se asigura că astfel de persoane păstrează distanța și nu intră în contact cu copiii în timpul activităților desfășurate în biserică pentru aceștia din urmă. Asigurarea posibilității ca făptașul să poată crește din punct de vedere spiritual într-un cadru în care nu sunt prezenți copii are o contribuție semnificativă în efortul de protejare a copiilor.

Stimularea vindecării emoționale și spirituale

Copiii care au fost ei înșiși victime sau care au asistat la incidente tulburătoare au nevoie de îngrijirea unor adulți care să-i trateze cu sensibilitate și înțelegere. Sprijinul practic care îi ajută pe copii și familiile lor să își păstreze stabilitatea în mijlocul tulburărilor întărește victimele și familiile acestora și favorizează vindecarea. Angajamentul Bisericii de a rupe tăcerea asociată adesea cu abuzul sexual și violența împotriva copiilor, eforturile sale de a susține toate victimele și de a li se face dreptate, precum și eforturile intenționate de protejare a copiilor de orice formă de abuz și violență vor contribui mult la recuperarea emoțională și spirituală a tuturor celor afectați. Biserica consideră că educarea și protejarea copiilor reprezintă responsabilități sacre.

(Această declarație are la bază principiile exprimate în următoarele pasaje biblice: Leviticul 18:6; 2 Samuel 13:1-11; 1 Împărați 17:17-23; Psalmii 9:9,12,16-18; 11:5-7; 22:24; 34:18; 127:3-5; 128:3-4; Proverbe 31:8-9; Isaia 1:16-17; Ieremia 22:3; Matei 18:1-6; 21:9,15-16; Marcu 9:37; 10:13-16; Efeseni 6:4; Coloseni 3:21; 1 Timotei 5:8; Evrei 13:3.)

(A se vedea și „Advenștii de ziua a șaptea iau poziție pentru încetarea violenței împotriva femeilor și fetelor”.)

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 23 iunie 2010 și a fost dată publicității în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Atlanta, Georgia, Statele Unite ale Americii.

Advențiștii de ziua a șaptea iau poziție pentru încetarea violenței împotriva femeilor și fetelor

Noi, membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, luăm poziție și ne alăturăm celor care luptă pentru încetarea violenței împotriva femeilor și fetelor. La nivel global, statisticile indică faptul că femeile și fetele din toate societățile sunt tot mai frecvent victime ale violenței. Acțiunile sau amenințările de natură să producă suferință sau vătămare fizică, sexuală sau psihologică sunt incompatibile cu etica biblică și morala creștină. Aceste acțiuni includ, dar nu sunt limitate la violența în familie, violul, mutilarea genitală a femeilor (MGF), crimele de onoare, crimele din cauza lipsei zestrei. Manipularea, restricționarea libertății personale și constrângerea sunt, de asemenea, acte de abuz și violență. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea spune: „Să punem capăt” acestor comportamente.

Advențiștii de ziua a șaptea recunosc că prin faptul că a fost creată după chipul lui Dumnezeu, fiecare persoană dobândește demnitate și valoare. Măsura acestei valori este văzută în moartea lui Isus Hristos care S-a oferit ca sacrificiu pentru a oferi viață veșnică tuturor oamenilor. Dragostea și compasiunea care au caracterizat viața pământească a lui Isus reprezintă un exemplu în relațiile tuturor urmașilor Lui. Un comportament asemenea comportamentului lui Hristos nu lasă loc pentru violență împotriva membrilor familiei sau împotriva persoanelor din afara familiei.

Biblia îi sfătuiește pe creștini să vadă trupul ca fiind templul lui Dumnezeu. Rănirea intenționată a altei persoane profanează ceea ce Dumnezeu onorează și este, prin urmare, un comportament păcătos. Advențiștii de ziua a șaptea își iau angajamentul de a lua inițiativa în întreruperea ciclului de violențe comise împotriva femeilor și fetelor. Vom vorbi în apărarea victimelor și supraviețuitorilor prin instruire, predicare, studii biblice și programe de promovare.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea caută și salută parteneriatele și colaborările cu alții pentru rezolvarea acestei probleme globale. Vocea comună a multora poate salva zeci de mii de femei și fete de vătămarea și suferința care rezultă din abuz și violență.

(Această afirmație este susținută de următoarele pasaje biblice: Ioan 3:16; Geneza 1:26; Isaia 61:1-3; Efeseni 5:2-3; 1 Ioan 3:10,15-18; 4:11, 3 Ioan 1:2; 1 Corinteni 3:16-17, 6:19; Romani 12:1-2).

(A se vedea și „Declarația cu privire la educarea și protejarea copiilor”.)

Această declarație a fost aprobată și votată de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 23 iunie 2010 și a fost dată publicității în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în perioada 24 iunie – 3 iulie 2010 în Atlanta, Georgia, Statele Unite ale Americii.

Angajamentul față de sănătate și vindecare

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își reînnoiește angajamentul și obiectivele lucrării de sănătate, având ca scop starea de bine a membrilor săi și a comunităților pe care le slujește, precum și îmbunătățirea sănătății la nivel global.

Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea își reiterează angajamentul față de principiile demnității și echității umane, justiției sociale, libertății, autodeterminării, accesului la alimente și apă potabilă și accesului universal și nediscriminatoriu la asistența medicală disponibilă. Prin lucrarea sa de predicare, instruire, vindecare și ucenicie, Biserica încearcă să reprezinte misiunea lui Isus Hristos astfel încât să fie:

1. Cunoscută la nivel global ca promovând un model holistic al unui stil de viață sănătos, bazat pe dovezi, în acordarea asistenței medicale primare.
2. Considerată în orice moment ca fiind un aliat transparent și de încredere al organizațiilor cu o viziune și obiective compatibile în alinarea suferinței și asigurarea sănătății și stării de bine.
3. Recunoscută pentru tratarea necondiționată a tuturor persoanelor care urmăresc sănătatea și starea de bine.
4. Implicată nu numai la nivel administrativ, ci și la nivel funcțional la toate nivelurile, inclusiv prin implicarea fiecărei biserici și a fiecărui membru al bisericii în această lucrare de vindecare și menținere a sănătății.

* Această declarație a fost publicată în urma consultărilor și recomandărilor formulate în cadrul Conferinței globale de sănătate și stil de viață desfășurate în Geneva, în iulie 2009, în colaborare cu Organizația Mondială a Sănătății, și cheamă la cooperare cu entități similare credibile cu scopul îmbunătățirii stării de sănătate la nivel global.

Acest document a fost votat în data de 14 octombrie 2009, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Ghidul cu privire la avort

Instrucțiuni

În numeroase societăți contemporane au izbucnit conflicte cu privire la caracterul moral al practicării avortului.¹ Astfel de conflicte au afectat și numeroși creștini care doresc să accepte responsabilitatea de a proteja viața umană încă din stadiul prenatal, în timp ce protejează și libertatea personală a femeilor. În încercarea de a respecta principiile Scripturii și de a oferi călăuzire morală respectând, în același timp, conștiința personală, a devenit evidentă nevoia unui ghid pentru a ști cum să acționăm în astfel de cazuri. Credincioșii adventiști de ziua a șaptea doresc să se raporteze la problema avortului astfel încât poziția lor să reflecte credința lor în Dumnezeu—cel care a creat și susține viața—, libertatea și responsabilitatea creștină. Deși între credincioșii adventiști de ziua a șaptea există diferențe de opinie cu privire la problema avortului, în continuare încercăm să formulăm o serie de linii directoare cu privire la anumite principii și probleme ce pot apărea. Liniile directoare au la bază principii biblice ample, prezentate la finalul documentului pentru a putea fi studiate.²

- 1) Viața umană aflată în stadiul prenatal este un minunat dar din partea lui Dumnezeu. Idealul lui Dumnezeu pentru ființele umane afirmă caracterul sfânt al vieții umane, creată după chipul lui Dumnezeu, și impune respect pentru viață în stadiul prenatal. Cu toate acestea, deciziile cu privire la viață trebuie luate în contextul unei lumi căzute. Avortul nu este niciodată o acțiune ale cărei consecințe morale sunt lipsite de importanță. Astfel, viața din acest stadiu prenatal nu trebuie distrusă ca și cum ar fi de puțină importanță. Ar trebui să se apeleze la avort doar în cazuri foarte grave.
- 2) Avortul este una dintre dilemele tragice ale căderii umane. Biserica ar trebui să îi susțină cu bunăvoință pe cei care trebuie să ia o decizie cu privire la un avort. Atitudinile de condamnare sunt incompatibile cu cei care au acceptat Evanghelia. Creștinilor li se cere să devină o comunitate de credință iubitoare, preocupată de bunăstarea aproapelui, care îi ajută pe cei aflați în situații de criză în timp ce iau în considerare posibilele alternative.
- 3) Biserica, o comunitate de susținere, ar trebui să își exprime angajamentul de a prețui viața umană în moduri practice, tangibile. Printre acestea ar trebui să se numere:
 1. consolidarea relațiilor de familie;
 2. educarea persoanelor de ambele genuri cu privire la principiile creștine ale sexualității umane;
 3. sublinierea faptului că responsabilitatea pentru planificarea familială revine atât bărbatului, cât și femeii;
 4. tragerea amândurora la răspundere pentru consecințele comportamentelor incompatibile cu principiile creștine;
 5. crearea unui climat sigur, deschis discuțiilor cu privire la probleme de natură morală asociate avortului;
 6. susținerea și asistarea femeilor care aleg să ducă la termen sarcini nedorite;
 7. încurajarea și asistarea taților pentru a se implica în mod responsabil în creșterea copiilor lor.

De asemenea, Biserica ar trebui să se implice în diminuarea factorilor sociali, economici și psihologici care se adaugă avortului, în timp ce le poartă de grijă celor care suferă consecințele propriilor decizii cu privire la această problemă, păstrând în minte lucrarea de răscumpărare care se face pentru ei.

- 4) Biserica nu servește drept conștiință pentru indivizi; cu toate acestea, ea ar trebui să ofere călăuzire în probleme de natură morală. Biserica nu tolerează avorturile dacă se recurge la acestea din motive precum folosirea lor ca metodă contraceptivă, alegerea genului pruncului sau comoditate. Cu toate acestea, uneori femeile se pot confrunta cu circumstanțe excepționale care prezintă dileme serioase de natură morală sau medicală precum amenințarea vieții femeii însărcinate, punerea în pericol a sănătății ei, malformații congenitale severe diagnosticate la făt sau sarcina rezultată ca urmare a unui viol sau incest. Decizia finală cu privire la întreruperea sau ducerea sarcinii la termen ar trebui luată de femeia însărcinată, după consultarea specialiștilor. Decizia ei ar trebui să se bazeze pe informații corecte, pe principii biblice și pe călăuzirea Duhului Sfânt. În plus, cel mai bine ar fi ca aceste decizii să fie luate în sânul unei familii sănătoase.
- 5) Creștinii recunosc caracterul prioritar al responsabilității lor față de Dumnezeu. Ei caută să găsească un echilibru între exercitarea libertății personale și responsabilitatea lor față de comunitatea de credință, societatea mai largă și legile ei. Aceștia iau deciziile mai degrabă în conformitate cu Scriptura și legile lui Dumnezeu decât cu normele societății. Astfel, orice încercare de a obliga femeile să ducă la termen sau să întrerupă o sarcină ar trebui împiedicată, fiind o încălcare a libertății lor personale.
- 6) Instituțiilor Bisericii ar trebui să li se furnizeze linii directe pentru a-și dezvolta propriile reguli interne în armonie cu această declarație. Persoanelor care se opun avortului din considerente de natură religioasă sau etică nu ar trebui să li se ceară să ia parte la realizarea acestuia.
- 7) Membrii Bisericii ar trebui încurajați să se implice în analizarea responsabilităților morale care le revin în ceea ce privește avortul, în lumina învățăturilor Scripturii.

Principii pentru o perspectivă creștină asupra vieții

Introducere

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). În Hristos avem făgăduința vieții veșnice, însă, deoarece omul este muritor, ființele umane se confruntă cu probleme dificile în ce privește viața și moartea.

Următoarele principii se referă la persoană în totalitatea sa (trup, suflet și duh), un întreg indivizibil (Geneza 2:7; 1 Tesaloniceni 5:23).

Viața: darul de preț primit de la Dumnezeu

- 1) Isus este Sursa, Dătătorul și Susținătorul vieții (Faptele Apostolilor 17:25,28; Iov 33:4; Geneza 1:30, 2:7; Psalmii 36:9; Ioan 1:3-4).

- 2) Viața umană are o valoare nemăsurată deoarece ființele umane, deși căzute, sunt create după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:27; Romani 3:23; 1 Ioan 2:2; 1 Ioan 3:2; Ioan 1:29; 1 Petru 1:18,19).
- 3) Dumnezeu prețuiește viața omului nu datorită realizărilor sau contribuțiilor umane, ci pentru că suntem creația lui Dumnezeu și obiectul dragostei sale răscumpărătoare (Romani 5:6,8; Efeseni 2:2-6; 1 Timotei 1:15; Tit 3:4-5; Matei 5:43-48; Efeseni 2:4-9; Ioan 1:3, 10:10).

Viața: răspunsul nostru la darul lui Dumnezeu

- 4) Oricât de valoroasă ar fi, viața omului nu este nici singura preocupare, nici preocuparea supremă. Jertfa de sine, în credincioșie față de Dumnezeu și principiile Sale, ar putea avea prioritate asupra vieții în sine (Apocalipsa 12:11; 1 Corinteni 13).
- 5) Dumnezeu cere protejarea vieții umane și cere umanității să își asume răspunderea pentru distrugerea ei (Exodul 20:13; Apocalipsa 21:8; Exodul 23:7; Deuteronom 24:16; Proverbe 6:16-17; Ieremia 7:3-34; Mica 6:7; Geneza 9:5-6).
- 6) Dumnezeu este preocupat în mod deosebit de protejarea celor slabi, a celor lipsiți de apărare și a celor asupriți (Psalmii 82:3-4; Iacov 1:27; Mica 6:8; Faptele Apostolilor 20:35; Proverbe 24:11-12; Luca 1:52-54).
- 7) Dragostea creștină (agape) constă în dedicarea vieților noastre pentru îmbunătățirea vieților altora. Dragostea respectă, de asemenea, demnitatea personală și nu tolerează oprimarea unei persoane pentru a susține comportamentul abuziv al alteia (Matei 16:21; Filipeni 2:1-11; 1 Ioan 3:16; 1 Ioan 4:8-11; Matei 22:39; Ioan 18:22-23; Ioan 13:34).
- 8) Comunitatea de credincioși este chemată să demonstreze dragostea creștină în moduri tangibile, practice și reale. Dumnezeu ne cheamă să restaurăm cu blândețe ceea ce a fost deteriorat (Galateni 6:1-2; 1 Ioan 3:17-18; Matei 1:23; Filipeni 2:1-11; Ioan 8:2-11; Romani 8:1-14; Matei 7:1-2, 12:20; Isaia 40:42, 62:2-4).

Viața: Dreptul și responsabilitatea de a decide ne aparțin

- 9) Dumnezeu îi oferă omului libertatea de alegere, chiar dacă duce la abuz și la consecințe tragice. Pentru că nu a fost dispus să îi impună umanității ascultarea, a fost nevoie de sacrificiul Fiului Său. El ne cere să folosim darurile primite de la El în concordanță cu voia Sa, iar la final ne va judeca pentru folosirea lor greșită (Deuteronom 30:19-20; Geneza 3; 1 Petru 2:24; Romani 3:5-6, 6:1-2; Galateni 5:13).
 - 10) Dumnezeu ne cheamă pe fiecare în parte să luăm decizii morale și să cercetăm scripturile pentru a descoperi principiile biblice care stau la baza unor asemenea decizii (Ioan 5:39; Faptele Apostolilor 17:11; 1 Petru 2:9; Romani 7:13-25).
 - 11) Cel mai bine este ca deciziile cu privire la viața omenească, de la început până la sfârșit, să fie luate în sânul unei familii sănătoase, cu susținerea comunității de credință (Exodul 20:12; Efeseni 5:6).
 - 12) Deciziile omenești ar trebui să aibă întotdeauna în vedere cunoașterea și împlinirea voii lui Dumnezeu (Romani 12:2; Efeseni 6:6; Luca 22:42).
-

¹Avortul, așa cum este înțeles în cadrul acestui ghid, este definit ca fiind orice acțiune întreprinsă cu scopul de a pune capăt unei sarcini deja existente. Acesta este diferit de contracepție, care are ca scop prevenirea sarcinii. Acest document are în centru problema avortului.

² Perspectiva fundamentală a acestor linii directoare provine dintr-un studiu amplu al Scripturii, după cum se arată în documentul „Principii pentru o perspectivă creștină asupra vieții umane”, inclus la finalul acestui ghid.

Această declarație a fost votată în data de 12 octombrie 1992 în cadrul consiliul anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurat în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Argument

Epidemia globală de SIDA afectează misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de a duce evanghelia în întreaga lume. Conducătorii Bisericii sunt chemați să răspundă prin inițiative în domenii precum educația, prevenția și serviciile comunitare, precum și prin fapte personale de bunătate față de persoanele și familiile afectate de această criză. SIDA nu ține cont de granițe naționale, apartenența la o biserică, gen, stare civilă, educație, venit sau statut. În numeroase țări ale lumii, aceasta decimează populația, luând viața multor persoane, inclusiv în rândul membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Toate persoanele, și în mod deosebit tinerii care au crescut într-o epocă de delăsare morală, trebuie instruite cu privire la principiile biblice referitoare la sexualitate și intenția lui Dumnezeu ca intimitatea sexuală să fie experimentată sub protecția legământului căsătoriei. Conducerea Bisericii ar trebui să le ofere membrilor informații credibile – prezentate în propria limbă și adaptate propriei culturi. Biserica este chemată să fie atât o voce profetică, cât și una plină de compasiune – gura și mâinile lui Dumnezeu, realizând lucrarea lui Hristos în comunitate.

În îndeplinirea misiunii de a duce evanghelia tuturor raselor și popoarelor, biserica atrage în comunitatea ei multe persoane care au fost infectate cu SIDA înainte de a se alătura bisericii sau care au membri de familie infectați. Epidemia a atins o asemenea amploare încât, în cele din urmă, nicio familie nu va rămâne neatinsă. Mulți sunt infectați fără să fi făcut ei ceva greșit. O atitudine critică nu este niciodată adecvată, mai ales că sursa infecției nu poate fi determinată cu certitudine. Mulți au experimentat rușinea, frica și agonia deoarece membrii familiei lor au fost bolnavi și au murit de SIDA, adesea simțindu-se obligați să păstreze secretul cu privire la situația dureroasă prin care treceau. După cum Hristos a venit să ofere vindecare unei lumi aflate în suferință, și adventiștii de ziua a șaptea au sarcina de a se îngriji cu compasiune de cei care suferă și sunt afectați de SIDA. Credincioșii adventiști le pot sluji în siguranță ca asistenți medicali, atât acasă, cât și în unități medicale, atâta timp cât sunt instruiți cu privire la modalitatea de a o face.

Recomandări

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își recunoaște responsabilitatea creștină de a răspunde crizei globale declanșate de răspândirea SIDA și de efectele sale devastatoare asupra omenirii și dorește să acționeze în mai multe direcții, precum:

1. Continuarea lucrării de instruire, și vindecare a lui Hristos – care, fără prejudecăți, i-a îngrijit pe toți cei nevoiași –, făcând eforturi pentru a reduce riscul pentru persoanele care dobândesc SIDA și îngrijindu-i cu compasiune și fără să îi judece pe toți cei afectați atunci când o persoană suferă de SIDA.
2. Desemnarea unei persoane în fiecare diviziune care, împreună cu personalul și cu resursele financiare care pot fi asigurate, va răspunde provocărilor reprezentate de SIDA prin demararea de inițiative adecvate și prin cooperarea cu alte entități din comunitate sau din țară.

3. Crearea și implementarea de programe de educație cu privire la SIDA, utilizând *Ghidul HIV/SIDA** acolo unde se dovedește util. Aceste programe ar trebui să fie adaptate nevoilor culturale și lingvistice și direcționate spre:

- a. *Pastori*: Prin intermediul programelor de educație continuă și al întâlnirilor pastorale care au ca scop pregătirea lor pentru a-i asista pe membrii afectați de criza SIDA. Pastorii au nevoie de informații cu privire la prevenire, o slujire plină de compasiune și informații practice cu privire la desfășurarea diferitelor servicii precum cel de înmormântare a unei persoane infectate cu SIDA.
- b. *Profesori*: Sub formă de educație continuă și de instruire la locul de muncă, punându-se accent pe transmiterea valorilor spirituale și dezvoltarea abilităților tinerilor de a face față presiunii de a-și începe viața sexuală.
- c. *Părinți*: Prin adoptarea unui stil de viață care susține valorile creștine, recunoscând faptul că relațiile din cadrul căsătoriei și consumul de alcool sau de alte substanțe care creează dependență au un efect negativ direct asupra valorilor și practicilor sexuale ale copiilor lor.
- d. *Membri ai bisericii*: Prin predici, studiile Școlii de Sabat, consiliere premaritală și activități de consolidare a căsătoriei, seminare cu privire la SIDA și programe educaționale care oferă informații cu privire la sexualitate în general și la SIDA în special.
- e. *Comunități*: Recunoscând ocazia creștinilor de a fi martori și de a sluji în comunitate, prin metode adecvate și prin implicarea în inițiative comune cu alte entități din cadrul comunității.

4. Protejarea și consolidarea căsătoriei prin:

- a. Menținerea idealului de abstenență în ce privește sexul premarital.
- b. Susținerea testării pentru HIV a potențialilor parteneri ca parte a programului bisericii de consiliere premaritală.
- c. Înalțarea idealului lui Dumnezeu cu privire la fidelitatea în căsătorie.
- d. Recomandarea măsurilor de protecție împotriva bolilor cu transmitere sexuală, inclusiv împotriva HIV.

5. Transmiterea deliberată a valorilor creștine generației viitoare, recunoscând faptul că valorile individuale cu privire la viața sexuală sunt adoptate în tinerețe. Ar trebui să se acorde prioritate furnizării de informații exacte, creării unui cadru adecvat discuțiilor deschise și să se pună accentul pe dimensiunea morală a deciziilor cu privire la sexualitate.

**Realizat de Departamentul Sănătate și Temperanță din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în colaborare cu membrii comisiei de studiere a SIDA din cadrul Conferinței Generale.*

Ghid cu privire la relațiile dintre angajat și angajator

Introducere

Membrii, entitățile și instituțiile adventiste de ziua a șaptea se regăsesc în majoritatea sistemelor politice și juridice ale lumii. Din când în când, membrii și administratorii Bisericii cer sfaturi cu privire la modul în care creștinii ar trebui să răspundă solicitărilor sau cererilor adresate de angajatori, organizații și guverne. Dată fiind diversitatea contextelor politice, juridice și culturale, ne este imposibil să formulăm recomandări specifice care să se aplice în fiecare loc în parte. Cu toate acestea, principiile biblice și valorile spirituale oferă o bază comună.

Istoria relațiilor angajator-angajat mărturisește cu privire la excesele și limitările spre care sunt înclinate instituțiile și organizațiile omenești. Industrializarea societăților a adus schimbări majore în modul de organizare, administrare și realizare a muncii. Breslele sau asociațiile de meșteșugari au cedat locul sindicatelor, care negociază în numele colectivului de angajați. Relațiile dintre sindicate și angajatori variază de la relații marcate de opoziție la cele marcate de colaborare.

În prezent, mediul de lucru este influențat de numeroase forțe: sisteme politice, legislație și politici comerciale, economie, tehnologie, sindicate și organizații profesionale. Acestea îndeplinesc funcții de reglementare a industriei și de acordare a dreptului de liberă practică, de definire a muncii, de susținere și reprezentare a angajaților, de înregistrare a celor mai bune practici și de examinare detaliată a conduitei etice. Mulțimea organizațiilor și funcțiilor sfidează generalizările. Prin urmare, este importantă identificarea și reiterarea principiilor și valorilor generale care reprezintă fundamentul creștin pentru abordarea problemelor specifice de la locul de muncă.

Perspectiva adventistă de ziua a șaptea cu privire la relațiile dintre angajat și angajator are la bază învățături și relatări biblice, în special pe cele referitoare la creație, la păcat și efectele sale asupra persoanelor și comunităților, la mântuirea oferită prin Isus Hristos și la restaurarea finală a armoniei și ordinii perfecte din univers. Scriptura susține și echilibrează valoarea indivizilor cu importanța și binele societății în ansamblu.

Sfaturile lui Ellen White cu privire la relațiile dintre angajat și angajator au la bază contextul istoric al vremii sale și o perspectivă profetică cu privire la condițiile sociale și economice din viitor. Aceasta a transmis avertizări severe cu privire la practicile sindicatelor din zilele ei, adoptând o poziție clară împotriva oricărei forme de control asupra conștiinței indivizilor sau a oricărei intruziuni în misiunea Bisericii. Unii ar putea afirma că situația este foarte diferită în zilele noastre. Cu cât este mai diferită situația, cu atât avem mai mare nevoie de discernământ în identificarea și aplicarea principiilor care au stat la baza sfaturilor ei.

Principii și valori

1. Ființele umane, deși au fost afectate de păcat, încă mai poartă chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26-27). Astfel, toți oamenii trebuie tratați cu respect și echitate. Libertatea de a exercita o judecată morală și etică reprezintă un ingredient esențial al demnității persoanei.

2. În ce privește un creștin, stăpânirea lui Isus Hristos penetrează întreaga viață – atitudinile, acțiunile și relațiile sale (Isaia 8:13; Matei 6:24; Faptele Apostolilor 5:29; Coloseni 3:23-24). Alte surse de autoritate sunt subordonate autorității lui Hristos, iar dacă nu sunt complementare cu aceasta, nu sunt considerate a fi nici sigure, nici de încredere.

„Lumea să nu fie criteriul nostru. Lăsați-L pe Domnul să lucreze, lăsați să se audă vocea Sa” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii evangheliei*, pag. 463).

„«Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta» și «pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Aceste cuvinte însumează întreaga datorie a omului. Ele presupun consacrarea întregii ființe – a trupului, sufletului și spiritului – în slujba lui Dumnezeu. Cum pot oamenii să împlinească aceste cuvinte și în același timp să își ia angajamentul de a susține măsuri care îl privează pe aproapele lor de libertatea de acțiune? Și cum pot oamenii să împlinească aceste cuvinte și să colaboreze pentru a jefui clasele mai sărace de avantajele lor, împiedicându-i să cumpere și să vândă dacă nu îndeplinesc anumite condiții?” (Ellen G. White, Scrisoarea 26, 1930)

3. Mediul de lucru ar trebui să fie caracterizat de o atmosferă de slujire și respect reciproc. Relațiile marcate de opoziție între angajați și angajator, născute din suspiciune, urmărirea propriilor interese și rivalitate înjosește demnitatea indivizilor și ignoră interesele și nevoile societății (Iacov 5:1-6).

4. Locul de muncă nu ar trebui să dezumanizeze oamenii. Angajații ar trebui să aibă acces la un proces de consultare și discuții autentice cu privire la problemele care le afectează munca și desfășurarea activității afacerii sau întreprinderii care îi angajează pentru talentele și abilitățile lor (1 Regi 12:6-7; Marcu 10:42-45; Filipeni 2:3-8).

5. Creștinii nu ar trebui să facă apel la violență, constrângeri sau orice alte metode incompatibile cu idealurile creștine, pe care să le folosească ca instrumente în atingerea obiectivelor sociale sau economice. Aceștia nu ar trebui nici să susțină organizațiile sau angajatorii care apelează la astfel de acțiuni (2 Corinteni 6:14-18; 10:3).

6. Angajatorii adventiști de ziua a șaptea ar trebui să susțină și să practice libertatea de conștiință, salarizarea și condițiile de muncă echitabile, egalitatea de șanse, dreptatea și echitatea față de toți (Luca 10:27).

7. Autonomia și integritatea spirituală a entităților bisericii includ libertatea de a promova și de a menține principiile și practicile religioase de bază precum respectarea Sabatului, libertatea de a formula regulamente de ordine interioară în armonie cu obiectivele Bisericii și cu libertatea de a angaja doar acele persoane care susțin învățăturile și obiectivele Bisericii.

8. Pentru a-și îndeplini misiunea încredințată de Dumnezeu, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu se aliază și nu susține organizațiile politice. Membrii bisericii sunt îndemnați să își păstreze și să își protejeze libertatea și independența de alianțe care pot compromite valorile și mărturia creștină.

„Noi trebuie să folosim acum toate puterile cu care am fost înzestrați pentru a face cunoscută lumii ultima solie de avertizare. În lucrarea aceasta noi trebuie să ne păstrăm individualitatea. Nu trebuie

să ne unim cu societăți secrete sau cu uniuni muncitorești. Noi trebuie să fim liberi în Dumnezeu, privind pururea la Hristos pentru a primi învățătură. Toate mișcările noastre trebuie făcute cu înțelegerea însemnătății lucrării ce trebuie făcute pentru Dumnezeu” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, pag. 84).

9. Adventiștii de ziua a șaptea recunosc nevoia de guverne și, prin urmare, încearcă să fie cetățeni care susțin legea și ordinea. Contextele sociale și juridice variază foarte mult în diferite părți ale lumii, iar libertățile civile și religioase nu există în aceeași măsură în toate regiunile lumii. Din aceste motive, diviziunile Conferinței Generale pot aproba regulamente care să reflecte principiile spirituale enunțate aici, în lumina realităților și practicilor legale, politice și culturale din zona lor. Acestea sunt încurajate să ofere sfaturi care să susțină deciziile bazate pe principii care protejează integritatea mărturiei și misiunii Bisericii. (Printre exemplele actuale de declarații aprobate la nivelul diviziunilor se numără *Statutul de organizare al Diviziunii Nord-americe* – HR30 – și Declarația Comitetului Executiv al Diviziunii Pacificului de Sud, „Adventiștii de ziua a șaptea și syndicatele”, din data de 22 mai 2003.)

Această declarație a fost votată în data de 14 octombrie, în cadrul sesiunii consiliului anual al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Ghid pentru implicarea în misiunea globală

Utilizarea Bibliei sau a „scrierilor sacre” în misune

Când construim punți spre cei care nu sunt creștini, utilizarea „scrierilor lor sacre” ar putea fi foarte utilă într-o primă fază pentru a da dovadă de sensibilitate și a-i conduce pe căi care le sunt oarecum familiare. Acestea pot conține elemente ale adevărului care se regăsesc în cel mai deplin și cel mai bogat sens în modul de viață prezentat în Biblie. Aceste scrieri ar trebui utilizate în încercarea intenționată de a le prezenta oamenilor Biblia, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, și de a-i ajuta să o accepte ca sursă de credință și practică. Cu toate acestea, folosirea acestor scrieri are anumite riscuri, iar instrucțiunile de mai jos vă vor ajuta să evitați acele riscuri.

1. Biblia trebuie recunoscută ca instrument de învățare și sursă de autoritate, fiind folosită pentru a conduce oamenii la Hristos și pentru a trăi o viață de credință într-o societate în care o altă religie este dominantă.
2. Biserica nu ar trebui să folosească un limbaj care ar putea lăsa impresia că recunoaște sau acceptă natura și autoritatea atribuite „scrierilor sacre” de către adepții anumitor religii care nu sunt creștine.
3. Cei care folosesc „scrierile sacre” după cum este menționat mai sus ar trebui să elaboreze sau să creeze un plan cu privire la modul în care va avea loc trecerea de la acestea la Biblie.
4. Creșterea și dezvoltarea spirituală a noilor credincioși din societățile necreștine vor avea la bază Biblia și autoritatea sa exclusivă.

Structuri organizatorice de tranziție

Potrivit textului din Matei 28:18-20, misiunea bisericii are trei componente majore inseparabile:

1. Misiunea ar trebui să îi conducă pe oameni la Isus, Mântuitorul și Domnul lor, prin convertire și botez;
2. Misiunea presupune încorporarea unei comunități de credincioși, biserica, într-un mediu în care pot crește în credință, în cunoștință și în bucuria unei comuniuni universale a credincioșilor; și
3. Misiunea presupune a-i instrui și a-i ajuta pe membri să se dezvolte ca ucenici activi care își recunosc și își folosesc darurile spirituale pentru a contribui la împărtășirea evangheliei. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost înființată și organizată de Dumnezeu pentru a îndeplini această sarcină de răspândire a evangheliei. Natura universală a bisericii necesită existența unei structuri organizaționale de bază și comună în întreaga lume, structură care să faciliteze împlinirea misiunii sale.

Contextul politic și religios din unele țări ar putea îngreuna sau ar putea face chiar imposibilă funcționarea bisericii cu structura organizatorică tradițională, putând fi necesară o structură

organizatorică de tranziție. În astfel de cazuri, trebuie să se țină cont de următoarele instrucțiuni pentru a se adapta situației:

1. Structura organizatorică de tranziție ar fi justificată în unul dintre următoarele cazuri:

- a. Când este necesară testarea noilor inițiative în încercarea de a ajunge în zone dificile sau în care nu s-a ajuns încă;
- b. Când activitatea și organizarea obișnuită a bisericii nu sunt permise în contextul religios și politic local.

2. Conducătorii Bisericii de la nivelul diviziunii/ uniunii/ câmpului local pe teritoriul cărora se înființează aceste structuri organizatorice de tranziție ar trebui să decidă cu privire la natura organizatorică de tranziție și dacă este oportună alegerea conducerii locale. Aceștia ar trebui să definească, de asemenea, modul de gestionare a zecimilor și a darurilor în cadrul organizației de tranziție.

3. Cei care conduc organizația de tranziție ar trebui să fie devotați unității doctrinare și misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și organizației sale bisericești la nivel mondial.

4. În cel mai scurt timp posibil, noii convertiți trebuie să fie conștienți de faptul că aparțin unei comunități bisericești mondiale – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – care are un mesaj și o misiune specifice în lume.

5. De îndată ce acest lucru este posibil, structura organizatorică de tranziție ar trebui înlocuită cu sistemul de organizare obișnuit al Bisericii.

Convingeri fundamentale și pregătirea pentru botez

1. *Convingerile fundamentale și necreștinii:* Declarația cu privire la convingerile fundamentale este o exprimare a mesajului bisericii într-un limbaj adaptat comunităților creștine. Provocarea constă în a identifica modul în care această declarație poate fi semnificativă și în societățile în care creștinii sunt minoritari sau inexistenți. Îndeplinirea misiunii în rândul necreștinilor va ridica noi întrebări care nu sunt abordate de convingerile fundamentale și cărora ar trebui să li se ofere răspunsuri biblice relevante. Sugestiile de mai jos ar putea fi utile în abordarea acestei probleme.

- a. Modul și limbajul folosit în prezentarea convingerilor fundamentale trebuie studiate și alese cu atenție pentru a facilita înțelegerea mesajului bisericii de către cei care nu sunt creștini. Trebuie încurajată crearea de studii biblice și de instrumente didactice la nivel local.
- b. Sarcina descrisă la punctul anterior trebuie realizată în cadrul centrelor de studiu religioase, cu ajutorul celor care lucrează în prima linie și în urma consultărilor avute cu comunitatea, teologii, misiologii și administratorii bisericii.
- c. Directorii centrelor de studiu trebuie să trimită întrebările și preocupările locale care nu sunt incluse în convingerile fundamentale pentru a fi analizate de Biroul pentru Misiune Globală din cadrul Conferinței Generale.

2. *Instrucțiuni cu privire la botez:* În pregătirea noilor convertiți pentru botez și pentru a deveni membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, trebuie urmate instrucțiunile de mai jos.

- a. Candidatul trebuie să ofere dovezi clare cu privire la o experiență personală a mântuirii prin credința în Hristos și a înțelegerii clare a mesajului adventist de ziua a șaptea.
- b. Candidatul trebuie ghidat de comunitatea locală a credincioșilor până când aceasta poate da mărturie despre cunoștința și trăirea credinței adventiste de ziua a șaptea de către candidat.
- c. Angajamentul de botez, așa cum este prezentat în Manualul Bisericii, trebuie să reprezinte o prezentare succintă a credințelor și experiențelor minime necesare pentru botez.

Forme de cult

Deoarece Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea intră permanent în contact cu numeroase culturi din țări care nu sunt creștine, subiectul organizării serviciilor de cult devine foarte relevant. În acele contexte, este important să se ia decizii cu privire la ceea ce este sau nu este acceptabil în serviciile de cult ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Apelul adresat oamenilor de a se închina singurului Dumnezeu adevărat are un rol semnificativ în mesajul și misiunea bisericii. De fapt, în escatologia adventistă, elementul central al controversei din timpul sfârșitului este cel al închinării și al adevăratului obiect al închinării. Ar trebui să fim atenți și prudenți în încercarea de a găsi modalități de contextualizare a închinării adventiste în întreaga lume. În îndeplinirea acestei sarcini, ar trebui să fim informați în permanență cu privire la următoarele aspecte ale închinării adventiste:

1. Dumnezeu este în centrul închinării, este obiectul suprem al acesteia. Când ne apropiem de Dumnezeu în adorare, intrăm în contact chiar cu sursa vieții, cu Creatorul nostru și cu Cel care, prin harul Său, ne-a răscumpărat prin moartea Fiului Său iubit. Nicio ființă omenească nu ar trebui să uzurpe acest drept divin.
2. Prin închinarea în biserică, poporul lui Dumnezeu vine în prezența Sa în reverență și smerenie, în calitate de Trup al lui Hristos, pentru a-L onora și a-L aduce un omagiu prin adorație, mărturisire, rugăciune, mulțumire și cântare. Credincioșii se reunesc pentru a asculta Cuvântul, pentru părtășie, pentru sărbătoarea Cinei Domnului, pentru slujirea tuturor și pentru a fi pregătiți pentru vestirea evangheliei. Credința noastră invită la închinare din toată inima și la implicarea în închinare, acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu ocupă un loc central, rugăciunea este ferventă, muzica este din inimă, iar părtășia este palpabilă. Aceste elemente ale închinării sunt indispensabile în serviciile de cult adventiste din întreaga lume și ar trebui să facă parte din orice inițiativă de contextualizare a închinării adventiste.
3. Suntem ființe complexe, pentru care rațiunea și emoțiile au un rol important. Adevărata închinare se exprimă prin trupul, mintea, spiritul și emoțiile noastre. Biserica Adventistă face apel la echilibru între aceste dimensiuni în închinarea noastră. Este important să reținem că orice element al serviciului de închinare care tinde să plaseze omul în centrul său trebuie respins. Rolul trupului în serviciul de închinare variază de la cultură la cultură, însă orice formă a închinării trebuie să fie

caracterizată de disciplină și autocontrol, ținând cont de faptul că aspectul central al serviciului de cult constă în proclamarea Cuvântului și chemarea de a-l sluji lui Dumnezeu și de a le sluji altora.

4. Închinarea adventistă ar trebui să se bazeze pe tezaurul teologiei adventiste de ziua a șaptea pentru a proclama cu entuziasm și bucurie comuniunea și unitatea credincioșilor în Hristos și marea temă a iubirii infinite a lui Dumnezeu, așa cum e văzută în actul creației, în planul de răscumpărare, ca și în viața lui Isus, în înalta sa lucrare de Mare Preot în sanctuarul ceresc și iminenta sa revenire în slavă.

5. Muzica ar trebui folosită pentru a-l lăuda pe Dumnezeu și nu ca mijloc de stimulare excesivă a emoțiilor care doar îi va face pe indivizi „să se simtă bine” cu privire la ei înșiși. Prin aceasta, închinătorii ar trebui să-și exprime sentimentele cele mai profunde de recunoștință și bucurie la adresa lui Dumnezeu, într-un spirit de sfințenie și reverență. Închinarea adventistă are ca scop proclamarea puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Dumnezeu.

Dacă apare nevoia de contextualizare a formei de cult la o anumită cultură, trebuie respectate instrucțiunile furnizate în documentul intitulat „Contextualizare și sincretism”.

Contextualizare și sincretism

În acest document, contextualizare este definită ca încercarea intenționată de a transmite mesajul evangheliei luându-se în considerare diferențele culturale. Contextualizarea adventistă de ziua a șaptea este motivată de responsabilitatea de a îndeplini misiunea de transmitere a evangheliei într-o lume în care există diferențe foarte mari de la o regiune la alta. Aceasta are la bază autoritatea Scripturii și călăuzirea Duhului și are ca scop transmiterea adevărului biblic într-un mod care să fie relevant din punct de vedere cultural. În îndeplinirea acestei sarcini, contextualizarea trebuie să rămână fidelă Scripturii și semnificativă în noua cultură, amintindu-ne că toate culturile sunt judecate din perspectiva evangheliei.

Contextualizarea intenționată a modului în care ne transmitem credința și practica este biblică, legitimă și necesară. Fără ea, biserica se confruntă cu pericolele reprezentate de erori de comunicare și alte neînțelegeri, de pierderea identității și de sincretism. Din punct de vedere istoric, adaptarea s-a realizat în întreaga lume, reprezentând o parte importantă a procesului de răspândire a mesajului întreitei solii îngerești în fiecare familie, națiune, trib și popor, iar acest lucru va continua să se întâmple.

Pe măsură ce biserica ajunge în zone în care creștinismul nu este predominant, problema sincretismului – amestecarea adevărului religios și a erorilor – reprezintă o provocare și o amenințare constante. Ea afectează toate regiunile lumii și trebuie luată în serios în examinarea practicii contextualizării. Acest subiect este subliniat și de înțelegerea adventistă de ziua a șaptea cu privire la marea luptă dintre bine și rău care explică modul în care acționează Satana – denaturând și compromițând adevărul nu prin negarea lui, ci prin amestecare adevărului cu eroarea, jefuind, astfel, evanghelia de adevăratul său impact și de adevărata sa putere. În acest context al pericolului și al potențialei denaturări, contextualizarea cu un spirit critic este indispensabilă.

Deoarece efectele păcatului și nevoia de mântuire sunt comune întregii omeniri, există adevăruri eterne pe care trebuie să le cunoască toate culturile, deși, în unele cazuri, acestea pot fi transmise și experimentate în moduri diferite, dar echivalente. Contextualizarea își propune să mențină toate convingerile fundamentale, în timp ce face să fie înțelese în deplinătatea lor.

Pentru a găsi cele mai bune modalități de a contextualiza în timp ce respingem sincretismul, trebuie să ținem cont de câteva instrucțiuni:

1. Deoarece lipsa spiritului critic în contextualizare este la fel de periculoasă ca lipsa contextualizării, ea nu trebuie făcută de la distanță, ci în contextul cultural specific.
2. Contextualizarea este un proces care ar trebui să implice lideri ai bisericii mondiale, teologi, misiologi, pastori și oameni din regiunea avută în vedere. Aceștia ar trebui să înțeleagă clar elementele de bază ale unei viziuni biblice asupra lumii pentru a putea distinge adevărul de eroare.
3. Examinarea unui element cultural specific necesită o analiză deosebit de atentă a semnificației unui anumit element cultural realizată de cei care trăiesc în cultura în cauză.
4. Examinarea a ceea ce spune întreaga Scriptură despre problema în cauză sau despre problemele asociate este indispensabilă. Implicațiile învățăturilor și principiilor biblice trebuie analizate cu atenție și integrate în strategiile propuse.
5. În contextul meditației și al rugăciunii, înțelegerea biblică este normativă și trebuie aplicată elementelor culturale în cauză. Analizarea acestora ar putea duce la unul dintre următoarele rezultate:
 - a. Elementul cultural este acceptat, fiind compatibil cu principiile biblice;
 - b. Elementul cultural este modificat pentru a deveni compatibil cu principiile creștine;
 - c. Elementul cultural este respins, fiind în contradicție cu principiile biblice.
6. Elementul cultural care a fost acceptat sau modificat este implementat cu atenție.
7. După o perioadă de încercare, poate fi necesar să se evalueze decizia luată și să se hotărască dacă practica trebuie întreruptă, modificată sau păstrată.

În cele din urmă, adevărata contextualizare trebuie să se fie în conformitate cu adevărul biblic și să aducă roade pentru împărăția lui Dumnezeu. Pentru unitatea Bisericii mondiale este nevoie să fim expuși unii altora, diferitelor culturi și învățături, astfel încât „să [putem] pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea” dragostei lui Hristos (Efeseni 3:18).

NOTĂ: Aceste instrucțiuni au fost elaborate de Comitetul pentru probleme de misiune globală și redactate de Biblical Research Institute [Institutul de Cercetare Biblică]. Acestea sunt primele dintr-o serie de instrucțiuni propuse spre aprobarea Comitetului Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în lunile iunie și iulie 2003. Aceste instrucțiuni au fost elaborate

pentru a fi folosite, după caz, de administratorii bisericii, educatori și alții care sunt implicați în proclamarea evangheliei în medii care nu sunt preponderent creștine. Pe măsură ce noile instrucțiuni vor fi aprobate, acestea vor fi adăugate la această secțiune.

Hărțuirea

1. *Mediul de lucru.* Conferința Generală își recunoaște responsabilitatea față de toți anajații de a asigura un mediu de lucru în care să nu existe cazuri de hărțuire. Aceasta se străduiește să formeze acest mediu prin conștientizarea angajaților cu privire la faptul că hărțuirea este ilegală și nu va fi tolerată de Conferința Generală. Ea face, de asemenea, eforturi de prevenire a hărțuirii prin publicarea acestui document, prin implementarea de sancțiuni pentru cei care o practică și prin informarea angajaților cu privire la dreptul de a sesiza cazurile de hărțuire.

Pentru menținerea unui mediu de lucru în care să nu existe cazuri de hărțuire și asistarea în prevenirea unei conduite necorespunzătoare la locul de muncă, Conferința Generală va face următoarele demersuri:

- a. Fiecare angajat va primi o copie a acestui document și a procedurii de raportare a cazurilor de hărțuire;
- b. Fiecare angajat va confirma în scris primirea unei copii a acestui document și a procedurii de raportare a cazurilor de hărțuire, confirmare care va fi păstrată în dosarul angajatului;
- c. Conferința Generală i-a desemnat pe directorul departamentului de resurse umane și pe directorii adjuncți ai acestuia ca fiind responsabili de primirea reclamațiilor cu privire la cazuri de hărțuire, pe lângă directorul departamentului în cadrul căruia lucrează angajatul.

2. *Conduita personală.* Angajații Conferinței Generale trebuie să fie exemple vii ale unei vieți asemenea vieții lui Hristos și ar trebui să evite tot ceea ce pare a fi rău. Ei nu ar trebui să adopte un comportament dăunător față de ei înșiși sau față de alții sau care aruncă o umbră asupra dedicării lor pentru o viață creștină. Angajații ar trebui să se respecte și să se susțină reciproc. Ei nu ar trebui să fie puși vreodată într-o situație în care să fie făcuți de râs, nerespectați sau hărțuiți din motive precum genul, rasa, culoarea, naționalitatea, vârsta sau posibilele dizabilități. Aceasta ar fi o încălcare a legii lui Dumnezeu și a legilor civile care protejează drepturile omului și a regulamentelor cu privire la conduita la locul de muncă.

3. *Hărțuirea sexuală.* Hărțuirea sexuală este o formă de hărțuire care presupune avansuri sexuale nedorite, solicitarea de favoruri sexuale sau alte comportamente verbale, scrise sau fizice care au un caracter sexual atunci când:

- a. Supunerea la o astfel de conduită se face fie explicit, fie implicit, ca termen sau condiție a angajării.
- b. Supunerea la o astfel de conduită sau respingerea ei de către o persoană este folosită ca punct de plecare pentru luarea unei decizii care o afectează pe aceasta;
- c. O astfel de conduită are ca scop sau ca efect afectarea nejustificată a performanței unei persoane sau creează un mediu de lucru intimidant, ostil sau ofensator.

4. *Conduită necorespunzătoare.* O conduită necorespunzătoare a angajatorului, a angajaților și, în unele cazuri, a colaboratorilor care nu sunt angajați include, dar nu se limitează la:

- a. Orice presiune, subtilitate sau solicitare de favoruri sau activități sexuale, inclusiv orice sugerare a faptului că acceptarea sau respingerea avansurilor sexuale vor afecta angajarea sau condițiile de angajare ale unui candidat sau ale unui angajat;
- b. Flirturi sau propuneri cu tentă sexuală nedorite;
- c. Atingerea neneesară sau nepotrivită de natură sexuală sau abuzivă (de exemplu, mângâierea, ciupirea, îmbrățișarea, frecarea repetată de corpul unei alte persoane etc.);
- d. Afișarea de imagini, desene, desene animate sau obiecte cu tentă sexuală;
- e. Amenințări sau solicitări de favoruri sexuale;
- f. Declarații nedorite sau jignitoare legate de gen, rasă, culoare, naționalitate, vârstă sau dizabilități (de exemplu, glume, tachinări sau comentarii umilitoare sau ofensatoare etc.);
- g. Comentarii umilitoare sau înjositoare cu privire la aspectul unei persoane;
- h. Restricționarea oportunității de a participa la o instruire sau orice formă de educație din motive bazate pe gen, rasă, culoare, naționalitate, vârstă sau dizabilități;
- i. Limitarea oportunităților de promovare sau transfer din motive bazate pe gen, rasă, culoare, naționalitate, vârstă sau dizabilități;
- j. Solicitarea unui angajat protejat de lege să îndeplinească sarcini mai dificile sau mai puțin plăcute pentru a-l forța să se pensioneze sau să demisioneze.

5. *Raportarea cazurilor de hărțuire.* Angajații care cred că sunt victime ale hărțuirii trebuie să urmeze fără întârziere următorii pași:

- a. Să facă clar faptul că o astfel de conduită este ofensivă și ar trebui să înceteze imediat;
- b. Să raporteze incidentul superiorului ierarhic, directorului sau directorilor adjuncți ai departamentului de resurse umane. Sesizarea inițială a cazului ar trebui urmată de o declarație scrisă care să descrie incidentul și să identifice posibii martori.

6. *Sesizări ale terților.* Angajații care sunt conștienți de cazuri de posibilă hărțuire la locul de muncă suferite de colegii lor trebuie să le raporteze superiorului ierarhic, directorului sau directorilor adjuncți ai departamentului de resurse umane pentru a fi investigate.

7. *Investigația.* Reclamațiile de hărțuire trebuie tratate prompt și cu discreție, în măsura în care acest lucru este posibil.

8. *Măsuri disciplinare.* Încălcarea acestei politici poate avea ca urmare aplicarea de măsuri disciplinare și poate duce chiar la concediere.

9. *Interzicerea represaliilor.* Conferința Generală interzice represaliile împotriva angajaților care reclamă cazurile de hărțuire.

Acest document a fost adoptat în data de 20 martie 2000 de Departamentul de Resurse Umane al Conferinței Generale și reflectă contextul legal de pe teritoriul Diviziunii Nord-americe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Filosofia adventistă de ziua a șaptea cu privire la muzică – Ghid

Dumnezeu a împletit muzica în țesătura creației Sale. Când El a făcut toate lucrurile, „stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7). Cartea Apocalipsei descrie cerul ca fiind un loc în care se înalță neîncetat laude, cântece de adorare la adresa lui Dumnezeu și a Mielului răsunând din gurile tuturor (Apocalipsa 4:9-11; 5:9-13; 7:10-12; 12:10-12; 14:1-2; 15:2-4; 19:1-8).

Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său, împărtășim dragostea și aprecierea pentru muzică cu toate ființele create de El. De fapt, muzica ne poate influența cu o putere care o depășește pe cea a cuvintelor și a celor mai multe tipuri de comunicare.¹ În cea mai pură și în cea mai înaltă formă a sa, muzica ne poartă chiar în prezența lui Dumnezeu, acolo unde îngerii și ființele necăzute în păcat îl venerază prin cântec.

Dar păcatul a dus la denaturarea creației. Imaginea lui Dumnezeu a fost deteriorată și aproape distrusă; lumea aceasta și darurile lui Dumnezeu ajung la noi, în toate domeniile, ca un amestec de bine și rău. Muzica nu este neutră din punct de vedere moral și spiritual. Un tip de muzică ne poate oferi cea mai înălțătoare experiență umană, în timp ce altele pot fi folosite de prințul răului pentru a ne înjosi și a ne degrada, pentru a stârni pofta, pasiunea, disperarea, mânia și ura.

Solul Domnului, Ellen G. White, ne sfătuiește să acordăm atenție muzicii. Ea spune: „Muzica, atunci când nu se face abuz de ea, este o mare binecuvântare; însă, când este folosită greșit, constituie un blestem teribil.”² „Folosită însă în mod corect, [muzica] este un dar prețios de la Dumnezeu, menit să ridice gândurile către teme înalte și nobile, să inspire și să înalțe sufletul.”³

Despre puterea cântecului, ea scrie: „Este unul din (*sic*) mijloacele cele mai eficiente de a impresiona inima cu adevărul spiritual. Cât de ades i se întâmplă sufletului sufocat și gata să se lase pradă deznădejdiei ca memoria să regăsească vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu — de mult uitată povară a vreunui cântec din copilărie, iar ispitele își pierd puterea, viața capătă un nou înțeles și un nou scop, iar curajul și bucuria sunt împărtășite și altor suflete! (...) Ca parte a serviciului divin, cântarea este tot atât de mult un act de închinare precum este rugăciunea. Și într-adevăr, multe cântări sunt rugăciuni. (...) În timp ce Răscumpărătorul nostru ne duce către pragul veșniciei, care strălucește de slava lui Dumnezeu, putem recunoaște subiectele de laudă și recunoștință care vin de la corul ceresc ce înconjoară tronul; iar când ecoul cântecului îngeresc este trezit în căminele noastre pământești, inimile vor fi atrase mai mult de cântăreții cerești. Părtașia cu cerul începe pe pământ. Aici deprindem tonalitatea laudei lui.”⁴

În calitate de adventiști de ziua a șaptea, credem și predicăm că Isus revine în curând. În proclamarea întregii solii îngerești din Apocalipsa 14:6-12 în toată lumea, facem apel la toate popoarele să accepte evanghelia veșnică, să se închine lui Dumnezeu Creatorul și să se pregătească pentru întâlnirea cu Domnul nostru, care va reveni în curând. Îi provocăm pe toți să aleagă binele și nu răul, să „o rupem cu păgânătatea și cu poftelile lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:12-13).

Credem că evanghelia influențează toate domeniile vieții. Prin urmare, considerăm că, având în vedere vastul potențial al muzicii de a influența pozitiv sau negativ, nu putem fi indiferenți cu privire la aceasta. Deși ne dăm seama că gusturile cu privire la muzică diferă foarte mult de la persoană la persoană, credem că Scriptura și scrierile lui Ellen G. White sugerează principii care pot sta la baza alegerilor noastre.

În acest document, sintagma *muzică sacră* – denumită uneori muzică religioasă – desemnează muzica ce se concentrează asupra lui Dumnezeu și asupra temelor biblice și creștine. În cele mai multe cazuri, aceasta este compusă și destinată serviciilor de închinare, întâlnirilor de evanghelizare sau închinării individuale și poate fi atât vocală, cât și instrumentală. Cu toate acestea, nu toată muzica sacră/ religioasă este acceptabilă pentru un adventist. Muzica sacră nu ar trebui să evoce asocieri seculare sau să invite la conformarea la tiparele comportamentale, de gândire sau de acțiune, lumești.

Muzica laică este compusă pentru alte contexte decât serviciul de cult sau închinarea personală. Aceasta abordează problemele obișnuite ale vieții și emoțiile umane de bază. Ea provine din însăși ființa noastră, exprimând reacția spiritului uman la viață, dragoste și lumea în care ne-a așezat Dumnezeu. Ea poate fi înălțătoare sau degradantă din punct de vedere moral. Deși nu îl laudă și nu îl slăvește în mod direct pe Dumnezeu, ea ar putea avea un loc legitim în viața creștinului. În alegerea muzicii, ar trebui respectate principiile menționate în acest document.

Principii pentru călăuzirea creștinului

Muzica de care se bucură creștinii ar trebui să respecte următoarele principii:

1. Toată muzica pe care o ascultă, o interpretează sau o compune creștinul, fie ea sacră sau laică, îl va slăvi pe Dumnezeu: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Acesta este principiul biblic fundamental. Orice lucru care nu atinge acest standard înalt va slăbi experiența noastră cu Domnul.
2. Toată muzica pe care o ascultă, o interpretează sau o compune creștinul, fie ea sacră sau laică, ar trebui să fie cea mai bună și cea mai nobilă: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). În calitate de urmași ai lui Isus Hristos care speră și așteaptă să se unească cu corurile cerești, vedem viața pe acest pământ ca o pregustare și o pregătire pentru viața viitoare.
- De aceste două fundamente – slăvirea lui Dumnezeu și alegerea a ceea ce este mai bun și mai nobil – depind celelalte principii de selectare a muzicii enumerate mai jos.
3. Este caracterizată de calitate, echilibru, adecvare și autenticitate. Muzica ne stimulează sensibilitatea spirituală, psihologică și socială, precum și dezvoltarea intelectuală.
4. Ea face apel atât la intelect, cât și la emoții, influențând corpul într-un mod pozitiv. Se adresează întregii persoane.

5. Muzica descoperă creativitatea prin faptul că are la bază melodii de calitate. Dacă este caracterizată de armonie⁵, ea folosește armoniile într-un mod interesant și artistic și folosește ritmul pentru a le completa.

6. Muzica vocală folosește versuri care ne stimulează abilitățile intelectuale, emoțiile și puterea voinței. Versurile bune sunt caracterizate de creativitate, bogăția conținutului și o compoziție bună. Ele se concentrează asupra aspectelor pozitive și reflectă valori morale; acestea educă și înalță și sunt asociate unei teologii biblice solide.

7. Elementele muzicale și lirice ar trebui să lucreze împreună în mod armonios pentru a aduce gândirea și comportamentul în armonie cu valorile biblice.

8. Muzica menține un echilibru înțelept între elementele spirituale, intelectuale și afective.

9. Ar trebui să identificăm și să recunoaștem contribuția diferitelor culturi în venerarea lui Dumnezeu. Formele și instrumentele muzicale variază foarte mult în familia adventistă mondială, iar muzica provenită dintr-o cultură poate părea ciudată unei persoane care provine dintr-o altă cultură.

Crearea muzicii adventiste de ziua a șaptea înseamnă să alegem ce este mai bun și, mai presus de toate, să ne apropiem de Creatorul și Domnul nostru și să-L glorificăm. Să facem față provocării unei viziuni alternative viabile cu privire la muzică și, ca parte a soliei noastre profetice și care vizează toate dimensiunile umane, să aducem o contribuție muzicală adventistă unică, în calitate de popor care mărturisește lumii că așteaptă revenirea iminentă a lui Hristos.

¹ „[Muzica] este unul din (*sic*) mijloacele cele mai eficiente de a impresiona inima cu adevărul spiritual” (*Educație*, pag. 168).

² *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, pag. 497. Ea afirmă, de asemenea, că, în viitor, „chiar înainte de încheierea timpului de probă (...) vor fi strigăte, muzică, tobe și dans. Simțurile ființelor raționale vor fi atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere în ele pentru luarea unor decizii corecte. Iar faptul acesta va fi considerat a fi lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu Se descoperă niciodată prin astfel de metode și într-un asemenea vacarm. Aceasta este o invenție a lui Satana, cu scopul de a-și acoperi metodele ingenioase de a anula efectul adevărului curat, sincer, înălțător, înnobilator și sfințitor pentru timpul acesta” (*Solii alese*, vol. 2, pag. 36).

³ *Educație*, pag. 167.

⁴ *Educație*, pag. 168.

⁵ Recunoaștem că în unele culturi armoniile nu sunt la fel de importante ca în alte culturi.

Acest ghid a fost aprobat și votat în data de 13 octombrie 2004, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Hărțuirea sexuală – Ghid

1. *Conduita personală.* Angajații organizațiilor adventiste trebuie să fie exemple vii ale unei vieți asemenea vieții lui Hristos și ar trebui să evite tot ceea ce pare a fi rău. Ei nu ar trebui să adopte nici măcar pentru o clipă un comportament sexual dăunător față de ei înșiși sau față de alții sau care aruncă o umbră asupra dedicării lor pentru o viață creștină.

2. *Respect reciproc.* Angajații ar trebui să se respecte și să se susțină reciproc. Ei nu ar trebui să fie puși vreodată într-o situație în care să fie făcuți de râs sau nerespectați sau hărțuiți din cauza aluziilor cu tentă sexuală. A face acest lucru ar fi o încălcare a legii lui Dumnezeu și a legilor civile care protejează drepturile angajatului.

3. *Definiție:* Hărțuirea sexuală include, dar nu este limitată la:

- a. Avansuri sexuale nedorite, solicitări de favoruri sexuale și comportamente verbale sau fizice cu caracter sexual care au efecte asupra statutului de angajat al unei persoane. Aceste avansuri reprezintă hărțuiri sexuale în cazurile în care:
 1. Supunerea la o astfel de conduită se face fie explicit, fie implicit, ca termen sau condiție a angajării.
 2. Supunerea la o astfel de conduită sau respingerea ei de către o persoană este folosită ca punct de plecare pentru luarea unei decizii cu privire la calitatea de angajat care o afectează pe aceasta.
 3. O astfel de conduită are ca scop sau ca efect afectarea nejustificată a performanței unei persoane sau creează un mediu de lucru intimidant, ostil sau ofensator.
 4. Amenințările sau sugestiile potrivit cărora locul de muncă, posibilitățile de promovare, salariul individului etc. depind de supunerea la solicitările de natură sexuală sau de tolerarea hărțuirii.
- b. Comentarii nedorite cu tentă sexuală (glume, tachinări etc.).
- c. Orice presiune sau solicitare subtilă de activități sexuale.
- d. Atingerea neneesară a unei persoane (de exemplu, mângâierea, ciupirea, îmbrățișarea, frecarea repetată de corpul unei alte persoane etc.).
- e. Solicitarea de favoruri sexuale.

4. *Mediul de lucru:* Organizațiile adventiste trebuie să își informeze angajații că hărțuirea sexuală la locul de muncă nu este tolerată. Se așteaptă ca toți angajații să evite orice conduită care ar putea fi considerată hărțuire sexuală față de un alt angajat. Fiecare organizație trebuie să desemneze un bărbat și o femeie care pot primi reclamațiile.

5. *Raportarea incidentelor.* Dacă un angajat este victima hărțuirii sexuale din partea superiorilor, a celorlalți angajați, a clienților sau a colaboratorilor externi, trebuie să urmeze fără întârziere următorii pași:

- a. Să facă clar faptul că un astfel de comportament este ofensiv;

- b. Să raporteze incidentul persoanei desemnate în cazul fiecărei organizații. Dacă este posibil, reclamația să fie făcută în scris.
- c. Persoana desemnată pentru a primi reclamațiile trebuie să trateze problema cu seriozitate și obiectivitate, iar cel care depune plângerea va fi sfătuit să păstreze confidențialitatea, din cauza caracterului ei delicat. Persoana care primește declarația va păstra, de asemenea, confidențialitatea cu privire la informațiile primite, cu excepția persoanelor implicate în cercetarea cazului și luarea măsurilor necesare.

6. *Sesizări ale terților.* Toți angajații care sunt conștienți de cazuri de posibilă hărțuire sexuală la locul de muncă trebuie să le raporteze persoanei responsabile pentru a fi investigate.

7. *Investigația.* Reclamațiile de hărțuire sexuală vor fi investigate prompt. Deciziile se bazează pe fapte, pentru fiecare caz în parte. Pentru a stabili dacă o anumită conduită constituie hărțuire sexuală, supervisorul sau persoana desemnată în mod oficial examinează cazul în ansamblu și totalitatea circumstanțelor precum natura abaterilor sexuale și contextul în care a avut loc presupusul incident.

8. *Măsuri.* Dacă se constată că este vorba despre un caz de hărțuire sexuală, reprezentanții organizației vor lua măsuri disciplinare prompte. În funcție de gravitatea faptei, măsurile disciplinare pot varia de la un avertisment scris, a cărui copie este păstrată în dosarul de personal al vinovatului, până la concedierea imediată.

Acest ghid a fost adoptat în data de 6 octombrie 1988, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurat în Nairobi, Kenya.

Ghid cu privire la utilizarea zecimii

Introducere

Planul lui Dumnezeu este ca lucrarea Sa pe acest Pământ să fie susținută prin zecimile și darurile de bunăvoie ale poporului Său. Zecimea este principala sursă de finanțare folosită de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru proclamarea evangheliei în toată lumea, aceasta constând în demersuri echilibrate și cuprinzătoare de a transmite evanghelia publicului larg și de a contribui la dezvoltarea spirituală a membrilor bisericii. Deoarece zecimea este pusă deoparte pentru un scop special, darurile de bunăvoie trebuie să asigure fondurile pentru numeroase aspecte ale lucrării evangheliei.

Principii de utilizare a zecimii

1. Doar conferințele pot folosi un procent din fondurile care provin din zecimi. Zecimea este a Domnului și ar trebui returnată în vistieria, trezoreria conferinței prin intermediul bisericii locale pe care o frecventează membrii. „Aduceți însă toate zeciuielile în vistierie, ca să fie hrană în Casa Mea. Puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul Oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide pentru voi stăvilarele cerurilor și dacă nu voi turna peste voi binecuvântare până nu veți mai avea loc unde s-o țineți!” (Maleahi 3:10)

„Zecimea este sfântă, ea este păstrată de Dumnezeu pentru Sine și trebuie să fie adusă în vistieria Sa spre a fi folosită pentru susținerea slujitorilor Evangheliei în lucrarea lor” (*Slujitorii Evangheliei*, pag. 226).

2. Conferințele și uniunile ar trebui să împartă zecimea cu biserica mondială.

„Trebuie să devenim tot mai conștienți de faptul că fondurile care intră în trezoreria conferinței sub formă de zecimi și daruri oferite de cei din poporul nostru ar trebui utilizate nu numai pentru susținerea lucrării din orașele americane, ci și pentru cea din câmpurile îndepărtate. Fie ca banii adunați cu atâta zel să fie distribuiți în mod altruist. Cei care sunt conștienți de nevoile câmpurilor misionare nu vor fi tentați să folosească zecimea pentru lucruri care nu sunt necesare (Ellen G. White, Manuscrisul 11, 1908).

3. Alegerea slujbașului care va fi susținut din zecime ar trebui să depindă de natura muncii îndeplinite. Astfel, alți factori precum faptul că sunt acreditați nu sunt criterii finale pentru susținerea lor din zecime.

„Zecimea trebuie folosită pentru cei care lucrează cu doctrina și cuvântul, fie ei bărbați sau femei” (Ellen G. White, Manuscrisul 149, 1899).

4. Zecimea trebuie folosită numai pentru susținerea personalului implicat în lucrarea de evanghelizare și de întărire a credinței membrilor.

„Zecimea trebuie să fie folosită pentru un singur scop, iar acesta este susținerea slujitorilor chemați de Domnul pentru a-l îndeplini lucrarea. Aceasta este utilizată pentru a-i sprijini pe cei care le transmit oamenilor cuvintele vieții și poartă povara turmei lui Dumnezeu” (Ellen G. White, Manuscrisul 82, 1904).

5. Funcționarea bisericii locale este importantă, însă aceasta nu trebuie susținută din zecime.

- a. „Zecimea trebuie să fie folosită pentru un singur scop, iar acesta este susținerea slujitorilor chemați de Domnul pentru a-l îndeplini lucrarea. Aceasta este utilizată pentru a-i sprijini pe cei care le transmit oamenilor cuvintele vieții și poartă povara turmei lui Dumnezeu” (Ellen G. White, Manuscrisul 82, 1904).
- b. „Zecimea nu trebuie folosită pentru cheltuieli secundare. Aceasta este lucrarea membrilor bisericii. Ei trebuie să-și susțină biserica prin darurile lor (Ellen G. White, Scrisoarea 81, 1897).

Politici cu privire la utilizarea zecimii: situații în care se poate folosi zecimea

1. Susținerea evangheliștilor, a pastorelor și a celor care desfășoară studii biblice.

2. Susținerea personalului care coordonează activitatea misionară și cea de întărire a credinței din interiorul bisericii. Acesta include administratorii, directorii de departament, contabilii, personalul administrativ și secretarial de la nivelul conferinței.

3. Cheltuielile necesare pentru susținerea lucrării de evanghelizare și de întărire a membrilor bisericii, precum:

- a. Cheltuielile de evanghelizare.
- b. Cheltuieli legate de funcționarea birourilor conferinței;
- c. Echipamentul necesar pentru sediul conferinței și pentru evanghelizare;
- d. Cheltuieli legate de organizarea întâlnirilor de tabără și de terenul pe care acestea vor avea loc.

4. Susținerea funcțiilor considerate esențiale pentru evanghelizare și pentru întărirea credinței membrilor bisericii.

- a. Școli primare – Alocarea a până la 30% din totalul salariilor și cheltuielilor directorilor și profesorilor școlilor primare, ca o recunoaștere a rolului lor de conducători spirituali.
- b. Gimnazii și licee – Echivalentul susținerii tuturor angajaților care lucrează ca profesori de religie, administratori ai căminelor și directori.
- c. Universități – O sumă egală cu totalul cheltuielilor departamentelor de teologie, ale celor legate de plata salariilor administratorilor căminelor, președinților și decanilor studenților.
- d. Evangheliștii cu literatură – Conferința poate alocă fonduri provenind din zecimi pentru evangheliștii cu literatură.
- e. Centre/ tabere ale conferinței – Cheltuieli legate de funcționarea centrului/ taberei de tineret a conferinței.
- f. Programe media – Realizarea de materiale tipărite sau de programe de radio sau televiziune.

- g. Angajații pensionați – Beneficiile de pensionare ale angajaților Bisericii (cu excepția celor pentru care acestea provin din alte surse, precum angajații instituțiilor medicale).

Politici cu privire la utilizarea zecimii: situații în care nu se poate folosi zecimea

1. Întreținerea bisericilor locale și alte cheltuieli de funcționare. Acestea ar trebui finanțate prin darurile membrilor.
2. Întreținerea școlilor primare și alte cheltuieli de funcționare. Acestea ar trebui finanțate din taxele de școlarizare și/ sau din subvenții oferite de biserică.
3. Cheltuielile de întreținere și funcționare a instituțiilor de învățământ gimnaziale, liceale și universitare. Acestea ar trebui finanțate din taxele de școlarizare și alte surse proprii de venituri.
4. Construirea de clădiri pentru bisericile, sediile conferințelor sau ale instituțiilor Bisericii. Acestea ar trebui finanțate de membri și/ sau din alte surse decât zecimea.

Declarație de poziție cu privire la administrarea fondurilor provenite din zecimi

1. *Rolul familiei bisericii în administrarea fondurilor provenite din zecime.* Biserica mondială este familia lui Dumnezeu pe Pământ. În calitate de parte integrantă a acestei familii, fiecare membru se bucură de privilegii și poartă responsabilități cu privire la stabilirea modului în care sunt colectate și distribuite fondurile care provin din zecimi. Familia care acționează colectiv prin intermediul sesiunii Conferinței Generale și a consiliului anual al Comitetului Conferinței Generale stabilește, în armonie cu principiile Scripturii și ale spiritului profeției, politicile cu privire la colectarea, plata și administrarea fondurilor care provin din zecimi. Această declarație a fost redactată în urma consultărilor îndelungate cu numeroase persoane din cadrul bisericii – membri laici, pastori, administratori de la nivelul conferințelor și conducătorii din toată lumea. În calitate de membri ai familiei, fiecare persoană, instituție și organizație va respecta onoarea familiei, funcționând în conformitate cu aceste instrucțiuni pentru a oferi un sprijin financiar regulat și de încredere și pentru dezvoltarea continuă a unui sistem financiar de susținere a proclamării evangheliei în toată lumea.

2. *„Vistieria” sau „Trezoreria” Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.* Conform Scripturii, zecimea este a Domnului și trebuie adusă ca un act de închinare în vistieria Sa. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este conștientă de acest lucru, depunând toată zecimea în vistieria conferinței prin intermediul bisericii din care face parte fiecare membru în parte. Membrii aflați în situații neobișnuite trebuie să se consulte cu administratorii conferinței/ misiunii locale. Folosirea altor căi poate provoca confuzie și concurență și subminează structura financiară a bisericii, slăbind, astfel, capacitatea bisericii de a-și îndeplini misiunea mondială. Pentru a continua un program puternic, echilibrat, în toată lumea, membrii nu ar trebui să direcționeze zecimea Domnului spre anumite proiecte.

3. *Căi alternative de depunere a zecimii în „vistierie”*

- a. Domnul le promite binecuvântări nemăsurate celor care returnează cu credincioșie zecimea în vistierie. Familia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a stabilit că modalitatea normală de intrare a zecimii în vistierie este prin intermediul conferinței/ misiunii locale.
- b. Dacă un membru, din motive de confidențialitate, alege să trimită o parte din zecime Conferinței Generale sau uniunii de conferințe din care face parte, acestea pot accepta zecimea, dar o vor trimite fără a-i menționa numele la conferința în care este membru pentru a fi distribuită la diferitele niveluri de organizare ale Bisericii mondiale. Aceste persoane ar trebui încurajate să returneze zecimea pe căile obișnuite.

4. Distribuirea zecimii

- a. Planul de distribuire a zecimii reprezintă o modalitate echilibrată de a împărți resursele financiare cu biserica din întreaga lume. Acest plan fundamental este esențial pentru sistemul de susținere financiară a activității mondiale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.
- b. Bisericile, conferințele, uniunile de conferințe, Conferința Generală și diviziunile Conferinței Generale nu vor accepta zecimea de la membri care o direcționează pentru a fi folosită altfel decât în concordanță cu prevederile referitoare la procentul alocat diferitelor niveluri ale organizației Bisericii.
- c. Biserica locală este autorizată doar să accepte și să direcționeze fondurile provenite din zecimi spre trezoreria conferinței/ misiunii locale.

5. *Solicitarea zecimii.* Pastorii și administratorii conferințelor și misiunilor nu le vor cere să plătească zecimea membrilor din alte conferințe sau diviziuni. Biserica a formulat prevederi pentru repartizarea uniformă a resurselor financiare.

6. *Direcționarea zecimii spre instituții.* Organizațiile Bisericii Adventiste precum Christian Record Braille Foundation, Voice of Prophecy, Faith for Today, It is Written sau Breath of Life nu vor accepta fonduri cu privire la care se știe că provin din zecimea adventiștilor de ziua a șaptea. Atunci când membrii direcționează zecimea spre o organizație adventistă, ei au responsabilitatea de a menționa faptul că suma reprezintă zecime.

7. *Zecimea membrilor care se transferă.* Membrii care se mută într-o altă regiune sunt îndemnați să devină membri ai bisericii din regiunea respectivă în termen de șase luni și să înceapă să susțină noua lor biserică și conferința care le oferă susținerea spirituală, pastorală și serviciile furnizate de conferință.

8. *Împrumuturi din zecime.* Bisericile, școlile (zecimea studenților), conferințele și persoanele fizice nu „împrumută” din fondurile provenite din zecime pentru împlinirea nevoilor individuale, pentru biserici sau conferință. Fondurile provenite din zecimi se păstrează numai până la data stabilită pentru a fi transmise mai departe.

9. *Neacceptarea zecimii.* Dacă apare o situație în care fondurile din zecime sunt direcționate spre o organizație căreia, potrivit acestor politici, nu îi este permisă acceptarea lor, se vor face eforturi pentru a obține acordul membrului pentru direcționarea fondurilor pe canalele normale. Dacă nu se obține o astfel de autorizație, se va returna zecimea împreună cu o explicație și rugămintea ca

persoana respectivă să respecte planul Bisericii de distribuire a zecimii Domnului în Biserica din toată lumea.

10. *Nereturnarea zecimii.* Zecimea care a fost acceptată și pentru care s-a emis chitanță nu le va fi returnată celor care, din diferite motive, pot solicita returnarea ei.

11. *Responsabilitatea conducătorilor.* Conducătorii bisericii de la toate nivelurile trebuie să dea dovadă de credincioșie. Dacă eșuează sau refuză să colaboreze în aplicarea politicilor stabilite de familia bisericii cu privire la administrarea zecimii vor duce la erodarea capacității Bisericii de a-și îndeplini misiunea globală. Persoanele care ignoră aceste politici se descalifică de la ocuparea pozițiilor de conducere în Biserică.

NOTĂ: Politicile precedente nu se aplică la daruri. Membrii decid spre ce vor fi direcționate darurile lor.

Acest ghid a fost adoptat și votat în data de 14 octombrie 1985, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurate în Washington, D.C.

Ghid cu privire la mărcile înregistrate ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Linii directoare

Mărcile înregistrate ale Bisericii precum „Seventh-day Adventist” [adventist de ziua a șaptea], „Adventist” [adventist] și „Ministry” [departament/ lucrare] pot fi folosite doar în legătură cu diferitele domenii de activitate ale bisericii și cu activitățile necomerciale ale unor asociații profesionale și grupuri formate din membri laici autorizate în prealabil. Folosirea acestor mărci înregistrate va fi controlată de Trademark Committee [Comitetul pentru mărci înregistrate] din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Mărcile înregistrate ale bisericii nu vor fi utilizate în niciun fel care să pună în pericol statutul acesteia de organizație scutită de plata impozitelor.

Proceduri

1. *Entități deja existente.* Entitățile Bisericii care au statut confesional și sunt incluse în actualul *Seventh-day Adventist Yearbook* [Anuar adventist de ziua a șaptea] la data adoptării prezentei politici și proceduri pot utiliza mărcile înregistrate în numele lor și în denumirea departamentelor lor.

2. *Noi entități administrative ale Bisericii.* Noile entități administrative precum misiunile, conferințele, uniunile de conferințe și diviziunile aprobate de Comitetul Conferinței Generale pot utiliza mărcile înregistrate în numele lor și ale departamentelor lor.

3. *Noi instituții ale Bisericii.* Atunci când noile instituții solicită să le fie recunoscut statutul de instituții adventiste de ziua a șaptea (a se vedea prevederea C 47 din Statutul de organizare al Diviziunii Nord-americane), Retirement Plan Committee [Comitetul responsabil de planurile de pensii] va înainta către Office of General Counsel [departamentul de consiliere juridică] din cadrul Conferinței Generale toate cererile instituțiilor care utilizează una dintre mărcile înregistrate pentru a fi validate de acesta înainte de a le aproba.

4. *Biserici locale.* Bisericile și grupele locale pot utiliza mărcile înregistrate în lucrarea lor, după ce statutul lor este recunoscut de conferința sau misiunea locală.

5. *Grupuri formate din membri laici.* Asociațiile profesionale și grupurile laice trebuie să înainteze o cerere pentru a primi aprobarea scrisă a departamentului de consiliere juridică. Statutul de organizare și funcționare al unor astfel de grupuri trebuie să indice faptul că sunt independente de biserică și că nu acționează în numele ei. După primirea aprobării scrise a Conferinței Generale, aceste grupuri pot folosi mărcile înregistrate numai cu scop necomercial.

6. *Revocarea permisiunii.* Din motive legitime, consiliul director al General Conference Corporation poate revoca permisiunea de folosire a mărcilor înregistrate oricărei entități a Bisericii sau a oricărui grup laic. „Motivele legitime” includ, dar nu se limitează la incompatibilitatea cu obiectivele sau doctrinele Bisericii, identificată de Conferința Generală, și la utilizarea pentru scopuri comerciale de către grupuri care nu aparțin bisericii.

Procedura internă a Comitetului pentru mărci înregistrate al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

1. Cererea de utilizare a unei mărci înregistrate a Bisericii

- a. Departamentul de consiliere juridică analizează cererea;
- b. Dacă administratorii Conferinței Generale o aprobă, departamentul de consiliere juridică prezintă cererea consiliului director al General Conference Corporation;
- c. Dacă cererea este aprobată de General Conference Corporation, Departamentul de consiliere juridică îi transmite solicitantului o aprobare scrisă și un contract de licență care urmează să fie semnat de acesta.

2. Analizarea cazurilor de folosire neautorizată a mărcilor înregistrate ale Bisericii

- a. Departamentul de consiliere juridică analizează modul în care este folosită marca înregistrată;
- b. Departamentul de consiliere juridică raportează administratorilor Conferinței Generale;
- c. Departamentul de consiliere juridică trimite o reclamație în care prezintă problema și se oferă să discute posibilele soluții;
- d. Dacă răspunsul este negativ, departamentul de consiliere juridică trimite o somație pentru încetarea folosirii mărcii înregistrate a Bisericii;
- e. Dacă răspunsul este, din nou, negativ, departamentul de consiliere juridică și administratorii Conferinței Generale reanalizează situația, luând în considerare o acțiune în justiție sau alte măsuri;
- f. Recomandarea cu privire la posibila măsură este înaintată pentru aprobare comitetului administrativ și consiliului director al General Conference Corporation.

3. Revocarea permisiunii de utilizare a unei mărci înregistrate a Bisericii se va face urmându-se aceeași procedură prezentată în subsecțiunea 1 a acestei proceduri interne, decizia finală fiind, însă, revocarea, care va fi votată de Comitetul Conferinței Generale.

Măsurile luate de alte diviziuni decât cea Nord-americană trebuie să fie în armonie cu aceste linii directoare.

Acest ghid a fost adoptat în data de 11 octombrie 1983 în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Washington, D.C., pentru a fi inclus în Statutul de organizare al Conferinței Generale/ Diviziunii Nord-americe.

Imunizarea

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pune un accent puternic pe sănătate și starea de bine. Atenția acordată sănătății are la bază revelația biblică, scrierile inspirate ale lui Ellen G. White (pionieră a Bisericii) și literatura de specialitate. În consecință, încurajăm imunizarea/ vaccinarea responsabilă și nu avem motive de natură religioasă pentru a nu-i încuraja pe credincioșii adventiști să ia parte la programele de imunizare preventivă și protectivă. Prețuim sănătatea și siguranța populației, inclusiv menținerea „imunității colective”.

Nu înlocuim conștiința membrilor bisericii și acceptăm alegerile individuale. Acestea sunt exercitate de individ, iar alegerea de a nu fi imunizat nu este și nu trebuie privită ca fiind o dogmă sau doctrină a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

2 martie 2015

Ghid pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în contextul schimbărilor de atitudine din societate cu privire la homosexualitate și alte practici sexuale

Idealul divin cu privire la sexualitate și căsătorie

Problemele legate de sexualitate și căsătorie pot fi văzute în adevărata lor lumină atunci când sunt analizate în contextul idealului divin pentru ființele umane. Activitatea de creație a lui Dumnezeu a culminat cu crearea omului după chipul Său, ca bărbat și femeie, și crearea instituției căsătoriei. Căsătoria, un dar minunat oferit de Dumnezeu omului, este o legătură ce are la bază un legământ între cele două genuri, un legământ cu implicații fizice, emoționale și spirituale al cărui rezultat este, conform Scripturii, formarea unui „singur trup”. Isus Hristos a definit căsătoria ca fiind atât monogamă, cât și heterosexuale, o legătură de o viață, caracterizată de dragoste, între un bărbat și o femeie. În plus, Scriptura promovează această uniune heterosexuale în căsătorie, folosind-o ca simbol al legăturii dintre Dumnezeu și omenire.

Relația armonioasă dintre un bărbat și o femeie în cadrul căsătoriei reprezintă un microcosmos al unității sociale, fiind considerată de-a lungul timpului un ingredient esențial al unei societăți stabile. Creatorul a intenționat ca sexualitatea din cadrul căsătoriei să nu aibă doar scopul unirii, ci și să ofere bucurie, plăcere și plenitudine fizică. În același timp, un copil poate fi încredințat unui soț și unei soții a căror dragoste le-a permis să se cunoască unul pe celălalt în cadrul unei legături sexuale profunde. Copilul lor, o întrupare a unității lor, se dezvoltă în atmosfera dragostei și unității căsătoriei și se bucură de o relație cu fiecare dintre părinții lui naturali.

Deși legătura monogamă în căsătoria dintre un bărbat și o femeie este recunoscută ca fiind fundamentul stabilit de Dumnezeu pentru familie și viața socială și singurul cadru adecvat exprimării intimității sexuale,¹ cei care sunt singuri și prietenia dintre cei singuri se încadrează, de asemenea, în modelul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Scriptura face o distincție între un comportament acceptabil în cadrul relațiilor de prietenie și comportamentul sexual în cadrul căsătoriei.

Din păcate, sexualitatea umană și căsătoria au fost alterate de păcat. De aceea, Scriptura nu se concentrează doar asupra aspectelor pozitive ale sexualității umane, ci și asupra modalităților greșite de exprimare a sexualității și a impactului lor negativ asupra oamenilor și societății. Aceasta avertizează ființele umane cu privire la comportamentele sexuale distructive precum desfrâul, adulterul, intimitatea homosexuală, incestul și poligamia (ex.: Matei 19:1-12; 1 Corinteni 5:1-13; 6:9-20; 7:10-16,39; Evrei 13:4; Apocalipsa 22:14-15) și le cheamă să facă ceea ce este bine, sănătos și benefic.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea aderă fără rezerve la idealul divin al relațiilor sexuale curate, onorabile și bazate pe iubire în cadrul căsătoriei heterosexuale, având convingerea că orice coborâre a acestui ideal înalt cu privire la căsătorie este în detrimentul omenirii. Aceasta crede, de asemenea, că trebuie aduse în atenție idealurile cu privire la puritatea și frumusețea căsătoriei, așa cum a fost creată de Dumnezeu. Prin lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos, scopul inițial al căsătoriei poate fi

restaurat, iar experiența plăcută și sănătoasă a căsniciei poate fi trăită de un bărbat și de o femeie care își unesc viețile într-un legământ pe viață.

Biserica și societatea

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crede că a fost chemată la existență de Dumnezeu pentru a proclama Evanghelia veșnică întregii lumi și pentru a îndemna oamenii de pe tot Pământul să fie pregătiți pentru revenirea lui Isus. Biserica urmărește împlinirea misiunii lui Dumnezeu pe tot globul, în prezent învățând, predicând, îngrijind și slujind în peste 200 de țări. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu are un crez: aceasta consideră că învățăturile sale au la bază doar autoritatea Bibliei. Cu toate acestea, Biserica rezumă aceste convingeri într-o Declarație a convingerilor fundamentale, care în prezent sunt în număr de 28. În înțelegerea Bisericii cu privire la planul lui Dumnezeu pentru orânduirea societății umane este centrală învățătura sa cu privire la „Căsătorie și familie”.²

Deoarece adventiștii de ziua a șaptea trăiesc, lucrează și slujesc în toată lumea, persoanele și instituțiile adventiste de ziua a șaptea prin intermediul cărora Biserica urmărește împlinirea misiunii lui Dumnezeu au legături și interacționează cu autoritățile statului de la toate nivelurile. Biblia îi învață pe creștini să respecte legile statului și, ori de câte ori este posibil din punct de vedere moral, credincioșii adventiști de ziua a șaptea și organizațiile Bisericii vor căuta să se supună autorităților statului, chiar și atunci când caută modalități de a răspunde la solicitări ale autorităților care sunt în conflict cu adevărurile biblice și cu convingerile fundamentale ale Bisericii.

Biserica și legislația civilă cu privire la homosexualitate și alte moduri alternative de comportament sexual

Cuvântul lui Dumnezeu abundă de instrucțiuni și ilustrații cu privire la relația credinciosului cu autoritățile și jurisdicția formei civile de guvernare. Deoarece Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că întregul Cuvânt al lui Dumnezeu este autoritatea supremă în ceea ce privește adevărul, doctrina și modul de viață, aceasta încearcă întotdeauna să reflecte în învățăturile și practicile sale întregul mesaj al Scripturii cu privire la modalitatea potrivită de a interacționa cu guvernarea civilă. În acest scop, Biserica oferă periodic consiliere indivizilor, conducătorilor și instituțiilor Bisericii atunci când cerințele guvernării civile și învățăturile Bibliei par a fi în opoziție. Acest document se concentrează asupra diferențelor din ce în ce mai mari între legile adoptate de guvernarea civilă din unele țări și convingerile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la ceea ce reprezintă comportamente sexuale acceptabile.

Deși nu este o listă exhaustivă, următoarele principii stau la baza aplicării de către Biserică a adevărurilor biblice la diferitele societăți și culturi în care își desfășoară activitatea și la guvernele în fața cărora răspunde. Aceste principii vor fi importante în mod deosebit atunci când un departament sau o instituție a bisericii trebuie să ofere un răspuns pertinent guvernării civile de la orice nivel atunci când aceasta ar încerca să-i impună Bisericii propriul punct de vedere cu privire la practicile sexuale acceptabile din punct de vedere legal și moral.

1. *Toate guvernele umane există cu voia și prin îngăduința lui Dumnezeu.* Apostolul Pavel le spune clar atât creștinilor, cât și Bisericii să se supună de bunăvoie guvernelor umane care au fost rânduite de Dumnezeu să apere libertățile oferite de Dumnezeu, să promoveze dreptatea, să păstreze ordinea socială și să aibă grijă de cei dezavantajați (a se vedea Romani 13:1-3). Atâta timp cât acționează în concordanță cu valorile și principiile subliniate în Cuvântul lui Dumnezeu, guvernarea civilă merită respectul și supunerea credincioșilor și organizației Bisericii. Ori de câte ori este posibil, credincioșii adventiști de ziua a șaptea și organizațiile Bisericii dintr-un anumit stat sau dintr-o anumită națiune vor căuta ca, prin comportamentul și declarațiile lor, să fie cetățeni loiali, asumându-și drepturile și responsabilitățile calității de cetățean. În plus, credincioșii sunt îndemnați să se roage pentru reprezentanții autorităților civile (1 Timotei 1:1-2), astfel încât credincioșii să poată trăi în concordanță cu virtuțile împărăției lui Dumnezeu.

2. *Deși autoritatea guvernării umane este derivată din autoritatea lui Dumnezeu, cerințele și jurisdicția guvernării umane nu sunt niciodată supreme nici pentru credincioși, nici pentru Biserică. Atât credincioșii, cât și Biserica îi datorează devotamentul lor suprem lui Dumnezeu însuși.* În astfel de ocazii în care cerințele guvernării civile sunt în conflict și în contradicție directă cu învățăturile prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum sunt înțelese de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Biserica și membrii ei sunt constrânși de același Cuvânt al lui Dumnezeu să se supună mai degrabă preceptelor sale decât celor ale guvernării umane (Faptele Apostolilor 5:29). Această expresie a unui devotament mai înalt se aplică doar atunci când una dintre cerințele guvernării umane este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, nediminuând și neîndepărtând obligația Bisericii sau a credincioșilor de a se supune autorității civile în alte probleme.

3. *Deoarece credincioșii și organizația Bisericii se bucură de drepturi și libertăți oferite de Dumnezeu și recunoscute de guvernarea civilă, aceștia se pot implica în procesele prin care societățile organizează viața socială, asigură ordinea publică și electorală și structurează relațiile civice.* Aici ne referim la o exprimare clară a convingerilor Bisericii în aspecte precum (1) apărarea libertății de conștiință, (2) protejarea persoanelor neajutorate și dezavantajate, (3) responsabilitatea statului de a promova dreptatea și drepturile omului, (4) căsătoria între un bărbat și o femeie, așa cum a fost instituită de Dumnezeu, și familia care rezultă din această uniune și (5) valorile principiilor și practicilor pentru o viață sănătoasă oferite de Dumnezeu pentru bunăstarea socială și economică a statului. Nici credincioșii adventiști de ziua a șaptea, nici bisericile locale, instituțiile și entitățile prin intermediul cărora se implică în împlinirea misiunii încredințate de Dumnezeu nu ar trebui să renunțe la privilegiile și drepturile lor ca urmare a opoziției față de credința lor în învățătura biblică. Cu o îndelungată tradiție în calitate de apărătoare a libertății religioase și a libertății de închinare în toată lumea, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea apără drepturile tuturor oamenilor, de orice credință, de a acționa în concordanță cu propria conștiință și de a se implica în practici religioase în concordanță cu acea credință.

4. *Deoarece Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crede și practică o înțelegere a evangheliei lui Isus Hristos în totalitatea sa, organizațiile sale cu scop misionar, educațional, editorial, medical sau de orice altă natură sunt expresii indivizibile ale modului în care aceasta împlinește însărcinarea dată de Isus: „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20).* Deși bisericile, editurile, centrele media, instituțiile educaționale, spitalele și centrele medicale adventiste par a

avea anumite similarități cu alte instituții sociale și culturale, acestea au fost și continuă să fie organizate pe un fundament confesional și misionar. Ele există cu scopul specific de a transmite cunoașterea salvatoare a lui Isus Hristos prin metode și inițiative care iau diferite forme și pentru a face să avanseze misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și ar trebui să se bucure de toate privilegiile și libertățile acordate organizației religioase din care fac parte. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea susține și apără cu fermitate inseparabilitatea diferitelor sale forme de misiune și îndeamnă autoritățile civile să acorde fiecăreia dintre organizațiile și entitățile sale dreptul la libertate de conștiință și la libertatea de manifestare a religiei, așa cum sunt definite de Declarația universală a drepturilor omului și garantate de constituțiile celor mai multe state ale lumii.

5. În relația lor cu autoritățile și societățile civile, Biserica și credincioșii adventiști de ziua a șaptea trebuie să se comporte ca reprezentanți ai împărăției lui Hristos, reflectând caracteristicile Sale: dragostea, smerenia, onestitatea, spiritul de iertare și împăcare și angajamentul față de Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare ființă umană, indiferent de gen, rasă, naționalitate, clasă socială, credință sau orientare sexuală, merită să fie tratată cu respect și demnitate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și de entitățile și organizațiile prin care aceasta împlinește misiunea încredințată de Dumnezeu. Deoarece se definește pe sine însăși ca fiind trupul lui Hristos, care „a murit pentru noi” „pe când eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8), Biserica se supune celor mai înalte standarde în vorbire și în comportamentul față de toate ființele umane. Recunoscând faptul că Dumnezeu este Judecătorul suprem al tuturor, Biserica crede că toate persoanele pot intra în împărăția lui Dumnezeu dacă își recunosc și părăsesc păcatul, îl mărturisesc pe Hristos ca Domn, acceptă neprihănirea Lui în locul propriei neprihăniri, caută să împlinească poruncile Lui și să trăiască o viață de slujire, așa cum a trăit El. Biserica își susține dreptul de a descrie unele comportamente, feluri de a trăi și organizații care le promovează ca fiind în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Însă Biserica este responsabilă și de a face o distincție clară între criticarea acelor convingeri și comportamente și respectarea persoanelor care le manifestă. Biserica nu aprobă și nu va permite ca declarațiile sale publice în probleme de natură socială să fie caracterizate ca fiind disprețuitoare sau umilitoare față de cei cu care nu este de acord. În exercitarea libertăților sale, declarațiile publice ale Bisericii trebuie să reflecte harul manifestat întotdeauna de Isus. Toate entitățile și organizațiile adventiste de ziua a șaptea, precum și membrii Bisericii, sunt îndemnați să manifeste respect față de persoanele sau grupurile cu al căror comportament sau opinii nu pot fi de acord dat fiind devotamentul lor față de Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica își câștigă credibilitatea de a se implica în probleme sociale și naționale dificile identificându-se în mod clar ca fiind o entitate răscumpărătoare.

În lumina principiilor prezentate mai sus, care își au originea în Cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea caută să îndrume bisericile locale, organizațiile și entitățile bisericii și pe cei care conduc organizațiile și entitățile bisericii. Problemele complexe legate de modul în care autoritățile civile răspund la realitatea homosexualității și a practicilor sexuale alternative din societatea contemporană subliniază importanța acestor recomandări.

Provocările legislației naționale

Tot mai multe țări adoptă forme de protecție legislativă sau juridică pentru prevenirea a ceea ce ele consideră a fi un comportament discriminatoriu. Uneori, aceste forme de protecție par să afecteze drepturile în materie de libertate religioasă ale pastorilor, conducătorilor și organizațiilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în probleme precum angajarea de personal, realizarea ceremoniilor religioase de căsătorie, beneficiile oferite la angajare, publicarea de materiale cu un caracter misionar, declarațiile publice și oferirea unui loc în clasele sau în căminele instituțiilor noastre de învățământ, care au ca fundament învățăturile adventiste cu privire la imoralitatea comportamentelor sexuale interzise de Scriptură.

Pe de altă parte, legislația unor țări prevede aplicarea de sancțiuni dure pentru practica homosexuală sau practici sexuale alternative. Deși instituțiile și membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea promovează păstrarea instituției căsătoriei între un bărbat și o femeie, în legislație și în societățile în care se găsesc, ca un dar unic oferit de Dumnezeu, Biserica consideră că cei care adoptă comportamente homosexuale sau practici sexuale alternative trebuie tratați cu dragostea răscumpărătoare manifestată și trăită de Isus.

Libertatea morală și religioasă a Bisericii

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își încurajează credincioșii, angajații, liderii diferitelor proiecte, organizațiile și entitățile să respecte învățăturile și practicile de credință ale Bisericii atât în stabilirea și păstrarea calității de membru al bisericii, cât și în materie de angajare, educație și cununii religioase. Aceste învățături și practici fundamentate pe învățăturile Bibliei cu privire la sexualitatea umană se aplică atât în relațiile heterosexuale, cât și în cele homosexuale. Este contrar înțelegerii Bisericii cu privire la învățăturile Scripturii să primim sau să păstrăm membri care au comportamente sexuale incompatibile cu învățăturile biblice. De asemenea, nu este acceptabil nici ca pastorii sau bisericile adventiste să officieze servicii de cununie sau ofere alte facilități pentru cuplurile de același sex.

În respectarea acestor standarde biblice, Biserica se bazează pe faptul că autoritățile civile permit organizațiilor religioase și instituțiilor acestora să se organizeze în conformitate cu propria înțelegere cu privire la adevărul moral. Biserica va încerca, de asemenea, să ofere resurse și consiliere juridică conducătorilor, organizațiilor și entităților Bisericii, astfel încât să poată funcționa în armonie cu înțelegerea biblică cu privire la sexualitatea umană.

Conducătorii bisericilor locale, angajații Bisericii, reprezentanții diferitor lucrări de suport și instituții sunt sfătuiți să analizeze cu grijă regulamentele existente cu privire la calitatea de membru, angajare și educație, pentru a se asigura că acționează în armonie cu învățăturile explicite ale Bisericii cu privire la comportamentul sexual. Transmiterea și aplicarea consecventă a regulamentelor organizaționale și a învățăturilor cu privire la astfel de comportamente vor fi critice în menținerea acestui statut privilegiat, oferit de state organizațiilor confesionale.

Luarea deciziilor în procesul de angajare și de admitere în instituțiile cu caracter confesional

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își revendică și își rezervă dreptul ca în entitățile sale procesul de angajare să se desfășoare în concordanță cu învățătura Bisericii în ce privește comportamentele sexuale compatibile cu învățătura Scripturii, așa cum este înțeleasă de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Deși fiecare instituție funcționează în propria societate și în propriul cadru legislativ, în același timp, fiecare este expresia sistemului global de convingeri și învățături al Bisericii mondiale. Biserica rezervă dreptul acestor instituții de a lua decizii pe baza învățăturii Scripturii și va oferi o analiză juridică a legilor și a hotărârilor relevante în acest sens.

Ori de câte ori este posibil și realizabil, Biserica va continua să susțină, atât la nivel legislativ, cât și în instanță, practica unui tratament diferențiat în procesele de selecție de personal și de admitere atât pentru sine, cât și pentru entitățile sale.

Declarațiile publice ale Bisericii

Biserica își revendică dreptul de a-și exprima credințioșia față de adevărul biblic atunci când comunică cu membrii săi și cu diverse grupuri, precum și dreptul de a apăra dreptul la libertate de exprimare al angajaților ei care prezintă în public învățătura Bisericii cu privire la comportamentul sexual, indiferent dacă acest lucru are loc în cadrul serviciilor divine de închinare, al întâlnirilor de evanghelizare, al sălilor de clasă sau pe forumuri. Conducătorii Bisericii acceptă responsabilitatea de a fi informați și de a-i informa și pe angajații Bisericii cu privire la prevederile legislative referitoare la criteriile pentru declarații publice acceptabile și de a realiza o analiză juridică regulată a modului în care aceste prevederi afectează misiunea Bisericii. Cei responsabili de comunicarea oficială a Bisericii, cei implicați în activitățile de predicare și cei care lucrează în instituțiile de învățământ ar trebui să sublinieze importanța predării tuturor comportamentelor, inclusiv a celui sexual, puterii transformatoare a lui Isus Hristos. Atât materialele publicate, cât și declarațiile publice cu privire la comportamentele sexuale trebuie să fie formulate astfel încât cel la care ajung să le considere „clare și respectuoase”, exprimând adevărul biblic cu bunătatea lui Isus Însuși.

Implicarea Bisericii în instruirea și consilierea juridică a reprezentanților săi

Pentru respectarea standardului exprimării „clare și respectuoase” în cadrul entităților sale, Biserica îi îndeamnă pe toți cei implicați în lucrarea sa, precum pastorii și evangheliștii și cei implicați în domenii precum educația, publicațiile, media, lucrarea medicală, printre altele, să instruiască și să consilieze periodic angajații care intră în contact cu publicul prin intermediul mass-media și al prezentărilor publice. Această instruire ar trebui să includă o analiză a legislației naționale sau locale referitoare la declarațiile publice cu privire la comportamentele sexuale în vigoare, precum și exemple de modalități adecvate de transmitere a convingerilor și învățăturilor Bisericii.

¹ A se vedea declarațiile oficiale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la „Uniunile între persoane de același sex” și „Homosexualitate”.

² *Advențiștii de ziua a șaptea cred...*, „Căsătoria și familia”, nr. 23.

Acest ghid a fost aprobat și votat în data de 17 aprilie 2014 de Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Site-urile web ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Prezența bisericilor, a organizațiilor administrative și a instituțiilor adventiste în întreaga lume a dus la o recunoaștere globală a Bisericii. Percepția publică cu privire la familia mondială a adventiștilor de ziua a șaptea este influențată de viața credincioșilor, de acțiunile fiecărei organizații, de serviciile și programele Bisericii și de aspectul proprietăților ei. Biserica a adoptat și înregistrat ca mărci înregistrate numele și sigla ei oficială. Toate entitățile confesionale listate în actualul *Seventh-day Adventist Yearbook* [Anuar adventist de ziua a șaptea] pot utiliza mărcile înregistrate („Seventh-day Adventists”, „Adventist”, „SDA” sau orice derivate ale acestora; a se vedea secțiunea BA 40 40 a Statutului de organizare al Conferinței Generale) și sigla Bisericii pentru uz necomercial. Dreptul de a folosi numele și sigla oficială a Bisericii este însoțit de obligația de a le proteja împotriva utilizării și reprezentării greșite.

Progresul tehnologic a făcut posibil ca o entitate locală a Bisericii să fie prezentă la nivel global prin intermediul unui site web. Este în interesul Bisericii mondiale să ofere indicații cu privire la modul în care Biserica este prezentată și percepută prin intermediul unui site web. Se așteaptă ca toate entitățile Bisericii care aleg să fie prezente online să le realizeze în conformitate cu indicațiile de mai jos. Comitetele executive ale diviziunilor pot formula indicații suplimentare cu privire la conținutul și funcționarea site-urilor web de pe teritoriul lor.

1. Doar bisericile, organizațiile și entitățile oficiale administrate de organizațiile listate în *Seventh-day Adventist Yearbook* au dreptul să utilizeze simbolurile de identificare ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (siglă și text), așa cum sunt descrise în manualul Bisericii cu privire la standardele de identitate.
2. Denumirile domeniilor utilizate de entitățile Bisericii ar trebui să fie deținute și înregistrate pe numele acelei entități sau pe numele unei alte entități confesionale precum conferința, uniunea sau diviziunea, care au aprobat utilizarea numelui de domeniu; în plus, ar trebui stabilit un plan pentru păstrarea numelui domeniului pentru ca entitatea în cauză să îl poată utiliza și în viitor.
3. Toate site-urile web confesionale ar trebui să afișeze mărcile înregistrate, drepturile de autor și simbolurile corespunzătoare.
4. Conținutul publicat pe oricare dintre site-urile web ale Bisericii trebuie să fie în conformitate cu convingerile și învățăturile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Materialele promoționale și informațiile furnizate prin intermediul site-ului web trebuie să fie în concordanță cu credințele și valorile etice ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.
5. Accesul publicului larg la un site web face necesară reflectarea curtoaziei care trebuie să caracterizeze discursul public în comunicare și în informațiile prezentate pe acesta. Mesajul Bisericii poate fi transmis astfel încât să recunoască diversitatea punctelor de vedere și să evite remarcile ostile sau ofensive și caricaturizarea altor oameni, grupuri sau organizații.
6. Atunci când afișează materiale audio, video, texte și alte conținuturi, site-urile web adventiste de ziua a șaptea trebuie să respecte drepturile de proprietate.

7. Toate site-urile web ar trebui să aibă un aspect profesional, reflectat inclusiv prin alegerea design-ului, a culorilor, a graficii și a aspectului. Se recomandă ca site-urile web să fie testate înainte de a fi făcute publice. Diviziunile pot identifica servere și platforme preferate pentru a facilita conectivitatea între entitățile Bisericii și pentru a asigura calitatea site-urilor web ale acesteia.

8. Ar trebui să se evite utilizarea unui limbaj, a jargonului, a acronimelor și a prescurtărilor specific adventiste pe site-urile web ale Bisericii, deoarece acestea le sunt disponibile tuturor utilizatorilor de internet, mulți dintre ei înțelegând prea puțin acest limbaj. Conținutul site-urilor trebuie verificat din punctul de vedere al ortografiei și al gramaticii.

9. Consiliul de administrație sau comitetul executiv al entității prezente pe internet este, în cele din urmă, responsabil de întreținerea, conținutul și funcționarea site-ului. Prin urmare, fiecare entitate trebuie să creeze un sistem de monitorizare și supraveghere și să numească persoanele responsabile de administrarea site-ului și de conținutul acestuia. Ar trebui acordată atenție selectării informațiilor care sunt puse la dispoziția publicului larg.

10. În contextul culturii internetului, paginile web care includ informații care la un moment dat nu mai sunt valabile ar trebui actualizate în mod regulat. Se recomandă crearea unui sistem de monitorizare pentru cunoașterea numărului de vizitatori unici și a numărului de vizualizări ale paginii.

11. Trebuie avută grijă în selectarea de link-uri către alte site-uri web. Informațiile prezentate pe site-urile respective ar trebui să sprijine misiunea, mesajul și valorile Bisericii. Ar trebui cerut sfatul consilierului juridic pentru a afla dacă activitatea comercială facilitată de site-ul web pune în pericol statutul de organizație fără scop lucrativ al acesteia. Entitățile Bisericii care administrează site-uri web au responsabilitatea de a asigura funcționarea și conținutul acestuia, precum și de a se asigura că se respectă legislația în vigoare, inclusiv cea referitoare la protecția confidențialității copiilor care l-ar putea accesa sau a căror fotografie ar putea apărea pe el.

12. Este recomandată folosirea unei opțiuni pentru vizitatorii care doresc să adreseze întrebări sau să lase comentarii.

Acest ghid a fost votat în data de 10 octombrie 2006, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Alte documente

SIDA – un răspuns al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Introducere

SIDA (sindromul imounodeficienței dobândite) se răspândește de la o săptămână la alta. Ne temem pentru noi și pentru familiile noastre și ne îngrijorăm nevăzând nicio perspectivă de dezvoltare a unui vaccin sau a unui tratament în următorii ani. Mai presus de toate, dorind să fim puternici, ne simțim nepuntincioși în fața a ceea ce pare a deveni ciuma erei noastre.

Cum răspund adventiștii de ziua a șaptea la această criză globală? Cum răspund administrația Bisericii noastre, sistemul educațional, sistemul medical și bisericile locale? Cum răspund credincioșii adventiști? În răspunsul adventist la epidemia de SIDA se reflectă misiunea și scopul lor. Trebuie să ne întrebăm dacă misiunea și scopul nostru reflectă cu fidelitate fața și inima lui Dumnezeu, așa cum sunt descoperite în viața și acțiunile lui Isus Hristos. Deoarece dorim să descoperim dragostea mântuitoare a lui Hristos, trebuie să separăm boala de problema moralității, având o atitudine marcată de compasiune și speranță față de persoanele cu SIDA, oferindu-le acceptare și iubire și împlinindu-le nevoile fizice și spirituale. Ar trebui să ne simțim rușinați când suntem martorii respingerii sociale a persoanelor cu SIDA.

În același timp, trebuie să fim informați cu privire la pericolele reprezentate de SIDA și la modul în care se transmite și să folosim aceste informații pentru a ne proteja și pentru a le transmite și altora.

Ce este SIDA?

SIDA este o boală contagioasă cauzată de un virus numit virusul imunodeficienței umane (HIV). Virusul intră în sânge și dezactivează o parte vitală a sistemului imunitar al organismului, ceea ce îl face incapabil să se apere de o varietate de infecții și de anumite tipuri de cancer.

Oamenii de știință din domeniul medical lucrează intens pentru combaterea SIDA. Există medicamente care întârzie debutul, precum și medicamente eficiente în combaterea anumitor infecții dobândite de persoanele cu SIDA, însă până în prezent nu s-a descoperit niciun vaccin sau tratament pentru SIDA și probabil nu se va descoperi nici în viitorul apropiat.

Care sunt simptomele SIDA?

Oamenii pot transmite boala la scurt timp după infectarea cu virusul, deși se simt bine și nu au simptome. Analiza de sânge utilizată în mod obișnuit pentru detectarea virusului are rezultate negative timp de două până la șase luni după contactul inițial, iar în cazuri rare chiar și până la 12 luni. După ce rezultatele analizelor persoanei infectate sunt pozitive, aceasta continuă să fie asimptomatică timp de câțiva ani. În această perioadă de incubație, ea poate continua să

răspândească virusul. SIDA se instalează, de obicei, în termen de cinci până la 15 ani de la infectare. Potrivit datelor disponibile în anul 1990, se pare că aproape toți cei infectați cu HIV vor prezenta simptome și vor deceda din cauza bolii.

O etapă intermediară a infecției, denumită ARC (*AIDS Related Complex*), se manifestă printr-o varietate de simptome precum pierderea poftei de mâncare, pierderea drastică în greutate, febră, erupții cutanate, inflamarea ganglionilor limfatici, diaree, transpirații nocturne, oboseală și slăbiciune. Persoanele afectate pot muri din cauza ARC fără a dezvolta infecții specifice asociate cu SIDA. Persoanele cu SIDA suferă frecvent de boli repetate, multe fiind cauzate de infecții, precum pneumonie, infecții severe ale cavității bucale, ale gâtului sau ale intestinelor, diaree, pierderea în greutate, febră prelungită, cancere neobișnuite. Virusul poate să atace și sistemul nervos și să afecteze creierul, provocând pierderi de memorie și ale funcției de coordonare, slăbiciune profundă și schimbări de personalitate.

Impactul SIDA la nivel mondial

Au fost raportate cazuri de SIDA în majoritatea țărilor lumii. În anii '80, SIDA a devenit o pandemie mondială, numărul persoanelor cu simptome dublându-se la fiecare 18 până la 24 de luni. Unii numesc SIDA „ciuma” secolului al XX-lea. Se estimează că în anul 1990 există șapte milioane de purtători. În prezent, boli bine cunoscute precum malaria, schistosomiaza și rujeola afectează și omoară mult mai mulți oameni din întreaga lume decât SIDA. Cu toate acestea, în majoritatea regiunilor lumii, SIDA rămâne o amenințare majoră pentru sănătatea publică.

Organizația Mondială a Sănătății estimează că, până la începutul secolului al XXI-lea, vor fi infectate cu acest virus peste 100 de milioane de persoane din întreaga lume. Dr. B. Frank Poil, un specialist în epidemii din cadrul Universității Johns Hopkins din Statele Unite, spune că, până la mijlocul anilor '90, unele țări ar putea pierde până la 25% din populație din cauza SIDA.

Se poate trata SIDA?

Medicamente precum Zidovudina s-au dovedit eficiente în încetinirea progresului SIDA. Multe alte medicamente se află în diferite stadii ale testării și e posibil să fie disponibile în viitorul apropiat. În așteptarea unor medicamente mai bune pentru infectarea cu HIV, pacienții sunt tratați pentru tipuri specifice de infecții sau cancer pe măsură ce apar. În Statele Unite, tratamentul unei persoane infectate cu HIV costă, în medie, între 40.000 și 60.000 de dolari pe an. Prevalența SIDA amenință să depășească actuala capacitate a sistemelor medicale din multe părți ale lumii, iar cheltuielile pentru tratarea bolii amenință chiar și sistemele sanitare din cele mai bogate țări ale lumii.

Cum se transmite și cum nu se transmite SIDA

SIDA este transmisă, cel mai adesea, prin contact sexual. Bărbații și femeile infectate o transmit partenerilor. Deoarece virusul care cauzează SIDA este transportat prin sânge, acesta poate fi transmis și atunci când consumatorii de droguri injectabile folosesc aceleași ace și seringi, prin transfuzii de sânge sau produse sanguine infectate și prin ace hipodermice sterilizate necorespunzător. Instrumentele utilizate pentru realizarea de tatuaje, găuri în urechi, cicatrici tribale sau orice formă de străpungere a pielii pot, de asemenea, să transmită virusul. Mamele îl pot transmite copiilor prin sarcină și/sau la naștere și, mai rar, prin alăptare.

SIDA nu se răspândește prin intermediul contactelor sociale. Nu se transmite prin strângerea mâinilor, atingerea, îmbrățișarea sau apropierea de persoanele care au SIDA, atâta timp cât nu există contact sexual sau contact cu sângele. Nu se transmite prin atingerea clanțelor ușilor, prin folosirea aceluiași telefon, în restaurante, bazine de înot, toalete publice sau în timpul actului spălării picioarelor sau al botezului. Deși virusul care cauzează SIDA se găsește în concentrații foarte mici în lacrimi, secreții nazale și salivă, nu se transmite cu ușurință prin strănut, tuse sau contact ocazional. De asemenea, nu se transmite prin pișcături din țânțari sau insecte sau prin contact cu animalele. În plus, nu poate fi contractat prin donarea de sânge.

SIDA și lucrarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, datorită lucrării desfășurate în aproape 200 de țări, se va confrunta cu provocările cauzate de SIDA. Conducătorii adventiști de ziua a șaptea din toate instituțiile și bisericile locale trebuie să instruiască în mod activ angajații și credincioșii cu privire la prevenirea infectării cu HIV.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își ia angajamentul să răspundă cu compasiune provocării SIDA, în toate domeniile sale de activitate. Conferința Generală a format în anul 1987 un comitet pentru combaterea SIDA. Acesta este format din profesioniști din domenii precum medicina, sănătatea publică, asistența medicală, administrația Bisericii, drepturile și interesele minorităților, etica, teologia și educația. Recomandările acestui comitet trebuie implementate de comitetele și consiliile de administrație din cadrul Bisericii pentru ca aceasta să aibă o abordare echilibrată, cuprinzătoare și oportună a SIDA.

SIDA și lucrarea pastorală

SIDA reprezintă o provocare pentru lucrarea pastorilor și capelanilor adventiști de ziua a șaptea. Există deja persoane infectate cu HIV în bisericile, comunitățile și spitalele în care slujesc, iar numărul lor va crește. Aceștia nu ar trebui să se teamă de contactul fizic ocazional precum strângerea mâinilor și botezul. Pastorii ar trebui să continue să viziteze persoanele bolnave acasă sau la spital. Infectarea cu HIV nu ar trebui să schimbe felul în care sunt făcute vizitele sau să limiteze în vreun fel lucrarea pastorală.

Criza creată de SIDA le oferă pastorilor și capelanilor posibilitatea de a vorbi în mod public despre SIDA, sexualitate, sfințenia și frumusețea căsătoriei, relațiile interpersonale și practicile care contribuie la prevenirea dobândirii SIDA. În promovarea și instruirea cu privire la comportamentele care împiedică transmiterea HIV, pastorii și capelanii trebuie să manifeste dragostea și compasiunea lui Dumnezeu.

SIDA și slujirea pastorală

Teama de SIDA nu ar trebui să ne afecteze compasiunea și mărturisirea. Cei care sunt confirmați ca fiind infectați cu HIV și care pot dezvolta SIDA ar trebui să se poată bucura de acceptare și părtășie în biserica locală. Aceștia ar trebui să nu se simtă stingheri în timpul serviciilor Bisericii noastre, putând participa la toate activitățile Bisericii: botez, spălarea picioarelor și Sfânta Cină. Biserica locală poate găsi numeroase modalități de a le sluji celor cu SIDA. Membrii bisericii li se pot alătura sau pot forma un grup de sprijin și se pot implica individual în susținerea lor și a familiilor afectate de SIDA.

SIDA și școlile adventiste de ziua a șaptea

Copiii infectați cu HIV trebuie să fie primiți în școlile adventiste de ziua a șaptea așa cum Dumnezeu ne primește în relația cu El. SIDA predispune la alte boli infecțioase precum tuberculoza. Dacă acestea sunt prezente, pot fi necesare măsuri adecvate. În plus, trebuie protejată confidențialitatea cu privire la elevii sau studenții infectați cu HIV. Părinții și profesorii ar trebui instruiți cu privire la natura SIDA și la măsurile necesare pentru a preveni răspândirea acesteia. Ghidul pentru instituțiile de învățământ și un curriculum recomandat pentru instruirea cu privire la SIDA sunt disponibile prin intermediul Departamentului Educație al Conferinței Generale.

SIDA și instituțiile medicale adventiste de ziua a șaptea

Spitalele și clinicile adventiste de ziua a șaptea ar trebui să creeze un mediu în care pacienții cu SIDA primesc o îngrijire de calitate și plină de compasiune. În același timp, trebuie implementate proceduri și politici care să asigure siguranța angajaților și să reducă la minimum orice expunere neglijentă la HIV. Toate acele, seringile și echipamentele chirurgicale trebuie sterilizate corespunzător. Sângele și produsele sanguine trebuie testate pentru a se asigura siguranța pacienților. Ghidul cu privire la prevenirea SIDA în instituțiile medicale este disponibil prin intermediul Departamentului Sănătate al Conferinței Generale.

SIDA și angajații internaționali

Angajații repartizați în câmpuri din afara țării sunt instruiți cu privire la problemele medicale din țările în care urmează să slujească, fiind instruiți și cu privire la SIDA. Biserica îi îndeamnă pe cei care călătoresc să evite injecțiile dacă sunt disponibili înlocuitori care pot fi administrați oral. În plus, ea îi sfătuiește să aibă la ei ace și seringi sterile de unică folosință pentru cazurile în care este necesar un tratament injectabil și le recomandă să evite transfuziile de sânge sau produse sanguine netestate.

Un ultim gând despre SIDA

Credincioșii și angajații Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au obligația creștinească de a trata persoanele cu SIDA, întrucât Isus, Mântuitorul nostru, a tratat bolnavii și pe cei renegați de societate. În mod tragic, lumea îi tratează pe bolnavii de SIDA așa cum i-a tratat odată pe leproși – ca purtători păcătoși ai morții care trebuie evitați și izolați. Dar Dumnezeu, prin Isus, ne-a oferit modelul Lui. El S-a abătut de la drumul Lui, adesea mergând timp de câteva zile, doar pentru a atinge și a vindeca o persoană afectată de lepră. El le-a oferit întotdeauna dragoste, acceptare și iertare celor afectați de mândrie religioasă și de alte păcate ale acelor vremuri. Prin dragostea Sa răscumpărătoare, El a oferit viață și eliberarea de povara păcatului. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea caută să continue lucrarea lui Hristos, iar pentru a face acest lucru, trebuie să trateze cu dragoste și acceptare toți oamenii, inclusiv pe cei cu SIDA.

Metode de prevenire a infectării cu HIV

1. Limitați activitatea sexuală la relația monogamă de căsătorie cu o persoană despre care știți că nu este infectată cu HIV. Dacă unul dintre parteneri este infectat și se continuă contactele sexuale, se recomandă folosirea prezervativelor.
2. Pentru injecții, utilizați doar ace și seringi sterilizate.
3. Testați sângele înainte de realizarea de transfuzii.
4. Sterilizați instrumentele ascuțite utilizate pentru sculpturi în piele, tatuaje și circumcizie.
5. Consultați-vă medicul în primele stadii ale sarcinii.
6. Spuneți-le și altora cum poate fi prevenită SIDA.
7. Alegeți să evitați comportamentele de risc precum promiscuitatea sexuală și utilizarea acelor care nu sunt sterile.

Acest document a fost publicat de Comitetul pentru combaterea SIDA al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, fiind dat publicității de Departamentul Sănătate în cadrul

sesiunii Conferinței Generale desfășurate în anul 1990 în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.

Considerații cu privire la reproducerea umană asistată medical

Progresul în ce privește tehnologia medicală a făcut posibilă realizarea unei serii de intervenții concepute pentru asistarea reproducerii umane. Proceduri precum inseminarea artificială, fertilizarea *in vitro*, maternitatea de substituție, transferul de embrioni și clonarea oferă din ce în ce mai multe opțiuni pentru reproducerea umană. Aceste intervenții ridică probleme serioase de natură etică pentru creștinii care doresc să împlinească voia lui Dumnezeu și cu privire la aceste probleme.

Speranța de a avea copii este, în general, puternică. Atunci când această speranță este zădărnicită de problema infertilității, dezamăgirea cauzată de lipsa copiilor afectează sever numeroase cupluri. Trebuie să înțelegem și să manifestăm compasiune față de întristarea lor. Nu este surprinzător faptul că mulți dintre cei care suferă din cauza intertilității apelează la noile tehnici de reproducere pentru a-și regăsi speranța. Cu toate acestea, odată cu posibilitățile oferite de astfel de tehnici vine și responsabilitatea de a decide dacă și când ar trebui utilizate.

Deoarece cred că Dumnezeu este preocupat de toate dimensiunile vieții umane, adventiștii de ziua a șaptea sunt devotați descoperirii și respectării principiilor lui Dumnezeu cu privire la reproducerea umană. Capacitatea de a procrea este darul lui Dumnezeu și ar trebui folosită pentru a-l aduce slavă și pentru a fi o binecuvântare pentru omenire. Prin studierea aprofundată a Bibliei și prin lucrarea Duhului Sfânt, comunitatea de credință poate identifica principiile fundamentale care să ghideze luarea deciziilor cu privire la reproducerea asistată. Iată care sunt cele mai importante dintre acestea:

1. Reproducerea umană face parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 1:28), iar copiii sunt o binecuvântare din partea Domnului (Psalmii 127:3; 113:9). Tehnicile medicale care ajută cuplurile infertile, atunci când sunt folosite în armonie cu principiile biblice, pot fi acceptate cu conștiința curată.
2. Lipsa copiilor nu trebuie să fie însoțită de un stigmat social sau moral și nimeni nu trebuie presat să aibă copii, cu sau fără asistență medicală (1 Corinteni 7:4,7; Romani 14:4; Matei 19:10-12; 24:19; 1 Timotei 5:8). Deciziile de a apela sau nu la tehnicile de reproducere sunt o problemă personală care trebuie discutată de soț și soție, fără constrângeri. Există numeroase motive acceptabile precum starea de sănătate și condițiile unor forme de slujire creștină (1 Corinteni 7:32,22) care pot determina oamenii să evite sau să limiteze procrearea.
3. Idealul lui Dumnezeu este ca cei mici să beneficieze de o familie stabilă, cu implicarea activă a mamei și a tatălui (Proverbe 22:6; Psalmii 128:1-3; Efeseni 6:4; Deuteronom 6:4-7; 1 Timotei 5:8). Din acest motiv, creștinii pot apela la reproducerea asistată medical doar în limitele fidelității și stabilității căsniciei. Apelarea la terți precum donatori de spermă, donatori de ovule și mame surrogat introduce o serie de probleme de natură medicală și morală care trebuie evitate. Mai mult, familia și identitatea genetică sunt importante pentru binele personal. Deciziile cu privire la reproducerea asistată trebuie să ia în considerare impactul asupra problemelor legate de moștenire din cadrul familiei.

4. Viața umană trebuie tratată cu respect în toate etapele de dezvoltare (Ieremia 1:5; Psalmii 139:13-16). Reproducerea asistată necesită sensibilitate față de valoarea vieții umane. În cazul unor proceduri precum fertilizarea *in vitro* trebuie luate decizii prealabile cu privire la numărul de ovule care trebuie fertilizate și problemele de natură morală cu privire la ceea ce urmează să se întâmple cu preembrionii rămași.

5. Deciziile referitoare la procreare ar trebui să se bazeze pe informații complete și exacte (Proverbe 12:22; Efeseni 4:15,25). Cuplurile care iau în considerare reproducerea asistată ar trebui să caute informații cu privire la acest subiect. Profesioniștii din domeniul medical ar trebui să dezvăluie natura procedurilor, riscurile emoționale și fizice, costurile, succesele dovedite și limitele.

6. Principiile administrării creștine a vieții sunt relevante și în luarea deciziilor referitoare la reproducerea asistată (Luca 14:28; Proverbe 3:9). Unele tehnici sunt foarte costisitoare. Cuplurile care solicită servicii de reproducere asistată ar trebui să ia în considerare cheltuielile pe care le presupune aceasta.

Creștinii care caută să aplice aceste principii pot fi siguri că Duhul Sfânt îi va îndruma în luarea deciziei (Ioan 16:13). Comunitatea de credință ar trebui să încerce să înțeleagă dorința și problemele cu care se confruntă cuplurile fără copii (Efeseni 4:11-16). Una dintre alternativele pe care le pot lua în considerare cuplurile infertile este adopția. Cuplurile care analizează opțiunile cu privire la această problemă ar trebui să se poată baza pe înțelegerea plină de compasiune a familiei bisericii.

Acest document a fost recomandat de Comitetul pentru o perspectivă creștină asupra vieții umane, reunit în perioada 10-12 aprilie 1994 în Pine Springs Ranch, California, Statele Unite ale Americii, și a fost votat în data de 26 iulie 1994 de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Principii creștine pentru intervenții genetice

Introducere

Majoritatea progreselor în genetică sunt rezultatul creșterii gradului de cunoaștere cu privire la structura *genelor*, nu numai în cazul omului, ci în cazul tuturor formele de viață de pe Pământ (cuvintele scrise cu caractere cursive sunt definite într-un glosar găsit la sfârșitul acestui document). Printre acestea se numără *cartografierea genetică*, noi mijloace de *testare genetică*, noi posibilități din *ingineria genetică*, o varietate de strategii *eugenice* care în urmă cu doar câțiva ani ar fi fost de neimaginat. Pe scurt, noile cunoștințe în domeniul geneticii reprezintă o putere fără precedent, însă odată cu această putere a venit și posibilitatea de a o folosi pentru un bine sau un rău imens, așadar reprezintă și o mare responsabilitate. Din perspectivă creștină, suntem responsabili de modul în care utilizăm această putere nu numai pentru omenire, ci și în fiecare domeniu al vieții create pe care Dumnezeu ni l-a încredințat în administrare. În cele din urmă, suntem răspunzători în fața Creatorului universului care ne va trage la răspundere pentru modul în care am avut grijă unii de alții și de Pământ.

Când creația a ieșit din mâna Creatorului, toate au fost „foarte bune” (Geneza 1:31). Zestrea genetică pe care Adam și Eva au primit-o de la Creatorul lor era perfectă. Bolile genetice de care suferă acum oamenii nu sunt urmarea unor variații normale. Ele au apărut în urma *mutațiilor* dăunătoare. În efortul de a îmbunătăți starea *genomului* uman, știința modernă poate încerca să îl apropie mai mult de starea în care era după creație. În măsura în care intervențiile genetice utile pot fi realizate în armonie cu principiile creștine, ele pot fi acceptate ca o modalitate de a coopera cu divinitatea pentru a atenua rezultatele dureroase ale păcatului. Orice încercare de a formula principii etice comprehensive pentru intervențiile genetice se confruntă cu complexitatea tot mai mare a științei aflate într-o permanentă transformare. De la descoperirea structurii moleculare a ADN-ului (*acid dezoxiribonucleic*), s-au înmulțit cunoștințele despre genetica unui număr tot mai mare de forme de viață. Adesea, dobândirea tot mai multor informații și progresul tehnologic au fost însoțite de preocupări importante de natură etică. Putem doar să ne imaginăm întrebările care vor mai apărea odată cu progresul geneticii. Complexitatea problemelor și ritmul rapid al schimbărilor fac probabilă nevoia de a extinde și modifica principiile creștine relevante odată cu trecerea timpului.

Un exemplu de domeniu care se schimbă rapid este cel al *cartografierii genetice*. Un demers științific internațional cunoscut ca Proiectul „Genomul uman” încearcă să construiască o diagramă genetică detaliată sau o „hartă” a tuturor cromozomilor umani cu scopul de a realiza o descriere cuprinzătoare a secvenței milioanei de perechi de baze ale ADN-ului pe care le conțin cromozomii umani. Cercetătorii intenționează să utilizeze aceste informații pentru a facilita identificarea și izolarea genelor umane, oferind astfel un ajutor util în înțelegerea dezvoltării umane și în tratarea bolilor. În permanență apar noi detalii cu privire la identitatea, rolul și funcția genelor umane.

Cunoștințele tot mai numeroase cu privire la identitatea genelor umane au dat naștere unei varietăți de posibilități de testare genetică. În trecut, informațiile genetice cu privire la o persoană erau în mare parte deduse din istoricul familial, din informațiile clinice cu privire la *fenotip* sau din reflectarea fizică a genelor acesteia. Astăzi, tot mai multe analize genetice complexe permit identificarea genelor defecte care cauzează afecțiuni genetice precum fibroza chistică, boala

Huntington și unele tipuri de cancer. Multe dintre aceste teste pot fi efectuate în stadiul prenatal, existând posibilitatea de identifica sute de caracteristici genetice, inclusiv numeroase tulburări genetice.

O altă urmare a dezvoltării cunoștințelor genetice de bază este capacitatea de a modifica genele în mod intenționat, sau ingineria genetică. Prin utilizarea *enzimelor* capabile să elimine anumite segmente de gene este posibilă modificarea structurii genetice a celulelor prin introducerea, eliminarea sau modificarea anumitor gene. Ingineria genetică oferă posibilități uimitoare, inclusiv transferul genelor dincolo de barierele biologice, precum cel de la animale la plante. Potențialul de îmbunătățire a formelor de viață pare infinit. Plantele proiectate genetic, de exemplu, pot fi făcute mai productive, mai rezistente la boli sau mai puțin sensibile la procesele interne de degradare.

Ingineria genetică a adus beneficii directe medicinei. A făcut posibilă, de exemplu, producerea insulinei umane și a hormonului uman de creștere, care nu se putea obține în cantități suficiente. Ingineria genetică face, de asemenea, posibilă tratarea bolilor prin alterarea genetică. În acest tip de tratament, un pacient ale cărui celule au gene lipsă sau defecte primește materialul genetic necesar. Niemi nu știe câte boli genetice pot fi tratate astfel, însă succesul inițial în tratarea unor boli precum fibroza chistică oferă speranță în ce privește posibilitatea tratării altor afecțiuni genetice.

Cunoștințele genetice tot mai numeroase duc, de asemenea, la apariția de noi posibilități în ceea ce privește eugenia, sau eforturile de îmbunătățire a fondului genetic al diferitelor specii, inclusiv al ființelor umane. În linii mari, astfel de demersuri se încadrează în două categorii: *eugenia negativă* folosește strategii al căror obiectiv constă în prevenirea moștenirii genelor dăunătoare organismului, iar *eugenia pozitivă* apelează la strategii al căror obiectiv constă în promovarea transmiterii genelor dezirabile. Un exemplu de strategie proprie eugeniei negative folosită în trecut este sterilizarea persoanelor considerate a avea defecte genetice ce puteau fi moștenite. Un exemplu de eugenie pozitivă este reprezentat de inseminarea artificială de la donatori care au fost selectați pentru trăsături precum nivelul ridicat al inteligenței sau alte trăsături considerate de dorit.

Preocupări de natură etică

Pentru a avea o imagine clară, este utilă luarea în considerare a principalelor preocupări de natură etică actuale la care dorim să aplicăm principiile creștine. Aceste preocupări pot fi plasate în patru categorii de bază: caracterul sacru al vieții umane, protejarea demnității umane, acceptarea responsabilităților sociale și protejarea creației lui Dumnezeu.

Caracterul sacru al vieții umane

Dacă determinismul genetic reduce sensul umanității la rezultatele mecaniciste ale biologiei moleculare, există o mare probabilitate de devalorizare a vieții umane. De exemplu, posibilitățile de testare genetică prenatală, inclusiv analizarea *preembrionilor* umani înainte de implantare, generează întrebări cu privire la valoarea vieții umane atunci când apare un defect genetic. Cât de grav trebuie să fie un defect genetic, diagnosticat prenatal, pentru a reprezenta un motiv legitim din punct de vedere etic pentru a renunța la preembrion sau pentru a induce un avort? Unele afecțiuni,

precum trisomia 18, sunt, în general, considerate a fi incompatibile cu viața. Dar gravitatea relativă a celor mai multe defecte genetice este interpretabilă.

Protejarea demnității umane

Protejarea confidențialității și a aspectelor private ale vieții umane reprezintă una dintre preocupările majore asociate noilor posibilități de testare genetică. Informațiile referitoare la profilul genetic al unei persoane ar putea fi importante pentru potențialii angajatori, pentru companiile de asigurări și pentru cei care au legături cu aceasta. Întrebări precum: dacă testarea genetică ar trebui să fie voluntară sau obligatorie, cine și de către cine ar trebui testat, cât din informațiile obținute ar trebui împărtășit și cu cine reprezintă probleme importante de natură etică. Trebuie luate decizii dificile cu privire la posibile excepții de la protejarea confidențialității și a vieții private în cazul în care alte persoane ar fi grav afectate din cauza lipsei de informații. În joc este protejarea persoanelor împotriva stigmatizării și discriminării pe baza structurii lor genetice.

O altă serie de preocupări legate de demnitatea umană rezultă din posibilitatea modificării intenționate a fondului genetic uman. Intervențiile medicale în cazul afecțiunilor genetice pot avea ca scop fie tratarea celulelor organismului care sunt defecte din punct de vedere genetic, fie alterarea celulelor reproducătoare. Modificările de la nivelul celulelor umane reproducătoare ar putea deveni elemente permanente ale fondului genetic uman. Intervențiile se pot extinde și dincolo de tratarea bolii, incluzând încercări de îmbunătățire a unor caracteristici care au fost considerate caracteristici umane normale. Care sunt implicațiile asupra a ceea ce înseamnă a fi om, de exemplu, dacă se pot realiza intervenții care vizează îmbunătățirea inteligenței sau trupului uman?

Acceptarea responsabilităților sociale

Puterea conferită de noile cunoștințe în domeniul geneticii ridică, de asemenea, semne de întrebare cu privire la etica politicilor sociale și limita dintre libertățile individuale și responsabilitățile sociale. De exemplu, societatea ar trebui să conceapă politici pentru a încuraja eugenia pozitivă sau pe cea negativă? Persoanelor cu afecțiuni genetice grave ar trebui să li se acorde libertatea deplină de a aduce pe lume copii?

Un alt domeniu care ridică probleme de natură socială are legătură cu utilizarea resurselor societății. Se nasc întrebări cu privire la volumul de resurse sociale care ar trebui cheltuite pentru intervenții în genetica umană în condițiile în care serviciile medicale de bază nu sunt disponibile pretutindeni. Apar, de asemenea, întrebări cu privire la distribuirea beneficiilor și poverilor reprezentate de intervențiile genetice și modul în care acestea vor fi distribuite între bogații și săracii societății.

Administratori ai creației lui Dumnezeu

Pe măsură ce se dezvoltă potențialul ingineriei genetice, s-ar putea face numeroase modificări în diferitele specii care există pe Pământ. Aceste modificări au potențialul de a fi atât permanente, cât și, într-o oarecare măsură, imprevizibile. Ce limite ale modificărilor genetice, dacă există, ar trebui acceptate? Există limite peste care nu ar trebui să se treacă în transferul genelor de la o formă de viață la alta? Am putea spera că modificările genetice sunt menite să îmbunătățească viața pe planeta noastră. Există motive de îngrijorare. De exemplu, a fost deja luată în considerare posibilitatea de a folosi modificările genetice în dezvoltarea de noi arme biologice. Exploatarea altor forme de viață pentru îndeplinirea de obiective de natură militară sau economică necesită o analiză morală atentă.

Având în vedere preocupări de natură etică precum acestea, formulăm următoarele principii creștine de care să se țină cont în intervențiile genetice.

Principii

1. *Confidențialitatea.* Menținerea încrederii în relațiile umane este o condiție necesară a dragostei creștine, iar protejarea confidențialității este esențială pentru o astfel de încredere. Pentru păstrarea confidențialității și protejarea împotriva discriminării, informațiile cu privire la structura genetică a unei persoane ar trebui să rămână confidențiale, cu excepția cazului în care persoana în cauză alege să le facă cunoscute celorlalți. În cazurile în care neîmpărtășirea informațiilor de natură genetică cu privire la o persoană ar avea urmări grave asupra unei alte persoane, există o obligație morală de a face cunoscute informațiile necesare (Matei 7:12; Filipeni 2:4).

2. *Onestitatea.* Deoarece creștinii au obligația de a fi onești, rezultatele testelor genetice trebuie transmise cu exactitate persoanei testate sau membrilor familiei care sunt responsabili de aceasta, dacă celei dintâi îi lipsește capacitatea de înțelegere a informației (Efeseni 4:25).

3. *Onorarea chipului lui Dumnezeu.* În toată creația, doar ființele umane au fost create după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26-27). Atunci când creștinul recunoaște înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu în creație, el ar trebui să dea dovadă de prudență în încercările sale de a modifica permanent fondul genetic uman (Geneza 1:31). Dat fiind nivelul actual al cunoașterii, intervențiile genetice la om ar trebui limitate la tratarea persoanelor cu afecțiuni genetice (terapii cu *celule somatice*), fără a se încerca modificarea celulelor umane reproducătoare (modificări ale *celulelor germinale*), care ar putea schimba chipul lui Dumnezeu în generațiile viitoare. Toate intervențiile genetice la oameni ar trebui să fie realizate luându-se în considerare implicațiile morale și protejându-se viața umană în toate stadiile de dezvoltare (pentru informații referitoare la avortul selectiv, consultați principiile enunțate în „Ghidul cu privire la avort”).

4. *Prevenirea suferinței.* Creștinul are responsabilitatea de a preveni sau de a alina suferința ori de câte ori acest lucru este posibil (Faptele Apostolilor 10:38; Luca 9:2). Din acest motiv, principalul scop al intervenției genetice umane ar trebui să fie tratarea și prevenirea bolilor și alinarea durerii și suferinței. Din cauza tendințelor naturii umane păcătoase, a posibilității de a abuza de intervențiile genetice și a riscurilor biologice necunoscute, încercările de modificare a caracteristicilor fizice sau

mentale ale persoanelor sănătoase, fără afecțiuni genetice, prin intermediul acestora, ar trebui întreprinse cu multă precauție.

5. *Libertatea de alegere.* Dumnezeu prețuiește libertatea ființei umane și respinge mijloacele de constrângere. Oamenii care sunt capabili să ia propriile decizii ar trebui să fie liberi să decidă cu privire la necesitatea testării genetice. De asemenea, ei ar trebui să fie liberi să decidă cu privire la modul în care se va acționa pe baza informațiilor obținute în urma testării, cu excepția cazurilor în care decizia ar avea urmări grave și inevitabile asupra altora. Evitarea riscurilor cunoscute ale apariției unor defecte congenitale grave la făt prin refuzul de a avea copii poate fi o decizie responsabilă din punct de vedere moral. Deși astfel de decizii cu privire la procreare și testare genetică sunt profund personale, ele ar trebui luate de individ având în vedere binele comun.

6. *Rolul de administratori ai creației.* Protejarea creației lui Dumnezeu presupune respectul pentru diversitatea și echilibrul ecologic al lumii naturale, cu nenumăratele sale specii de viețuitoare (Geneza 1). Intervențiile genetice la plante și animale ar trebui să respecte bogata varietate a formelor de viață. Ar trebui interzise exploatarea și manipulările care ar distruge echilibrul natural sau ar duce la degradarea lumii create de Dumnezeu.

7. *Pacifismul.* Utilizarea ingineriei genetice având în minte obiective de natură militară este un afront direct la valorile creștine ale păcii și vieții. Abuzul de creația lui Dumnezeu schimbând formele de viață în arme de distrugere este inacceptabil din punct de vedere moral (Apocalipsa 11:18).

8. *Corectitudinea.* Dumnezeu iubește toate ființele umane, indiferent de statutul lor social perceput (Faptele Apostolilor 10:34). Beneficiile cercetărilor din domeniul geneticii ar trebui să fie accesibile și persoanelor nevoiașе, fără ca acestea să fie discriminate.

9. *Demnitatea umană.* Ființele umane create după chipul lui Dumnezeu sunt mai mult decât suma genelor lor (Geneza 1:27; Faptele Apostolilor 17:28). Demnitatea umană nu trebuie redusă la mecanisme genetice. Oamenii trebuie tratați cu demnitate și respect pentru calitățile lor individuale, fără a fi stereotipizați pe baza moștenirii genetice.

10. *Sănătatea.* Creștinii au responsabilitatea de a-și menține trupul sănătos, inclusiv din punct de vedere genetic (1 Corinteni 10:31). Acest lucru înseamnă că ei ar trebui să evite ceea ce este probabil să fie dăunător pentru ei înșiși sau pentru copiii lor, precum consumul de droguri și radiațiile excesive.

Glosar de termeni

ADN (acid dezoxiribonucleic). Molecula cu structură de dublă spirală care codifică informațiile genetice. La majoritatea speciilor, este molecula ereditară primară.

ADN recombinat. O nouă secvență de ADN care este produs artificial prin unirea segmentelor de ADN.

Cartografiere genetică. Procesul de stabilire a secvenței genetice a unei specii.

Celulă germinală. Celulă reproducătoare.

Celulă somatică. Orice celulă a unui organism, cu excepția celulelor reproducătoare.

Cromozom. Unitate condensată alcătuită dintr-o moleculă de ADN împletită cu proteine, fiind structura purtătoare de gene a celulelor vii. Ființele umane au 23 de perechi de cromozomi.

Enzimă. Proteină care facilitează o reacție chimică specifică fără a-și schimba direcția sau natura.

Eugenie. Ansamblul strategiilor de încercare de îmbunătățire a fondului genetic al unei specii fie prin blocarea transmiterii caracteristicilor nedorite, fie prin intensificarea transmiterii caracteristicilor dorite.

Eugenie negativă. Ansamblul strategiilor de prevenire a transmiterii trăsăturilor genetice considerate a fi nedorite.

Eugenie pozitivă. Ansamblul strategiilor de încurajare a transmiterii trăsăturilor genetice considerate a fi de dorit.

Fenotip. Caracteristicile observabile rezultate dintr-un anumit genotip, influențate de factorii de mediu.

Genă. Unitatea de bază a eredității; o secțiune de ADN care conține informații pentru producerea de molecule de proteine specifice.

Genom. Tot materialul genetic din cromozomii unui anumit organism sau individ.

Genotip. Structura genetică a unui individ.

Implantare. Atașarea unui embrion de peretele uterului.

Inginerie genetică. Procesul de modificare a structurii genetice a celulelor sau organismelor individuale prin inserarea, eliminarea sau modificarea intenționată a anumitor gene.

Mutație. O modificare permanentă a ADN-ului care poate fi moștenită.

Perechi de baze. Perechi de baze complementare care formează structura ADN-ului; unitățile utilizate pentru măsurarea lungimii ADN-ului. Perechile de baze constau din adenină (A), care trebuie să se asocieze întotdeauna cu timină (T), și guanină (G), care trebuie să se asocieze întotdeauna cu citozină (C).

Preembrion. Un ovul fertilizat (sau *conceptus*) înainte de implantare și începutul sarcinii.

Proiectul „Genomul uman”. Eforturile comunității științifice internaționale de a realiza o „hartă” detaliată a genelor umane, identificând structura și funcția acestora.

Terapie genică. Înlocuirea sau repararea genelor defecte din celulele vii prin mijloace medicale.

Testare genetică. Analizarea structurii genetice a indivizilor cu scopul identificării posibilelor trăsături ereditare, inclusiv a defectelor sau anomaliilor.

Acest document a fost adoptat în martie 1995 de Comitetul pentru o viziune creștină asupra vieții umane și votat de Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în data de 13 iunie 1995.